

REGINA CORON
Agatha Christie
120
1890 - 2010

Agatha Christie

OGLINDA
SPARTĂ

MISS MARPLE

Agatha Christie
Oglinda spartă

Volumul - 1 –
Seria Miss MARPLE

Traducere: Ionela Chirilă
Editura RAO, 2010

Agatha Christie
"The Mirror Crack'd from Side to Side" or "The Mirror Crack'd"
Collins Crime Club, 1962

www.raobooks.com

www.rao.ro

Agatha Christie

"The Mirror Crack'd from Side to Side" or "The Mirror Crack'd"

© 1962 by Agatha Christie, Collins Crime Club (ptr. ediția originală)

© Editura RAO, 2010 (ptr. ediția în limba română)

Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CHRISTIE, AGATHA

Oglinda spartă / Agatha Christie; trad.: Ionela Chirilă. -București:
Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-23-3

I. Chirilă, Ionela (trad.)

821.111-31=135.1

AGATHA CHRISTIE

OGLINDA SPARTĂ

Seria MISS MARPLE

Traducerea: Ionela Chirilă

editura rao

2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA
Oglinda spartă / Agatha Christie; trad.: Ionela Chirilă. -București:
Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-8251-23-3
I. Chirilă, Ionela (trad.)
821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

AGATHA CHRISTIE
The Mirror Crack' d from Side to Side
©1962 Agatha Christie Limited, a Chorion Company
Toate drepturile rezervate
AGATHA CHRISTIE ®MISS MARPLE ®*Oglinda spartă*
©2010 Agatha Christie Limited
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleza IONELA CHIRILĂ

©Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română
octombrie 2010

ISBN 978-606-8251-23-3

Pentru Margaret Rutherford, cu admirație

*Pânza cresc în vânt, năvod
Oglinda-n cui s-a spart de tot
„Destinul m-a ajuns, socot”,
Plânga Domnița din Shalott.*

ALFRED TENNYSON

Capitolul I

Miss Marple ședea în dreptul ferestrei. Fereastra dădea înspre grădina care fusese cândva o mare sursă de mândrie pentru ea. Fusese cândva; acum nu mai era cazul. În ultima vreme, când se uita pe fereastră se crispa. De ceva timp nu mai avea voie să muncească în grădină. I se interzisese să se mai aplece, să mai sape, să planteze - în cel mai bun caz avea voie, câte puțin, să curețe crengile. Bătrânul Laycock venea de trei ori pe săptămână și își dădea silința, nu încăpea îndoială. Dar rezultatele strădaniei lui, așa cum vor fi fiind ele (și nu erau cine știe ce) erau strălucite după standardele *lui*, nu după cele ale stăpânei care îi plătea leafa. Miss Marple știa exact ce trebuia făcut și când trebuia făcut, și nu ezita să-l instruiască așa cum scrie la carte. Bătrânul Laycock nu întârzia apoi să-și arate geniul, care consta în exprimarea entuziastă a acordului și în totala lipsă de randament ulterior.

- Așa-i cum zici dumneata, coniță. Acolo punem mecosoapele¹ și clopoței de-a lungul zidului și, așa cum zici, coniță, trebuie să punem treaba la cale săptămâna viitoare numaidecât.

Scuzele lui Laycock erau întotdeauna de bun-simț și semănau izbitor cu cele pe care le prezenta căpitanul George din *Trei într-o barcă*² pentru a evita să iasă în larg. În cazul căpitanului, vântul venea, întotdeauna, din direcția greșită, fie suflând dinspre mare, fie dinspre țărm, fie venea dinspre vestul care nu inspira nimic bun, fie dinspre trădătorul vest.

¹ Pronunție greșită pentru latinescul „meconopsis”, plantă din familia *papaveraceae*, o specie de maci albaștri (n.tr.)

² Roman al lui Jerome K. Jerome (n.tr.)

Motivul principal al lui Laycock era vremea. Prea uscată - prea umedă - prea multă ploaie - un iz de îngheț în aer. Sau, altceva, de o mai mare importanță, trebuia să vină pe primul loc în topul preocupărilor lui (în genere ceva în legătură cu varza obișnuită sau cea de Bruxelles, sorturi din care îi plăcea să cultive fără măsură). Principiile lui Laycock în materie de grădinărit erau simple și nici un stăpân, oricât de atotștiutor ar fi fost el, nu putea să-l dezvețe de ele.

Acestea constau în multe cești de ceai, dulce și tare, ca un soi de încurajare a efortului ce avea să fie depus, iar dacă era toamnă, o doză bună de măturare a frunzelor, o strașnică aranjare pe straturi a florilor lui favorite, în majoritate ochiul-boului și salvie - ca să „dea bine”, cum zicea el - în timpul verii. Era total în favoarea stropirii trandafirilor împotriva păduchilor, dar îi lua cam mult s-o și facă, iar când venea vorba să facă șanțuri mai adânci pentru sângele-voinicului contracara de obicei cu remarca: A, păi să le vezi pe ale mele! Un adevărat deliciu anul trecut și fără să le fandosească cine știe ce în prealabil.

Ce-i drept, era devotat stăpânilor lui, le făcea pe plac când venea vorba de pretențiile lor în materie de horticultură (atâta vreme cât asta nu implica și muncă prea grea), însă, pentru el, legumele erau cele mai importante lucruri în viață; niște varză creață, sau ceva varză de Savoy; florile erau doar capricii după care se înnebuneau damele, de vreme ce altceva mai bun nu aveau de făcut. Își exprima afecțiunea aducând în dar ochiul-boului, salvie, lobelia și crizanteme de vară.

- Am făcut câte ceva la nește case noi, acolo, la Cartier. Aia vor grădini arătoase, nu glumă. Aveau mai multe plante decât le trebuia, așa că am mai adus și io câteva aci și le-am pus în loc la trandafirii ăia învechiți, că nu prea mai arătau așa de grozav, să știți.

Gândindu-se la cele spuse, Miss Marple își feri ochii să nu mai vadă grădina și-și reluă împletitul.

Trebuia să privească adevărul, așa cum era: St Mary Mead *nu* mai era ce fusese odinioară. Bine, într-o anumită privință, nimic nu mai era ca odinioară. N-avea decât să dea vina pe război (pe amândouă, de fapt) sau pe tânăra generație, sau pe femeile care s-au apucat de serviciu, sau pe bomba atomică, sau, pur și simplu, pe guvern - însă, în realitate, trebuia să recunoască faptul că îmbătrânea. Miss Marple, o femeie de altfel cu capul pe umeri, știa asta foarte bine. Numai că, într-un mod cât de poate de bizar, simțea asta mai pregnant în St Mary Mead, unde trăia de atâta amar de vreme, mai mult ca oriunde în altă parte.

În St Mary Mead, esența satului era încă acolo. Mistrețul Albastru era încă acolo, biserica și casa parohială și micul cuib de case în stil georgian și în stilul victorian Queen Anne era încă acolo, cu tot cu casa ei. Casa domnișoarei Hartnell era tot acolo, la fel și domnișoara Hartnell, luptându-se contra progresului până la ultima suflare. Domnișoara Wetherby murise, iar în casa ei locuia acum directorul băncii și familia lui, care îi dăduseră o nouă înfățișare, vopsind ușile și ferestrele într-un albastru regal strălucitor. Cam în toate celelalte vechi case locuiau oameni noi, însă casele în sine nu își schimbaseră foarte mult înfățișarea de când trecuseră în posesia noilor proprietari, tocmai pentru că acestora le plăcea ceea ce agentul imobiliar numea „farmecul lumii vechi”. Nu făcuseră decât să adauge încă o baie și să cheltuiască o sumă frumoasă pentru instalații noi, aragaze electrice și mașini de spălat vase.

Dacă însă casele nu se schimbaseră foarte mult, nu același lucru se putea spune despre strada principală. Noii proprietari ai magazinelor erau cu gândul numai și numai la modernizarea iminentă, de nestăvilit. Negustorul de pește era de nerecunoscut în spatele unor vitrine noi uriașe, în care

strălucea peștele refrigerat. Măcelarul, ce-i drept, rămăsese un tradiționalist - carnea bună-i carne bună, dacă ai bani să dai pe ea. Dacă nu, iei frumușel resturile ieftine și ciolanele tari și te duci acasă! Barnes nu plecase nicăieri cu aprozarul lui, fapt pentru care domnișoara Harmell și Miss Marple mulțumeau lui Dumnezeu în fiecare zi. Era întotdeauna foarte amabil, le oferea scaune confortabile ca să aștepte lângă tejghea, în tihnă, și discuta afabil despre șuncă și despre brânzeturi. La capătul străzii însă, acolo unde fusese, cândva, prăvălia de coșuri, era acum un supermarket nou-nouț - anatema pentru doamnele în vârstă din St Mary Mead.

- Pachete cu lucruri nemaîntâlnite, exclamase domnișoara Hartnell. Toate cutiile astea cu cereale pentru dimineață, în loc să gătești copilului un mic dejun cum se cuvine, cu șuncă și ouă. Și se așteaptă să-ți iei tu, singură, un coș și să te învârti pe acolo și să-ți iei ce-ți trebuie - câteodată îți ia câte un sfert de oră să *găsești* ce-ți trebuie - și, de cele mai multe ori, în cantități total necorespunzătoare, ori prea mari, ori prea mici. Și, apoi, să nu mai zic de coada la care trebuie să stai ca să plătești înainte să ieși. Foarte obositor. Normal, probabil că toate astea servesc cât se poate de bine celor de la Noul Cartier.

Și cu asta se opri.

Se opri pentru că, așa cum intrase în uz deja, orice conversație cu acest subiect se oprea acolo. Noul Cartier, punct și de la capăt, cum s-ar zice în timpurile acestea moderne. Era o entitate în sine, și încă una cu literă mare.

II

Miss Marple dădu un țipăt scurt de enervare. Iar îi scăpase un ochi. Ba mai mult, se pare că îi scăpase de ceva vreme. Și

nu își dăduse seama decât acum, când trebuia să lase din andrea pentru gât și să numere ochiurile. Puse mâna pe o andrea liberă, ridică împletitura, să bată lumina pe ea și se uită atent, neliniștită. Nici ochelarii cei noi nu păreau s-o ajute cine știe ce. Și asta pentru că, reflectă în sinea ei, venea o vreme când oculiștii, oricât de luxoase vor fi fost sălile lor de așteptare, oricât de moderne aparatele lor, oricât de strălucitoare vor fi fost luminile pe care ți le băgau în ochi și oricât de mari onorariile pe care le percepeau, nu mai puteau face mare lucru pentru tine. Miss Marple reflecta cu oarecare nostalgie la cât de bună fusese vederea ei cu puțini (ei, poate că nu chiar așa de puțini) ani în urmă. Cât de puține îi scăpaseră ochilor ei bine formați din acel punct al grădinii, atât de admirabil plasat încât se putea vedea tot ce se petrecea în St Mary Mead! Mai ales cu ajutorul binoclului pentru observarea păsărilor - (interesul pentru ornitologie îi venise perfect la îndemână!) - reușise să observe... Se opri și-și lăsă gândurile să alunece spre vremurile trecute. Ann Protheroe, în rochia ei de vară plimbându-se spre grădina parohială. Și colonelul Protheroe - bietul om - un bărbat foarte plicticos și deosebit de neplăcut - dar să fie totuși ucis în asemenea fel... Miss Marple scutură din cap și își îndreptă gândurile spre Griselda, fumușica nevastă a vicarului. Draga de Griselda - o prietenă de încredere - trimite întotdeauna o felicitare de Crăciun. Drăgălașul acela de băiat al lor era acum flăcău în toată firea și avea și o slujbă foarte bună. Parcă inginer, nu-i așa? Întotdeauna îi plăcuse să desfacă trenulețele mecanice în bucățele. Dincolo de parohie fusese pârleazul și cărarea peste câmpul unde Giles fermierul își ținea vitele și unde acum - acum...

Noul Cartier.

Și de ce nu? se întrebă Miss Marple cu severitate. Trebuia să se întâmple și asta. Casele trebuiau construite și, din câte i s-a spus, erau bine, foarte bine clădite. „Proiectare”, sau

cum i-o fi zicând. Deși nu-și putea explica de ce toate trebuiau să se cheme „aleea”. Aleea Aubrey și Aleea Longwood și Aleea Grandson și câte-or mai fi. Și nu erau deloc alei. Miss Marple știa foarte bine ce era aceea o alee. Unchiul ei fusese preot la catedrala din Chichester. Când era mică se dusese să stea cu el acolo³.

Era aceeași poveste ca și cu Cherry Baker, cea care numea biroul lui Miss Marple, așa de modă veche și plin de mobilă cum era, „salon”. Miss Marple o corectă cu blândețe, zicându-i „Cherry, e un birou”. Iar Cherry, pentru că era tânără și drăguță, se chinuise să țină minte, deși era clar că, pentru ea, „birou” era un cuvânt nelalocul lui și, îi mai scăpa din când în când câte un „birou”. Deși, în ultima vreme, se mulțumise să spună doar „camera de zi”. Îi era tare dragă Cherry. Numele ei era Baker și stătea în noul cartier. Era și ea una din detașamentul de neveste tinere care făceau cumpărături la supermarket și împingeau cărucioarele cu bebeluși pe străzile liniștite din St Mary Mead. Erau toate foarte bine îmbrăcate și elegante. Părul le era tapat și ondulat. Râdeau și sporovăiau întruna și se vizitau reciproc. Erau ca un stol vesel de păsărele. Prinse în capcana perfidă a sistemului de cumpărare prin închiriere, aveau întotdeauna nevoie de bani cash, deși bărbații lor câștigau bine; așa ca veneau și făceau menaj sau găteau. Cherry gătea repede și bine, era o fată inteligentă, prelua corect mesajele telefonice și descoperea rapid greșelile din broșurile comercianților. Nu era mare amatoare de întors saltelele, cât despre spălat rufe, Miss Marple era nevoită, mai nou, să meargă pe lângă ușa de la oficiu cu capul întors în cealaltă parte ca să nu vadă metoda de a spăla vase a lui Cherry, care consta în a le

³ Joc de cuvinte intraductibil. În original, *close* are sensul de „alee”, dar și de curte a unei catedrale, (n.red.)

arunca pe toate în chiuvetă și de a le binecuvânta cu o ploaie de detergent. Miss Marple scosese, în secret, din folosința zilnică setul de ceai din porțelan de Worcester și îl pusese în dulăpiorul din colț, de unde avea să-l scoată numai la ocazii speciale. În locul lui cumpăraseră un serviciu modern, cu model în alb și gri pal și fără nici un fel de poleială care să se ia la spălat.

Cât de diferite erau toate cândva... Spre exemplu, credincioasa Florence, acel grenadir de cameristă - apoi îi urmaseră Amy, și Clara, și Alice, acele „mititele fete în casă, foarte de treabă” care veneau de la orfelinatul St Faith ca să fie „instruite” și apoi să se ducă spre alte slujbe, mai bine plătite. Unele erau cam slabe la minte și, de cele mai multe ori, vorbeau pe nas, iar Amy era de-a dreptul prostovănă. Bârfeau și sporovăiau vrute și nevrute cu celelalte menajere din sat și erau curtate de ucenicul negustorului de pește sau de ajutorul de grădinar de la primărie, sau de vreunul dintre numeroșii ucenici de la aprozarul domnului Barnes. Mintea lui Miss Marple le trecea în revistă cu afecțiune, gândindu-se la toate hăinuțele de lână pe care le împletise după aceea pentru odraslele lor. Nu fuseseră foarte pricepute în a prelua mesaje la telefon și nici la aritmetică nu erau strălucite. Pe de altă parte, știau cum să spele haine și cum să facă un pat. Știau meserie mai degrabă decât carte. Era ciudat cum, în ziua de azi, fetele cu carte erau cele care căutau slujbe domestice. Studente din străinătate, fete venite ca *au pair*, studente la facultate aflate în vacanță, tinere căsătorite, așa ca Cherry Baker, femeii care stăteau în locuințele ridicate în cartierul nou.

Desigur, mai erau încă și oameni ca domnișoara Knight. Acest din urmă gând îi veni deodată în momentul în care pasul greu al domnișoarei Knight, aflată la etaj, făcu bibe-lourile de pe polița șemineului să zângăne amenințător. Domnișoara Knight se pare că își făcuse siesta de după-masă

și se ducea acum la plimbarea de după-amiază. Dintr-o secundă în alta avea să între și s-o întrebe pe Miss Marple dacă nu avea nevoie de ceva din oraș. Gândul la domnișoara Knight trezise în mintea lui Miss Marple aceeași reacție. Desigur, fusese o mare generozitate din partea lui Raymond (nepotul ei) și nimeni nu putea fi mai blând decât domnișoara Knight. Desigur, acea criză de bronșită o lăsase foarte slăbită pe Miss Marple și doctorul Haydock îi spusese cât se poate de clar că nu mai are voie să doarmă singură în casă și trebuie să aibă pe cineva care să vină zilnic s-o vadă, dar totuși... Se opri aici. Pentru că n-avea nici un sens să-și ducă gândul „de-ar fi fost oricine altcineva, numai domnișoara Knight, nu” până la capăt. În ziua de azi, doamnele de o anumită vârstă nu prea mai aveau de ales. Menajerele devotate pur și simplu nu mai sunt la modă. Dacă erai bolnavă cu adevărat, atunci puteai să ai o asistentă medicală, foarte scumpă și foarte greu de găsit, sau puteai să te duci la spital. Dar, după ce fazele critice ale bolii au trecut, nu te poți alege decât cu domnișoara Knight.

Nu era nimic în neregulă cu domnișoarele Knight ale acestei lumi, nimic altceva decât faptul că erau înnebunitor de enervante. Față de patroanele lor erau pline de blândețe și de afecțiune, gata să le facă pe plac, să fie vesele și pline de viață în preajma lor și, în genere, să le trateze ca și cum ar fi niște copii cu un ușor handicap. „Numai că eu, își spune Miss Marple, așa bătrână cum sunt eu, nu sunt un copil handicapat mintal.”

În acest moment, domnișoara Knight, respirând greoi, intră în încăpere, veselă, după cum îi era obiceiul. Era o femeie mare, flască, la vreo cincizeci și șase de ani, cu un păr sur îngălbenit, aranjat foarte elaborat, cu ochelari, un nas lung și subțire, iar sub el, o gură cumsecade și o bărbie lipsită de fermitate.

– Aici erai! exclamă ea cu un soi de voioșie exagerată, menită să înveselească și să învioreze întristatul amurg al celor de vârsta a treia. Sper că am tras un pui de somn?

– Ba eu am croșetat, îi răspunse Miss Marple, punând accentul pe pronume, și, continuă ea, recunoscându-și slăbiciunea cu silă și vinovăție, am scăpat un ochi.

– Vai, vai, zise domnișoara Knight. Nu face nimic, imediat corectăm, nu-i așa?

– *Dumneata* o să corectezi, nu eu, răspunse Miss Maple, pentru *eu*, din păcate, nu sunt în stare.

Acreala vagă din vocea ei trecu neobservată. Domnișoara Knight, ca întotdeauna, era dornică să fie de ajutor.

– Gata, reluă ea după numai câteva minute. Uite, gata, drăguța mea. E în ordine acum.

Deși Miss Marple nu avea, în genere, nimic împotriva să i se spună „dragă” (ba chiar și „drăguță”) de către femeia de la aprozar sau de către fata de la chioșcul de ziare, era groaznic de iritată când îi spunea așa domnișoara Knight. Era încă una dintre lucrurile acelea pe care trebuie să le suporte doamnele în vârstă. Îi mulțumi politicos domnișoarei Knight.

– Și acum voi merge să-mi fac plimbărica, anunță domnișoara Knight, binedispusă. Nu lipsesc mult.

– Dar, te rog, nici prin gând să nu-ți dea să te grăbești înapoi, îi spuse Miss Marple politicos și sincer.

– Ei, dragă, știi că nu-mi place să te las singură, de capul dumitale, prea mult timp, în cazul în care ai vreo indispoziție.

– Te asigur că sunt cât se poate de fericită, zise Miss Marple. Probabil că am să (și închise ochii) moțai o vreme.

– Așa te vreau, dragă. Poți să-ți aduc ceva?

Miss Marple deschise ochii și se gândi o clipă.

– Ai putea să te duci la magazinul lui Longdon să vezi dacă sunt gata draperiile? Și poate îmi mai iei un ghem de lână albastră de la doamna Winsley. Și o cutie de dropsuri de coacăze de la farmacie. Și ia-mi altă carte de la bibliotecă -

numai să ai grijă să nu-ți dea nimic din ce nu e pe lista mea. Ultima a fost oribilă. N-am putut s-o citesc.

Îi întinse *Primăvara renăscută*.

– Vai de mine, dragă! Nu ți-a plăcut? M-am gândit că o vei adora. Așa o poveste frumoasă!

– Și, dacă nu e *prea* departe în drumul dumitale, poate treci pe la Halletts să vezi dacă nu cumva au un bățator de ouă din acelea de le bați presând de sus în jos - nu din acelea cu arc.

(Știa foarte bine că nu au ei așa ceva, dar Halletts era magazinul cel mai departe cu putință.)

– Dacă nu-ți cer prea mult, murmură ea.

Dar domnișoara Knight îi răspunse cu o sinceritate vădită:

– Ba cum să nu. Îmi face mare plăcere.

Domnișoara Knight adora cumpărăturile. Era ca o gură de aer proaspăt pentru ea. Avea, în atare situație, ocazia să întâlnească unele cunoștințe și să stea la taclale, să bârfească puțin cu vânzătorii și să examineze varii articole în fel de fel de magazine. Și putea să petreacă mult timp ocupată cu astfel de îndeletniciri plăcute fără să se simtă în vreun fel vinovată că treaba ei era să se întoarcă la lucru.

Așa că domnișoara Knight își începu periplul după ce aruncă o ultimă privire spre bătrâna doamnă fragilă, care se odihnea atât de liniștită lângă fereastră.

După ce așteaptă câteva minute în cazul în care domnișoara Knight s-ar fi putut să se întoarcă după vreo poșetă sau vreo plasă pentru cumpărături, sau vreo batistă (era o mare uitucă și se întorcea tot timpul după câte ceva) și mai ales ca să-și poată reveni din starea de oboseală indusă de faptul că trebuie să se gândească la atâtea lucruri inutile ca să i le ceară domnișoarei Knight, Miss Marple se ridică brusc în picioare, își aruncă lucruri de mână și traversă cu pași mari camera și apoi spre hol. Își luă haina de vară din cuier, un baston din standul din hol și își schimbă papucii de casă cu

o pereche de pantofi zdraveni pentru plimbare. Apoi ieși pe ușa de serviciu.

„O să-i ia mai bine de o oră și jumătate, estimă Miss Marple ca pentru sine. Cam așa - mai ales cu toată lumea din Noul Cartier își face cumpărăturile la ora asta.”

Miss Marple o și vedea pe domnișoara Knight la magazin, la Langdon, întrebând în dreapta și-n stânga de draperii. Presupunerile ei erau remarcabil de corecte. În momentul acela domnișoara Knight exclama: „Desigur, eram convinsă în sinea mea că nu aveau cum să fie gata încă. Dar, firește, am venit să văd despre ce vorbea bătrânica. Bietele femei, mai au atât de puține de așteptat de la viață. Trebuie să le faci pe plac. Și ea e o femeie atât de cumsecade. Nu prea mai e ea ce-a fost, dar era de așteptat - mintea tinde să li se cam întunece de la o vreme. Vai, dar ce material frumos aveți acolo. Îl aveți cumva și în alte culori?”

Și-așa trecură douăzeci de minute plăcute. Când domnișoara Knight plecă, în sfârșit, vânzătoarea-șefă remarcă, pufnind: „Nu mai e ce-a fost, zici. Nu cred așa ceva până nu văd cu ochii mei. Miss Marple a fost întotdeauna ageră la minte și așa zice că nu s-a schimbat defel”. Apoi își îndreptă atenția spre o tânără doamnă în pantaloni strânși pe picior și un jerseu marinăresc ce voia să cumpere material plastic cu crabi pe el pentru draperii la baie.

„Emily Walters, da, de ea îmi aduce aminte, își zise Miss Marple în sinea ei, cu satisfacția pe care o avea întotdeauna când reușea să potrivească personalitatea cuiva cu a altcuiva din trecut. Același creier de găină. Să vedem, ce s-a întâmplat cu Emily?”

Nu cine știe ce, fusese concluzia. Mai că se logodise la un moment dat cu un vicar, dar, după o legătură de mai mulți ani, relația se destrămasese. Miss Marple își alungă din minte asistenta medicală și-și concentrează atenția asupra a ceea ce era în jurul ei. Traversă grădina cu pași repezi, observând cu

coada ochiului că Laycock tăiasse trandafirii ei de modă veche într-un fel care se potrivea mai curând cu plantele hibride de ceai, dar nu lăsă asta s-o tulbure sau s-o distragă de la plăcerea nebună de a fi ieșit, de una singură, la plimbare. Avea un plăcut sentiment că pornise într-o aventură. O luă la dreapta, intră pe poarta vicariatului, apucă pe cărarea care străbătea grădina și ieși la un drum înspre dreapta. Acolo unde fusese cândva un pârleaz, era acum o poartă de fier ce dădea spre un drum asfaltat. Acesta ducea spre un podeț îngrijit peste pârâu, iar de cealaltă parte a apei, unde cândva fuseseră pajiști cu turme de vaci, era acum *Noul Cartier*.

Capitolul 2

Cu senzația că era Columb, gata să descopere o lume nouă, Miss Marple trecu podețul, își continuă drumul pe cărare și, în mai puțin de patru minute, era chiar în Aleea Aubrey.

Desigur, Miss Marple mai văzuse Noul Cartier de pe drumul spre Market Basing; de fapt, văzuse aleile și rândurile îngrijite de case bine făcute, cu stâlpii de televiziune și cu ușile și ferestrele vopsite frumos în albastru și roz, galben și verde. Dar până acum informația nu avusese decât consistența unei hărți. Nu intrase, nici nu ieșise de acolo vreodată. Dar iată că acum era aici privind minunata lume nouă care răsărea în acest loc, o lume care, după toate aparențele, era străină de tot ce știuse în viața ei. Era ca o machetă nouă ridicată din cuburi pentru copii. Pentru Miss Marple era ireal.

Până și oamenii păreau ireali. Femei tinere în pantaloni, tineri și băiețandri cu fizionomia cam sinistră, piepturile exuberante ale fetelor de cincisprezece ani. Miss Marple nu se putea abține să nu se gândească la faptul că toate aratau teribil de depravate. Nu o băga nimeni în seamă cum își târa greoi pașii pe străzi. Ieșise din Aleea Aubrey și acum se afla în Aleea Darlington. Se plimba încet și, în timp ce mergea, sorbea cu nesaț fragmentele de conversație dintre mame care împingeau cărucioare, dintre câteva fete și bărbații tineri pe care îi acostau, dintre membrii din găștile de cartier (cel puțin, asta presupunea că sunt) care schimbau între ei, cu căutătura lor sinistră, remarci numai de ei înțelese. Mame ieșeau în prag, chemându-și copiii care, ca de obicei, se îndeletniceau cu tot ceea ce li se spusese să nu facă. Copiii, reflecta Miss Marple, recunoscătoare, nu se vor schimba

niciodată. Și începu deodată să zâmbească, trecând în revistă, în mintea ei, obișnuita serie de corelări între diferite figuri.

Femeia aceea seamănă cu Carry Edwards; bruneta e ca fătucă aceea, Hooper - o să-și distrugă căsnicia exact așa cum a făcut și Mary Hooper. Flăcăii aceia - brunetul este aidoma lui Edward Leeke, latră mult, dar numai atât e de capul lui, nu mușcă de fel - un băiat bun de altfel - iar blondul seamănă leit cu Josh al doamnei Bedwell. Buni băieți, amândoi. Mi-e teamă că cel care seamănă cu Gregory Binns n-o s-o ducă așa de grozav. Cred că mama lui e cam același soi de femeie...

Trecu în Aleea Walsingham și buna ei dispoziție lua avânt cu fiecare moment.

Lumea cea nouă era la fel ca lumea cea veche. Casele poate că erau altele, străzile se numeau alei, vocile erau diferite, dar oamenii erau aceiași dintotdeauna. Și deși frazeologia era ușor diferită, subiecții conversației erau aceeași.

Tot luând-o la întâmplare pe diferite alei, Miss Marple își cam pierdu simțul orientării și ajunse iarăși la marginea zonei rezidențiale. Era acum pe Aleea Carrisbrook care era încă „în construcție”. La primul etaj al unei case aproape terminate se afla un cuplu tânăr. Vocile lor plutiră înspre Miss Marple în timp ce discutau despre avantajele locului.

- Trebuie să recunoști, Harry, că este o poziție bună.
- La fel de bună era și cealaltă.
- Da, dar asta are încă două camere.
- Pentru care trebuie să plătești.
- Ei bine, mie *îmi place* asta.
- Normal!
- Ei hai, nu te mai supăra așa din nimic. Știi ce-a spus mama.
- Mamă-ta nu mai termină în veci de spus.

– Să nu cumva să spui ceva la adresa mamei. Ce-aș fi făcut fără ea? Ar fi putut să-ți facă și mai mult rău decât atât. Ar fi putut să te ducă în fața tribunalului.

– Oh, dar termină odată, Lily!

– Are vedere frumoasă spre dealuri. Aproape că poți să vezi - se aplecă foarte tare în afară, răsucindu-și trupul spre stânga. Aproape că poți să vezi lacul de acumulare de aici...

Tânăra se lăsă și mai mult peste pervaz, fără să-și dea seama că se rezema cu toată greutatea pe scânduri nefixate pe pervaz. Sub greutatea trupului ei, scândurile cedară, alunecând în afară, trângând-o și pe ea după ele. Tânăra țipa, încercând să-și recapete echilibrul.

– Harry!

Tânărul rămase nemișcat - la un pas sau doi în spatele ei. Mai făcu încă un pas în spate...

Înfigându-și cu disperare unghiile în zid, tânăra se repuse singură pe picioare.

– Oo! Lăsă să-i scape un oftat înfricoșat. Era cât pe ce să cad, îți zic. De ce nu m-ai prins?

– Totul s-a întâmplat mult prea repede. Oricum, n-ai pățit nimic.

– Tu atât știi. Îți spun că era cât pe ce să cad. Și uită-te la puloverul meu, s-a murdărit tot.

Miss Marple merse puțin înainte, dar, apoi, dintr-un impuls, se întoarse.

Lily era afară, în drum, așteptându-l pe tânăr să încuie casa.

Miss Marple se duse la ea și-i vorbi repezit, pe un ton jos.

– Dacă aș fi în locul tău, draga mea, eu nu m-aș mărita cu băiatul ăsta. Tu vrei pe cineva pe care să te poți baza când ești în pericol. Iartă-mă că-ți vorbesc așa - dar cred că cineva trebuie să te avertizeze.

Se întoarse pe călcăie, iar Lily rămase cu privirea pierdută în urma ei.

– Ia te uită, dintre toți oamenii...

Tânărul se apropie de ea.

– Lil, ce ți-a zis?

Lily deschise gura să-i spună - apoi o închise la loc.

– Dacă ții musai să știi, aiureli de-ale bătrânilor.

Se uită la el gânditoare.

Miss Marple, în graba ei de a se îndepărta cât mai repede, întoarse brusc la un colț de stradă, se împiedică de niște pietre răzlețe și căzu.

O femeie se îndreaptă spre ea, în fugă, dinspre una dintre case.

– Oh, doamne, ce căzătură! Sper că nu v-ați rănit.

O cuprinse pe Miss Maple cu amândouă brațele, cu o bunăvoință aproape exagerată, și o ridică de jos.

– Sper că nu v-ați rupt nici un os! Gata! Bănuiesc că vă simțiți cam slăbită.

Vorbea tare, cu un timbru plăcut al vocii. Era o femeie voinică, masivă, la vreo patruzeci de ani, cu părul castaniu ce începea deja să se albească, ochi albaștri și o gură mare, generoasă care, sub privirea zdruncinată a lui Miss Marple, părea cam prea plină de dinți albi și strălucitori.

– Mai bine intrați puțin în casă să vă odihniți. Vă fac un ceai.

Miss Marple îi mulțumi. Se lăsă condusă prin ușa vopsită în albastru, într-o încăpere mică, plină de canapele și scaune îmbrăcate în creton viu colorat.

– Poftim, faceți-vă comodă, îi spuse salvatoarea, așezând-o pe un fololiu capitonat. Liniștiți-vă cât timp pun eu ceainicul pe foc.

Se grăbi să iasă din încăperea care deveni, parcă, mult mai liniștită și odihnitoare după plecarea ei. Miss Marple trase adânc aer în piept. Nu era rănită cu adevărat, dar căzătura o zdruncinase. La vârsta ei căzăturile nu erau de dorit. Totuși, cu puțin noroc, gândi ea cu oarecare sentiment de vinovăție, domnișoara Knight nici n-o să afle. Își mișcă prudent mâinile

și picioarele. Nu era nimic rupt. Acum, de-ar ajunge cu bine acasă. Poate că, după o ceașcă de ceai...

Ceașca de ceai veni aproape în același timp cu gândul ei. Era adus pe o tavă, împreună cu o farfurioară pe care se aflau patru biscuiți dulci.

– Poftim! Tava fu așezată pe o măsuță, în fața ei. Să vă torn eu? E bine să beți ceaiul cu mult zahăr.

– Fără zahăr, mulțumesc.

– Dar *trebuie* să puneți zahăr. Știți, e bun la stări de șoc. Am lucrat în străinătate în timpul războiului, pe ambulanță. Zahărul face minuni la șoc. Puse patru cuburi în ceașcă, amestecând viguros. Acum dați ceaiul pe gât și o să vă simțiți proaspătă ca o ploaie de vară.

Miss Marple acceptă dictonul.

„O femeie de treabă, gândi ea. Îmi amintește de cineva - cine să fi fost?”

– Mulțumesc, ați fost drăguță cu mine, îi spuse ea zâmbind.

– Oh, pentru nimic. Bunul samaritean, asta sunt eu. Îmi place să ajut oamenii. Se uită pe fereastră în timp ce se auzi zăvorul de la poartă. Iată-l și pe soțul meu. Arthur, avem un musafir.

Femeia ieși în hol și se întoarse cu un Arthur care arăta mai degrabă nedumerit. Era un bărbat slab și palid, care vorbea cu greutate.

– Doamna aceasta a căzut - chiar la noi la poartă, așa că, evident, am adus-o în casă.

– Soția dumneavoastră a fost foarte drăguță, domnule...

– Mă numesc Badcock.

– Domnule Badcock, mi-e teamă că am deranjat-o teribil.

– Oh, nu, nu e nici un deranj pentru Heather. Lui Heather îi place să sară în ajutorul oamenilor. Se uită la ea curios. Mergeați undeva anume?

– Ah, nu, mergeam doar într-o plimbare. Eu stau în St Mary Mead, casa de după vicariat. Numele meu este Marple.

– Doamne, nu-mi vine să cred! exclamă Heather. *Dumneavoastră* sunteți Miss Marple. Am auzit despre dumneavoastră. Sunteți cea care a avut de-a face cu toate crimele acelea.

– Heather! Ce vrei să...

– Ei, știi doar ce vreau să spun. N-a omorât ea pe nimeni - ea e cea care a descoperit cine. Am dreptate, nu-i așa?

Miss Maple murmură, plină de modestie, că a fost implicată într-o crimă o dată sau de două ori.

– Am auzit că au fost crime aici, în satul acesta. Vorbeau despre asta aseară, la clubul de bingo. A fost una la Gossington Hall. N-aș putea cumpăra o casă unde s-a petrecut o crimă. Aș fi convinsă că e bântuită.

– Crima n-a fost comisă la Gossington Hall. Cadavrul a fost adus acolo din altă parte.

– Din câte am înțeles, a fost găsit în bibliotecă, pe covorul din fața șemineului, nu-i așa?

Miss Marple încuviință.

– Serios? Poate că o să facă un film despre crima asta. Poate că tocmai de asta Marina Gregg a cumpărat Gossington Hall.

– Marina Gregg?

– Da. Ea și soțul ei. Am uitat cum îl cheamă - e producător, am impresia, sau regizor - Jason cumva. Dar Marina Gregg e adorabilă, nu credeți? Firește, nu prea am mai văzut-o în filme în ultimii ani - a fost bolnavă multă vreme. Dar tot cred că nu mai este nimeni ca ea. Ați văzut-o în *Carmenella*? Și în *Printul iubirii* și în *Mary, Regina Scoției*? Nu mai este tânără cum era, dar pentru mine va fi mereu o actriță minunată. Am fost întotdeauna un fan extraordinar al ei. Când eram adolescentă, visam numai la ea. Am trăit cea mai mare emoție din viața mea când s-a făcut un spectacol de caritate pentru Serviciul de Ambulanță din Insulele Bermude și Marina Gregg a venit în deschidere. Eram înnebunită de emoție și apoi, exact în ziua spectacolului, am făcut febră și

doctorul mi-a spus că nu pot să merg. Dar n-aveam de gând să mă dau bătută. Nu mă simțeam chiar așa de rău. Așa că m-am ridicat din pat, m-am machiat bine și am plecat. Am făcut cunoștință cu ea și a stat de vorbă cu mine trei minute întregi și mi-a dat un autograf. A fost minunat. N-am să uit niciodată ziua aceea.

Miss Marple se uită la ea îndelung.

– Sper că n-ai avut de întâmpinat... consecințe neplăcute? zise ea neliniștită.

Heather Badcock râse.

– Nici una. Nu m-am simțit nicicând mai bine ca atunci. Tot ce vreau să spun e că atunci când îți dorești ceva, trebuie să-ți asumi niște riscuri. Eu mi le asum întotdeauna.

Râse din nou, un râs strident și fericit.

Arthur Badcock declamă plin de admirație:

– Nimic n-o poate ține în loc pe Heather. Întotdeauna scapă basma curată din toate.

– Alison Wilde, șopti Miss Marple, dând din cap cu satisfacție.

– Pardon? făcu domnul Badcock.

– Nu, nimic. Era doar cineva de demult.

Heather se uită la ea întrebătoare.

– Îmi aduci aminte de ea, nimic mai mult.

– Da? Sper că era de treabă.

– Era, într-adevăr, foarte de treabă, rosti Miss Marple încet. Bună, generoasă, plină de viață.

– Dar cred că avea defectele ei, nu? râse Heather. Eu știu că le am pe ale mele.

– Ei bine, Alison vedea întotdeauna atât de clar punctul ei de vedere, încât nu înțelegea mereu cum se putea ca lucrurile să fie văzute altfel sau să afecteze în alt mod pe ceilalți.

– Ca atunci când ai luat acasă familia aceea evacuată dintr-o casă ce trebuia demolată și cum au dispărut cu toate lingurițele noastre de ceai, îi aminti Arthur.

– Dar, Arthur! Nu puteam să nu-i ajut. N-ar fi fost foarte cumsecade din partea mea.

– Erau tacâmurile moștenire de familie, rosti domnul Badcock cu tristețe. Din perioada georgiană. Au fost ale bunicii mamei mele.

– Of, mai uită de lingurițele alea, Arthur! Nu mai contenești cu lingurițele tale.

– Nu uit așa de ușor, din păcate.

Miss Marple se uită la el gânditoare.

– Și prietena dumneavoastră ce face acum? întrebă Heather cu interes amabil.

Miss Marple se opri o clipă înainte să răspundă:

– Alison Wilde? Oh - a murit.

Capitolul 3

– Mă bucur că m-am întors, spuse doamna Bantry. Deși, evident, m-am distrat de minune.

Miss Marple înclină din cap apreciativ, acceptând o ceașcă de ceai din mâna prietenei sale.

Cu mulți ani în urmă, când murise soțul ei, colonelul Bantry, doamna Bantry vânduse Gossington Hall împreună cu întinderea mare de teren pe care era amplasată, păstrând pentru sine East Lodge, un conac fermecător, cu porticuri, plin de atâtea neajunsuri încât nici măcar un grădinar n-a fost de acord să vină să locuiască acolo. Doamna Bantry îi adăugase toate facilitățile esențiale vieții moderne, o bucătărie ultimul model, legătură la rețeaua principală de apă curentă, la curent electric și o baie. Desigur, toate o costaseră o mică avere, dar nici pe departe cât ar fi costat-o dacă ar fi încercat să locuiască la Gossington Hall. Păstrase pentru sine și o parcelă de trei sferturi de pogon de grădină împrejmuțată de copaci, necesară pentru a-și asigura propria intimidare astfel încât, așa cum explica ea, „să nu fiu nevoită să văd sau să-mi bat capul cu ce se întâmplă cu Gossington Hall”.

În ultimii câțiva ani își petrecuse mare parte din an călătorind, vizitându-și copiii și nepoții prin diferite părți ale lumii și întorcându-se din când în când acasă, să se bucure de liniștea și de pacea căminului ei. Și Gossington Hall schimbase proprietarii o dată sau de două ori. Fusese transformată la un moment dat în casă de vacanță, nu avusese succes și, apoi, fusese cumpărată de patru persoane care o transformaseră în patru apartamente diferite din pricina cărora începuseră să se certe. În cele din urmă, o cumpărase Ministerul Sănătății pentru niște motive obscure,

pentru ca în cele din urmă să nu mai vrea deloc. Ministerul o revânduse - și tocmai despre această vânzare vorbeau cele două prietene.

- Sigur că am auzit zvonuri, admise Miss Marple.

- Firește, spuse doamna Bantry. Ba chiar se spunea că Charlie Chaplin și familia lui aveau să locuiască aici. Ar fi fost cu adevărat distractiv; din păcate nu era nici o boabă de adevăr în asta. Nu, cu siguranță Marina Gregg a cumpărat-o.

- Ce femeie frumoasă a fost, oftă Miss Marple ușor. Îmi aduc mereu aminte primele ei filme. *Pasărea tinereții* cu atrăgătorul Joel Roberts. Și filmul cu *Maria, Regina Scoției*. Ca să nu mai spun cât mi-a plăcut *Prin lanul de secară*, așa sentimental cum era el. Oh, Doamne, cât timp a trecut de atunci!

- Da, aprobă doamna Bantry. Ce crezi - trebuie să aibă vreo patruzeci și cinci de ani? Cincizeci?

Miss Marple aprecie vârsta actriței undeva la cincizeci de ani.

- A mai jucat în vreun film în ultima vreme? Desigur, nu prea mai ajung des pe la cinema în ultimul timp.

- Numai în roluri mici, cred, răspunse doamna Bantry. Nu mai e star de cinema de ceva vreme. A avut o cădere nervoasă. După unul dintre divorțurile ei.

- Toate au atâr de mulți soți, spuse Miss Marple. Trebuie să fie grozav de obositor.

- *Mie* nu mi s-ar potrivi, zise doamna Bantry. După ce te-ai îndrăgostit de un bărbat și te-ai măritat cu el, și te-ai obișnuit cu tabieturile lui, și te-ai așezat confortabil la casa ta, să te apuci să renunți la tot și la toate și s-o iei de la capăt! Mi se pare curată nebunie.

- Nu pot să-mi dau cu părerea, spuse Miss Maple cu o ușoară tuse care stă bine unei domnișoare bătrâne, eu nu m-am măritat niciodată. Dar, așa spune că e, știi tu, cam păcat.

– Bănuiesc că oamenii aceștia nu se pot abține, afirmă doamna Bantry fără prea multă convingere. Având în vedere ce fel de viață duc... Vreau să spun, o viață foarte publică. Am cunoscut-o, adăugă ea. Pe Marina Gregg, când am fost în California.

– Ce fel de om e? întrebă Miss Maple cu interes.

– Fermecătoare, răspuse doamna Bantry. Atât de naturală și de lipsită de toane. E ca și cum ai pune pe chip o anumită mască, adăugă ea gânditoare.

– Ce anume?

– Să fii naturală și lipsită de toane. Înveți cum să fii așa și apoi nu mai ai încotro decât să continui să fii așa tot timpul. Gândește-te ce infern trebuie să fie să trăiești astfel - să nu poți niciodată să concediezi pe careva și să spui: „Pentru Dumnezeu, nu mă mai bate la cap”. Ba chiar îndrăznesc să spun că trebuie să pui la cale beții și orgii fie și numai din pur instinct de apărare.

– A avut cinci soți până acum, dacă nu mă înșel? întrebă Miss Marple.

– Cel puțin. Primul a fost în tinerețe și oricum nu se pune la socoteală, apoi un prinț străin sau un conte și apoi un star de cinema ca și ea, parcă Robert Truscott? Mare iubire, mare. N-a durat mai mult de patru ani. Apoi i-a urmat Isidore Wright, dramaturgul. A fost o relație serioasă și liniștită din care a rezultat și un copil - se pare că și-a dorit mereu un copil, ba chiar a avut ceva tentative să adopte câțiva orfani - oricum, ăsta era cel pe care și-l dorea cu adevărat. O chestiune foarte serioasă. Mamă cu „M” mare. Apoi cred că s-a măritat cu un imbecil sau cu un excentric sau ceva - și abia după asta a făcut ea depresia aceea și a început să ia droguri și nu mai știu ce, și vomita și mațele din ea.

– Dar văd că știi multe despre ea, observă Miss Marple.

– Firește, răspuse doamna Bantry. Am devenit interesată când a cumpărat Gossington. E măritată cu soțul ei actual de

vreo doi ani și se spune că se simte iar în formă. El e producător - sau poate e regizor? Întotdeauna le încurc. Era îndrăgostit de ea încă de când erau ei tineri, doar că la vremea aceea nu era mare lucru de capul lui. Acum însă am senzația că e destul de celebru. Oare cum îl cheamă? Jason... Jason cumva... Jason Hudd, nu, Rudd, asta e! Au cumpărat Gossington pentru că le era mai la îndemână să ajungă la - ezită puțin - la Elstree? încercă ea la nimereală.

Miss Marple scutură din cap.

- Nu prea cred, spuse ea. Elstree e în nordul Londrei.

- E unul dintre studiourile acelea noi. Hellingforth, asta e. Întotdeauna mi-am zis că e un nume care aduce foarte tare a finlandeză. Cam la zece kilometri de Market Basing. Cred că are de gând să toarne o peliculă despre Elisabeta de Austria.

- Doamne, ce multe știi, spuse Miss Marple. Despre viețile personale ale vedetelor de cinema. Ai aflat toate astea în California?

- Nu tocmai, răspunse doamna Bantry. De fapt, îmi iau informațiile din extraordinarele reviste pe care le citesc la coafor. Pe multe dintre vedetele de acolo nici nu le știu după nume, dar, cum spuneam, pentru că Marina Gregg și soțul ei au cumpărat Gossington, am fost curioasă să aflu despre ea. Serios acum, dacă ai ști ce lucruri se spun în revistele astea! Bănuiesc că nici jumătate din ce e scris acolo nu e adevărat - probabil că nici măcar un sfert. *Nu* cred că Marina Gregg e nimfomană, *nu* cred că bea, cel mai probabil nici nu ia droguri și foarte posibil că nici nu a avut vreodată vreo cădere nervoasă, dar *este* adevărat că vine să locuiască aici.

- Am auzit că săptămâna viitoare, spuse Miss Marple.

- Așa de repede? Știu că are de gând să închirieze Gossington pe douăzeci și trei pentru o petrecere mare de caritate în sprijinul Serviciului de Ambulanță St John. Cred că s-au preocupat intens de casă.

– Practic au refăcut-o de sus până jos, spuse Miss Marple. Sunt convinsă că ar fi fost mult mai simplu și mai ieftin s-o fi dărâmat și să fi ridicat o casă nouă în locul ei.

– Au instalat, mă gândesc, și băi?

– Din câte aud, șase băi noi. Și o curte cu palmieri. Și o piscină. Și au instalat și niște ferestre din acelea franțuzești, mari, și au unit biroul soțului tău și biblioteca și le-au transformat într-un salon muzical.

– Arthur o să se răsucească în mormânt. Știi cât de tare ura muzica. Era total afon, dragul de el. Să-l fi văzut ce față a făcut când un prieten de-al nostru ne-a dus pe amândoi la operă! Probabil că o să se întoarcă de pe lumea cealaltă și o să-i bântuie. Doamna Bantry se opri o clipă și apoi continuă: Ai auzit vreun zvon cumva cum că Gossington ar putea fi bântuită?

Miss Marple scutură din cap.

– Nu este, spuse ea cu convingere.

– Asta nu ar împiedica pe nimeni să spună că este bântuită, preciză doamna Bantry.

– Nimeni n-a spus asta. Miss Marple se opri, apoi continuă: Oamenii nu sunt atât de nesăbuiți pe cât par, să știi. Cel puțin, nu la țară.

Doamna Bantry îi aruncă o privire iute.

– Ai ținut întotdeauna la părerea ta în privința asta, Jane. Și n-am de gând să te contrazic.

Dintr-odată îi aruncă un zâmbet.

– Marina Gregg m-a întrebat, foarte blând, cu cea mai mare delicatețe, dacă nu mă deranjează foarte tare să-mi văd casa ocupată de străini. Am asigurat-o că nu mă deranjează absolut deloc. Nu cred că m-a crezut până la capăt. Numai că, în cele din urmă, așa cum bine știi, Jane, Gossington nu a fost niciodată un cămin pentru noi. N-am copilărit acolo - până la urmă asta contează cel mai mult. N-a fost nicicând mai mult decât o casă arătoasă cu ceva posibilități de a-ți

petrece timpul vânând sau pescuind, pe care am cumpărat-o când a ieșit Arthur la pensie, atâta tot. O vedeam ca pe o casă pe care o puteam administra fără probleme! Nu-mi pot imagina cum de-am putut gândi așa despre o casă! Toate coridoarele și scările acelea... și numai patru servitori! *Numai patru!* Ce zile au mai fost și acelea, ha, ha! Apoi adăugă brusc: Ce sunt toate prostiile astea pe care le aud despre căzătura ta? Femeia aceea, Knight, n-ar fi trebuit să te lase să umbli de una singură.

– N-a fost vina bieteii domnișoare Knight. Am trimis-o la o serie lungă de cumpărături și apoi...

– Ai trimis-o înadins după potcoave de cai morți? Înțeleg. Ei bine, ar trebui să te abții, Jane. La vârsta ta nu se cade.

– De la cine ai auzit că am căzut?

Doamna Bantry rânji.

– N-ai nici o șansă să îți un secret în St Mary Mead. De câte ori nu mi-ai spus asta. Doamna Meavy mi-a povestit.

– Doamna Meavy?

Miss Marple privi în gol.

– Vine zilnic pe aici. Locuiește în Noul Cartier.

– Ah, în Noul Cartier.

Urmă obișnuită pauză.

– Ce căutai acolo? întrebă doamna Bantry, curioasă.

– Nu voiam decât să mă uit prin preajmă. Să văd cum sunt oamenii pe acolo.

– Și ce-ai descoperit?

– Oameni ca peste tot. Nu știu dacă sunt dezamăgită sau liniștită la gândul ăsta.

– Dezamăgită, bănuiesc.

– Nu. Cred că m-am liniștit la gândul că sunt la fel. Te face să... ei bine... să recunoști anumite tipologii, astfel încât, dacă e să se întâmple ceva, să poți să-ți dai seama fără probleme de ce, pentru ce motiv.

– Vrei să spui, o crimă?

Miss Marple păru șocată.

– Nu înțeleg de ce presupui că numai crime am în cap, toată ziua.

– Vorbești aiurea, Jane. De ce nu ai curajul să recunoști că ești o pasionată de crime și gata?

– Pentru că nimic nu poate fi mai fals, se aprinse Miss Marple. Posed doar o oarecare cunoaștere a naturii umane, atâta tot - și e cât se poate de firesc să fie așa, având în vedere că toată viața mi-am petrecut-o într-un sătuc.

– Se poate să ai dreptate pe undeva, afirmă doamna Bantry, gânditoare, deși, firește, cei mai mulți nu ți-ar da dreptate. Nepotul tău, Raymond, spunea de multe ori că locul acesta e ca o mlaștină infectă.

– Dragul de Raymond, rosti Miss Marple cu indulgență, apoi adăugă: A fost întotdeauna atât de drăguț cu mine. El o plătește pe domnișoara Knight, știai?

Gândul la domnișoara Knight îi abătu gândurile, motiv pentru care se ridică și spuse:

– Aș face bine să mă întorc acasă, nu crezi?

– Doar n-ai venit pe jos până aici, nu?

– Sigur că nu. Am venit cu Inch.

Acest cuvânt enigmatic fu primit cu perfectă înțelegere de doamna Bantry. În vremurile demult apuse, domnul Inch fusese proprietarul a două taxiuri care așteptau trenurile la gara din localitate și care erau, de asemenea, închiriate de doamnele din zonă ca să meargă în vizită, la ceaiuri și, ocazional, la distracții frivole cum ar fi petrecerile dansante unde își însoțeau fiicele. Cu trecerea timpului, Inch, un bărbat vesel, roșu la față, de vreo șaptezeci de ani, lăsă locul fiului lui - cunoscut și sub numele de „Inch cel tânăr” (pe atunci în vârstă de patruzeci și cinci de ani), deși bătrânul continua să conducă doamnele foarte în vârstă care îl considerau pe junior prea tânăr și prea iresponsabil. Ca să se mențină în pas cu timpurile, Inch cel tânăr renunțase la

tracțiunea cu cai pentru cea motorizată. Nu se pricepea cine știe ce la mecanică și, în scurt timp, un anume domn Bardwell îi luă de pe umeri responsabilitatea. Numele de Inch însă rămăsese. Nu durase mult și domnul Bardwell vânduse afacerea domnului Roberts, însă în cartea de telefoane numele oficial de *Serviciul de Taxi Inch* rămăsese neschimbat, iar doamnele în vârstă din comunitate continuau să spună că veneau cu un Inch când făceau câte o călătorie cu taxiul, ca și cum ele erau Iona și Inch-ul, o balenă.

II

– A sunat doctorul Haydock, anunță domnișoara Knight cu reproș în voce. I-am spus că ai plecat să iei ceaiul cu doamna Bantry. A zis că sună mâine iar.

O ajută pe Miss Marple să se dezbrace de haină.

– Bănuiesc că acum ești obosită, spuse ea acuzator.

– Poate că *dumneata* ești, replică Miss Marple. *Eu*, în nici un caz.

– Vino și așază-te comod în fața focului, o îndemnă domnișoara Knight, ca de obicei, fără să-i acorde nici o atenție. („Nu trebuie să dai foarte multă atenție la ce spun bătrânelele astea simpatice. Le faci pe plac și atât”.) Ce-am zice noi de o ceașcă bună de Ovaltine? Sau de Horlicks, ca să mai schimbăm și noi?

Miss Marple îi mulțumi, spunându-i că i-ar plăcea mai degrabă un păhărel de cherry sec. Domnișoara Knight o privi dezaprobat.

– Nu știu ce-ar zice doctorul despre așa ceva, spuse ea, întorcându-se cu păhărelul de cherry.

– Sunt convinsă că n-o să uităm să-l întrebăm mâine-dimineață, răspunse Miss Marple.

În dimineața următoare, domnișoara Knight îl întâmpină pe doctorul Haydock în hol, unde îi șușoti ceva agitată.

Bătrânul doctor intră în încăpere frecându-și mâinile să le încălzească; era o dimineață friguroasă.

– Iată-l și pe doctorul nostru care a venit să ne vadă, rosti domnișoara Knight veselă. Domnule doctor, pot să vă iau mânușile?

– Sunt în regulă aici, răspuse el, aruncându-le, fără să se sinchisească, pe o măsuță. Aspră dimineață, nu glumă.

– Poate te ajută un păhărel de cherry? sugeră Miss Marple.

– Am auzit că te-ai apucat de băut. Ei bine, eu aș zice să nu bei niciodată singură.

Carafa și paharele erau deja pe masă lângă Miss Marple. Domnișoara Knight părăsi încăperea.

Doctorul Haydock era un foarte vechi prieten. Era semipensionat, dar mai făcea anumite vizite pacienților lui dintotdeauna.

– Am auzit că ai căzut, spuse el în timp ce-și termina băutura. Nu e bine, știi, la vârsta dumitale. Te previn. Și am mai auzit că ai refuzat să trimiți după Sandford.

Sandford era partenerul lui Haydock.

– Domnișoara Knight a dumitale a trimis însă după Sandford - și bine a făcut.

– Aveam doar câteva vânătai și eram puțin zdruncinată, nimic mai mult. Așa a spus și doctorul Sandford. Puteam la fel de bine să aștept până te întorceai dumneata.

– Ascultă la mine, draga mea. Eu nu pot continua la nesfârșit. Iar Sandford, dă-mi voie să-ți spun, are mai multe calificări decât mine. E un om de prima mână.

– Doctorii tineri sunt toți la fel, afirmă Miss Marple. Îți iau tensiunea și-ți dau să iei un pumn de pastile de toate felurile, făcute pentru toată lumea. Pilule roz, pilule galbene, maro. Medicamentele din ziua de azi sunt exact ca și produsele de la supermarket - ambalajul contează.

– Bine ți-aș mai fi făcut dacă ți-aș fi prescris lipitori, laxative și te-aș fi masat pe piept cu ulei de camfor!

– Îmi fac singură toate astea când sunt răcită, i-o tăie Miss Marple cu asprime, și îmi aduc grozavă alinare.

– Nimănui nu-i place să îmbătrânească, asta e problema, rosti Haydock cu blândețe. Eu, unul, urăsc bătrânețea.

– Ești tânăr pe lângă mine, îi spuse Miss Marple. Și chiar nu mă deranjează atât de tare că îmbătrânesc - adică nu asta mă supără. Ci umilințele care vin odată cu bătrânețea.

– Cred că înțeleg ce vrei să spui.

– Să nu poți să fii niciodată singură! Și apoi, unde mai pui dificultatea cu care reușesc să ies singură, fie și câteva minute. Până și împletitul - și când mă gândesc ce alinare îmi era cândva și chiar eram pricepută. Acum scap ochiuri mai tot timpul - și de multe ori nici nu-mi dau seama că le-am scăpat.

Haydock se uită la ea căzut pe gânduri.

Apoi îi apăru o strălucire în ochi.

– Întotdeauna există și reversul.

– Ce vrei să spui?

– Dacă nu poți să împletești, de ce nu *desfaci*? Cum facea Penelopa.

– Nu prea cred că sunt în situația ei.

– Dar a desface ițe este mai aproape de ce știi dumneata să faci cel mai bine, nu-i așa? Se ridică în picioare. Trebuie să plec. Ce ți-aș prescrie eu ca medicament ar fi *o crimă* de toată fumusețea.

– E strigător la cer ce spui!

– Nu-i așa? Și totuși, întotdeauna îți va prinde bine să observi adâncimea la care se duce pătrunjelul așezat pe un calup de unt într-o zi toridă de vară. Mereu mi-a dat de furcă treaba asta. Bătrânul Holmes! Bănuiesc că, în ziua de azi, e doar o anecdotă. Cu toate acestea, Holmes nu va fi uitat niciodată.

Domnișoara Knight dădu buzna peste ea de îndată ce doctorul plecă.

- Ia te uită, spuse ea, arătăm *mult* mai binedispusă acum. Domnul doctor ne-a recomandat vreun tonic, cumva?
- Mi-a recomandat să-mi găsec o crimă care să mă preocupe.
- Un roman polițist bun?
- Nu, replică Miss Marple. Una din viața reală.
- Vai de mine! exclamă domnișoara Knight. Dar este peste poate ca într-un loc așa de liniștit să se petreacă o crimă.
- Crimele, răspunse Miss Marple, se pot întâmpla oriunde. Și se întâmplă oriunde.
- Poate în Noul Cartier? căzu pe gânduri domnișoara Knight. Mulți dintre băiețandrii aceia de cartier au cuțite.
- Totuși, crima - căci avea să fie o crimă - nu în Noul Cartier s-a petrecut.

Capitolul 4

Doamna Bantry făcu un pas sau doi înapoi, se privi apreciativ în oglindă, își potrivește pălăria (nu era obișnuită să poarte pălării), trase pe mâini o pereche de mănuși din piele de calitate și părăsi conacul, încuind cu grijă ușa după ea. Era foarte încântată de ceea ce avea să se întâmple. Trecuseră mai bine de trei săptămâni de la discuția cu Miss Marple. Marina Gregg și soțul ei sosiseră la Gossington Hall și erau, în momentul de față, mai mult sau mai puțin instalați.

În după-amiaza aceea urma să aibă loc o întâlnire cu toate persoanele implicate în pregătirile pentru petrecerea de întrajutorare a Serviciului de Ambulanță St John. Doamna Bantry nu se afla printre cei din comitet, dar primise o misivă de la Marina Gregg prin care o invita să vină la ceai înainte de toată tevatura. Misiva menționa întâlnirea lor din California și era semnată „Cu drag, Marina Gregg”. Ca să nu mai spunem că era scrisă de mână, nu bătută la mașină. Nici nu se putea ca doamna Bantry să nu fi fost deopotrivă mulțumită și flatată de gest. Până la urmă, o celebră stea de cinema e o celebră stea de cinema, iar doamnele în vârstă, deși vor fi având ele ceva importanță locală, sunt perfect conștiente de totala lor irelevanță în lumea celebrităților. Așa se face că doamna Bantry trăia acum sentimentul plăcut pe care îl au copiii când li se pregătește ceva special.

În timp ce mergea pe alee, doamna Bantry își plimba avidă privirea dintr-o parte în alta, înregistrând impresii. Casa era acum aranjată de când nu mai trecea, ca pe vremuri, din mână în mână. „Au fost mână largă, văd”, își spuse doamna Bantry, dând din cap cu satisfacție. Drumul spre conac nu oferea și vedere spre grădina cu flori, iar, pentru asta,

doamna Bantry era la fel de mulțumită. În zilele îndepărtate, pe când trăia la Gossington Hall, grădina cu flori și gardul viu special fuseseră una dintre bucuriile ei personale, își permise câteva priviri nostalgice în trecut, spre irișii ei. Își spuse cu mândrie pățimașă că era cea mai frumoasă grădină cu iriși din toată țara.

Aflată în fața unei uși noi, strălucind de la stratul proaspăt de vopsea, apăsă butonul de la sonerie. Ușa îi fu deschisă cu satisfăcătoare promptitudine de un majordom italian fără îndoială, iar doamna Bantry fu condusă direct în fosta bibliotecă a colonelului Bantry. Aceasta, așa cum fusese deja anunțată, fusese unită cu biroul răposatului. Rezultatul era impresionant. Pereții erau îmbrăcați în lemn, iar podelele parchetate. Într-un capăt al încăperii se afla un pian și la mijlocul unuia dintre pereți trona un superb patefon. În partea opusă a camerei era un soi de insuliță formată din covoare persane, o masă de ceai și câteva scaune. La masa de ceai ședea Marina Gregg, iar în picioare, rezemat de șemineu, stătea ceea ce doamna Bantry considera a fi cel mai urât om pe care îl văzuse vreodată în viața ei.

Cu câteva minute mai înainte, chiar în momentul în care doamna Bantry era pe punctul de a suna la ușă, Marina Gregg îi spunea soțului ei cu voce caldă, plină de entuziasm:

– Locul acesta e exact ce-mi trebuie, Jinks, *exact* ce-mi trebuie. E tot ce mi-am dorit vreodată. Liniște englezească într-un peisaj tipic englezesc. Mă văd trăind aici, mă văd stând aici toată viața, dacă trebuie. Vom adopta stilul de viață englezesc. Vom bea ceaiul de la ora cinci în fiecare după-amiază, ceai chinezesc în serviciul meu georgian. Și vom privi pe fereastră la pășunile acestea englezești și la copacii care mărginesc proprietatea. Mă simt ca și cum, în sfârșit, am ajuns *acasă*. Simt că aș putea să mă stabilesc aici, că aș putea să fiu calmă și fericită aici. Acesta va fi căminul meu. Asta simt. Că sunt *acasă*.

Iar Jason Rudd (Jinks pentru soție) îi zâmbi. Îi dăruie un zâmbet docil, indulgent, dar oarecum rezervat, pentru că mai auzise discursul ăsta de nenumărate ori înainte. Poate că de data aceasta se va adevăra. Poate că, într-adevăr, acesta va fi, în sfârșit, locul în care Marina Gregg se va simți acasă. Dar îi știa mult prea bine aceste entuziasme premature. Era întotdeauna așa de sigură că găsise exact ceea ce căuta. Îi răspunse pe un ton meditativ:

– E minunat, draga mea. E pur și simplu minunat. Mă bucur că îți place.

– Îmi place? Ador locul acesta. Tu nu?

– Cum să nu, spuse Jason Rudd. Sigur că da.

Nu era așa de rău, își zise în sinea lui. O casă bună, bine clădită, deși într-un stil victorian nu tocmai atractiv. Trebuia să recunoască totuși că oferea un sentiment de stabilitate și trăinicie. Acum că reușiseră să scape de toate inconvenientele acelea fantastice, s-ar putea să fie chiar confortabil să locuiască aici. N-ar strica să se poată întoarce aici din când în când. Cu puțin noroc, Marina n-o să înceapă s-o urască vreo doi ani, poate chiar doi ani jumătate. Depinde.

Marina spuse, oftând ușor:

– E atât de minunat să te simți bine din nou! Bine și în putere. Să fii în stare să faci față la toate.

Iar el răspunse din nou:

– Cum să nu, draga mea. Sigur că da.

Fusese exact momentul în care ușa se deschise și majordomul italian o conduse în încăperea pe doamna Bantry.

Marina Gregg era toată un farmec când ieși în întâmpinarea doamnei Bantry. Veni înspre ea cu mâinile întinse, spunându-i ce plăcere era s-o vadă din nou. Și ce coincidență a fost întâlnirea lor din San Francisco atunci, pentru ca, la numai doi ani după, ea și Jinks să cumpere tocmai casa care aparținuse cândva doamnei Bantry. Și că spera, spera cu ardoare ca doamna Bantry să nu se supere pe ei că au

demontat toate prin casă și că au schimbat atâtea și spera să nu creadă despre cei doi că erau niște intruși îngrozitori.

– Venirea dumneavoastră este unul dintre cele mai grozave lucruri care s-au petrecut vreodată aici, spuse doamna Bantry veselă, aruncând o privire către șemineu.

Marina Gregg, urmărind privirea doamnei Bantry, vorbise ca și cum aproape că îi continuă gândul:

– Nu-l cunoașteți pe soțul meu, nu-i așa? Jason, dumneaei este doamna Bantry.

Doamna Bantry îl privi pe Jason Rudd cu oarecare interes. Prima ei impresie că bărbatul acesta este cel mai urât bărbat pe care îl văzuse vreodată în viața ei se adevări. Avea niște ochi interesanți. Erau, gândi ea, mai adânciți în orbite decât oricare alți ochi din câți i-au fost dați să vadă. Ca niște lacuri adânci și calme, își spuse doamna Bantry, simțindu-se ca o scriitoare de romane de dragoste. Restul feței era evident denivelată, aproape ridicol de disproporționată. Nasul foarte proeminent mai avea nevoie doar de niște vopsea roșie ca să-l transforme, cu succes, în cel al unui clown. Avea până și gura mare și tristă a unui clown. Nu-și putea da seama dacă era furios în momentul de față sau chipul lui trăda de fapt o perpetuă stare de furie. Când îi vorbi, vocea era neașteptat de plăcută. Profundă și calmă.

– Un soț, spuse el, este întotdeauna un gând secundar. Dar, dați-mi voie să confirm ceea ce a spus soția mea și anume că ne bucurăm să vă avem printre noi. Sper să nu vă simțiți în postura în care noi vă suntem oaspeți.

– Trebuie să vă iasă din cap, răspunse doamna Bantry, ideea cum că am fost obligată să plec din propria casă. N-a fost casa mea cu adevărat niciodată. Mă tot felicit de când am vândut-o. Era o casă groznic de greu de administrat. Îmi plăcea grădina, dar casa în sine devenise o pacoste pe zi ce trecea. De când am vândut-o, m-am simțit extraordinar

călătorind în străinătate, vizitându-mi fiicele căsătorite, nepoții și prietenii din toate colțurile lumii.

– Fiice, se miră Marina Gregg. Aveți fii și fiice?

– Două fete și doi băieți, confirmă doamna Bantry, și împrăștiați care încotro. Unul în Kenya, unul în Africa de Sud. Unul undeva în apropiere de Texas și celălalt, slavă Domnului, în Londra.

– Patru, se minună Marina Gregg. Patru... și nepoți?

– Nouă până acum, spuse doamna Bantry. E o bucurie să fii bunică. Nu ai nici una dintre grijile pe care le au părinții. Poți să dai frâu liber tuturor răsfățărilor...

Jason Rudd o întrerupse:

– Mi-e teamă că vă intră soarele în ochi, afirmă el, în același timp mergând spre fereastră să ajusteze jaluzelele. Trebuie să ne spuneți totul despre acest sătuc minunat, îi ceru, întorcându-se de la fereastră.

Îi oferi o cană de ceai.

– Vă pot oferi un biscuit sau un sendviș, sau, poate, o felie din tortul acesta? Avem o bucatăreasă italiană care ne face tot felul de prăjituri și plăcinte bune. După cum vedeți, suntem foarte prinși de obiceiul vostru de a lua ceaiul după-amiaza.

– Și încă un ceai delicios, nu oricum, i se confesă doamna Bantry, sorbind din băutura parfumată.

Marina Gregg îi zâmbi mulțumită. Mișcările degetelor ei, nervoase și bruște, pe care privirea lui Jason Rudd le înregistrase cu câteva minute mai înainte, se opriseră. Doamna Bantry o privi pe amfitrioana ei cu mare admirație. Momentul de glorie al Marinei Gregg se consumase înainte ca acele statistici vitale să acceadă la puterea absolută. Nu ar fi putut fi descrisă drept un „sex-simbol” sau, cum li se spune acum, „Bustul Perfect” sau „Perfecțiunea întruchipată”. Marina fusese zveltă și mlădioasă. Osatura feței și a capului avea ceva din frumusețea lui Garbo. Împrumutase filmelor în

care jucase din *personalitatea* ei și nu doar din sexualitatea ei. Felul ei special de a întoarce brusc capul, de a deschide ochii ei frumoși și adânci, gura ei ușor tremurândă, toate acestea tăiau răsufierea celor care îi priveau frumusețea, o frumusețe care nu venea din regularitatea trăsăturilor, ci, mai curând, din acel val de magie care transcende carnea și îl ia pe spectator prin surprindere. Încă mai păstra ceva din această magie, însă acum nu mai era atât de evidentă. La fel ca majoritatea actrițelor de cinema și de teatru, Marina avea capacitatea de a-și schimba personalitatea după bunul plac. Se putea retrage în sine, putea să devină tăcută, blândă, însingurată, dezamăgindu-și și fanii cei mai înfocați. Și apoi, pe negândite, acea mișcare bruscă a capului, zâmbetul neașteptat și magia se reîntorceau.

Unul dintre cele mai mari filme pe care le făcuse vreodată fusese *Maria, Regina Scoției*, iar Marina Gregg, în atitudinea pe care o arboră acum, îi amintea doamnei Bantry tocmai de acea producție. Ochii doamnei Bantry se întoarseră către soț. Și el o privea cercetător pe Marina. Nefiind conștient că este privit, Jason Rudd lăsă să i se citească pe chip întreaga pleiadă de sentimente. „Dumnezeule, gândi doamna Bantry, omul ăsta o adoră.”

Nu își putea explica de ce era atât de mirată. Poate pentru că vedetele de cinema, amorurile lor și devotamentul lor erau atât de mult discutate în presa de scandal, încât chiar nu te aștepti să dai în realitate chiar tu peste ele. Dintr-un impuls de moment, doamna Bantry le spuse:

– Sper din toată inima că vă veți simți bine aici și că veți rămâne o vreme. Aveți de gând să păstrați casa mult timp?

Marina Gregg întoarse către ea niște ochi mari, plini de mirare.

– Nu vreau să mai plec de aici niciodată, spuse ea. Ah, nu vreau să spun că nu va trebui să călătoresc multă timp. Voi călători, fără îndoială. Se prea poate să fac un film în Africa

de Nord anul viitor, deși nu este nimic, încă, pus la punct. Nu, asta va fi casa mea de acum înainte. Aici mă voi întoarce. Întotdeauna mă voi întoarce aici de oriunde. Suspină, apoi continuă: E atât de minunat. Am găsit, în sfârșit, un cămin al meu.

– Vă înțeleg, răspuse doamna Bantry, zicându-și, în același timp, în sinea ei: „Poți să zici ce vrei, dar nu cred nici în ruptul capului că va fi așa cum spui tu. Nu cred că ești genul de om care se așază vreodată la casa ei”.

Se uită iar, pe furiș, la Jason Rudd. Nu mai avea mina aceea furioasă. Ba dimpotrivă, zâmbea; un zâmbet brusc, blând, venit de nicăieri, și, cu toate astea, un zâmbet plin de tristețe. „Și el știe la fel de bine ca și mine”, gândi doamna Bantry.

Ușa se deschise și o femeie intră în încăpere.

– Jason, te caută cei de la Bartletts la telefon, îl anunță ea.

– Spune-le să mă sune mai încolo.

– Au zis că nu suferă amânare.

Bărbatul oftă și se ridică în picioare.

– Dă-mi voie să te prezint doamnei Bantry, spuse el. Ella Zielinsky, secretara mea.

– Ella, bea o cană de ceai cu noi, îi oferi Marina după ce Ella Zielinsky răspuse prezentării cu un surâzător „Îmi face plăcere să vă cunosc”.

– Am să iau un șendviș, răspuse Ella. Nu-mi place ceaiul chinezesc.

Ella Zielinsky era, la o primă vedere, o femeie în jur de treizeci și cinci de ani. Purta un costum bine croit, o bluză dantelată și părea foarte stăpână pe sine. Părul negru îi era tăiat foarte scurt și avea o frunte înaltă.

– Am înțeles că ați locuit aici cândva, îi spuse ea doamnei Bantry.

– Să fi trecut ceva ani de atunci, răspuse doamna Bantry. După moartea soțului meu am găsit de cuviință s-o vând și de atunci a trecut prin multe mâini.

– Doamna Bantry îmi spunea că nu-i displac deloc schimbările pe care le-am făcut, interveni Marina.

– Aș fi fost groaznic de dezamăgită dacă *nu* le-ați fi făcut, îi răspuse doamna Bantry. Am venit într-o suflare până aici. Pot să vă destăinui cele mai splendide zvonuri care s-au răspândit prin sat.

– Până acum n-am știut niciodată cât de greu e să găsești un instalator în țara asta, spuse domnișoara Zielinsky, mestecând sendvișul într-o manieră foarte profesională. Nu că aș fi plătită să fac așa ceva, continuă ea.

– Ești plătită să le faci pe toate, îi răspuse Marina, și știi asta foarte bine, Ella. Ești plătită să ai grijă de servitori, de instalatori, să negociezi cu zidarii, pentru toate.

– Zidarii din țara asta parcă nici n-au auzit de ferestre franțuzești. Ella privi spre fereastră. Trebuie să recunosc, e frumoasă priveliștea de aici.

– O splendidă scenă de străveche viață rurală, tipic englezească, observă Marina. Casa asta are *atmosferă*.

– N-ar mai fi așa rurală dacă n-ar fi fost copacii aceștia, spuse Ella Zielinsky. Zona rezidențială din vale crește văzând cu ochii.

– Pe vremea mea nu era nimic acolo, remarcă doamna Bantry.

– Vreți să spuneți că, pe vremea când locuiați aici, nu exista nimic în afară de satul acesta?

Doamna Bantry încuviință.

– Trebuie să fi fost greu să-ți faci cumpărăturile.

– Nu sunt de acord. Cred că era mai mult decât simplu.

– Înțeleg ideea de a ține o grădină cu flori, dar cei de aici își cultivă singuri până și legumele. Nu ar fi mult mai simplu să le cumpere - aveți un supermarket, știți?

– Probabil că la asta se va și ajunge, oftă doamna Bantry. Dar nu mai au același gust.

– Ella, nu strica atmosfera, o dojeni Marina.

Ușa se deschise și Jason apăru în cadru.

– Scumpa mea, îi spuse Marinei, îmi pare rău că te deranjez cu asta, dar, dacă nu te superi, poți să vii puțin? Cei de la Bartletts vor să știe ce crezi și tu despre afacerea asta.

Marina se ridică de pe fotoliu, cu un oftat. Se îndreptă spre ușă, fără tragere de inimă.

– Mereu vor câte ceva, murmură ea. Îmi pare sincer rău, doamnă Bantry. Nu cred să dureze mai mult de un minut sau două.

– Atmosferă, spuse Ella Zielinsky în timp ce Marina ieși din încăpere, închizând ușa în urma ei. Chiar credeți că are atmosferă casa asta?

– Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi caracterizată așa, răspunse doamna Bantry. E o casă, nimic mai mult. Are inconveniente din anumite puncte de vedere, dar e foarte confortabilă și plăcută din altele.

– Asta cred și eu, îi spuse Ella Zielinsky. Îi aruncă doamnei Bantry o privire piezișă. Că tot vorbeam de atmosferă, când s-a petrecut crima aici?

– Nu s-a petrecut niciodată nici o crimă în casa asta, o liniști doamna Bantry.

– Ei, haideți acum. Am auzit niște povești... Întotdeauna circulă tot felul de povești, doamnă Bantry. Pe covorul din fața șemineului, chiar aici, nu-i așa? spuse domnișoara Zielinsky, făcând un semn cu capul înspre șemineu.

– Da, confirmă doamna Bantry. Chiar acolo.

– Deci *a fost* o crimă.

Doamna Bantry scutură din cap.

– Crima n-a avut loc *aici*. Fata ucisă a fost adusă în casă și pusă în camera asta. N-a avut cu noi nici în clin, nici în mână.

Ella Zielinsky se arată interesată.

– Trebuie să vă fi fost foarte greu să-i convingeți pe oameni că într-adevăr așa s-a întâmplat, remarcă ea.

– Aveți mare dreptate, spuse doamna Bantry.

– Când ați descoperit cadavrul?

– Slujnica a venit dis-de-diminează, își aminti doamna Bantry, cu ceaiul. Știți, pe atunci obișnuiam să avem slujnice în casă.

– Știu, răspuse domnișoara Zielinsky. Purtau rochii cu imprimeuri care foșneau când mergeau.

– Nu știi dacă aveau sau nu rochii cu imprimeuri, răspuse doamna Bantry; se poate la fel de bine să fi purtat șorturi peste ele. Oricum, a dat buzna să ne spună că era un cadavru în bibliotecă. I-am spus „vorbești prostii”, apoi l-am trezit pe soțul meu și am coborât să vedem despre ce e vorba.

– Și, ca să vezi, era acolo, continuă domnișoara Zielinsky. Incredibil, cum se întâmplă lucrurile astea. Ella își răsuci brusc capul înspre ușă și, într-o secundă, înapoi spre doamna Bantry. Dacă nu vă deranjează, v-aș ruga să nu-i povestiți toate astea doamnei Gregg. Lucrurile de felul acesta nu-i fac deloc bine.

– Desigur, nici o problemă, n-am să scot nici un cuvânt, promise doamna Bantry. De fapt, în genere, nici nu pomenesc despre asta. S-a întâmplat acum mult timp. Dar n-o să audă oricum despre asta - doamna Gregg vreau să spun?

– Nu se lovește prea des de realitate, spuse Ella Zielinsky. Știți, vedetele de cinema pot trăi vieți dintre cele mai izolate. Ba chiar, de cele mai multe ori, trebuie să te asiguri că, într-adevăr, *sunt* izolate. Realitatea o tulbură pe doamna Gregg. Doar știți că a fost foarte bolnavă în ultimii doi ani. Abia acum un an a început să-și revină cât de cât.

– Pare a îndrăgi casa aceasta, spuse doamna Bantry, și simte că va fi fericită aici.

– Bănuiesc că asta o va ține vreun an, poate doi, îi răspunse Ella Zielinsky.

– Nu mai mult?

– Ei bine, să zicem că am îndoielile mele. Marina e genul acela de om care are impresia că i se împlinește orice dorință. Numai că, nu-i așa, viața nu e chiar atât de simplă.

– Nu, răspunse doamna Bantry cu patos, chiar nu e simplă deloc.

– Pentru el ar însemna foarte mult ca ea să-și găsească fericirea aici, zise Ella Zielinsky. Apoi mai mănca încă două sendvișuri, absorbită de propriile gânduri, înfulecând în stilul oamenilor care își îndeasă mâncarea în gură ca și cum ar fi fost pe cale să piardă vreun tren. E un geniu, știți, continuă ea. Ați văzut vreunul dintre filmele regizate de el?

Doamna Bantry se simți oarecum stânjenită. Făcea parte din acea categorie de oameni care se duceau la film numai pentru film. Întreaga listă de nume de actori, regizori, producători, directori de imagine și restul era ignorată. De foarte multe ori chiar nici nu reținea numele vedetelor care jucau. Cu toate acestea, nu se grăbea să se dea de gol pentru această lipsă de atenție din partea ei.

– Nu mai știu exact, spuse ea.

– Desigur, are multe altele pe cap, îi povesti Ella Zielinsky. O are pe *ea*, cu tot bagajul ei emoțional și *ea* nu e ușor de suportat. Vedeți dumneavoastră, pe Mariana trebuie s-o menții fericită și nu e chiar atât de ușor, îmi închipui, să faci pe cineva fericit. Doar dacă... vreau să spun... doar dacă acea persoană e... Ella ezită.

– Doar dacă acea persoană e fericită de felul ei, îi sugeră doamna Bantry. Unora, adăuga ea meditativ, le place să fie nefericiți.

– Oh, Marina nu e așa, spuse Ella Zielinsky, scuturând energic din cap. Doar că, uneori, toanele ei sunt dintre cele mai violente. Știți ce vreau să spun - acum e din cale afară de

fericită, din cale afară de mulțumită de știu eu ce, și spune la toată lumea cât de minunat se simte. Și, apoi, bineînțeles, ceva banal se întâmplă și cade brusc în extrema cealaltă.

– Bănuiesc că e doar temperamentală, sugerează vag doamna Bantry.

– Exact, spuse Ella Zielinsky. Temperamentală. Toți sunt, mai mult sau mai puțin, temperamental, dar Marina Gregg mai mult decât oricine. Tocmai eu să nu știu! Ce povești v-aș putea spune! Termină de mâncat și ultimul sendviș. Slavă Domnului că nu sunt decât o secretară.

Capitolul 5

La petrecerea de caritate organizată la Gossington Hall pentru Asociația Serviciilor de Ambulanță St John venise lume într-un număr mai mare ca niciodată. Baniile colectați din taxele de intrare se strâneau în sume frumoșele. Și, pe deasupra, vremea era bună, iar cerul senin, fără nici un nor. Dar atracția cea mai mare care îi mâna pe oamenii din partea locului la eveniment era, fără îndoială, curiozitatea enormă de a vedea ce-au făcut „cei din industria filmului” cu Gossington Hall. Lumea se delecta cu cele mai extravagante presupuneri. Piscina, mai ales, provoca o imensă satisfacție. Imaginea pe care o aveau cei mai mulți despre vedetele de la Hollywood ținea de lenevitul la soare, pe marginea unei piscine, în locuri exotice și în compania unor persoane la fel de exotice. Faptul că o piscină se potrivea mai degrabă în climatul de la Hollywood decât în cel din St Mary Mead nu le trecu prin cap. Până la urmă, Anglia avea parte întotdeauna de o săptămână toridă pe an și întotdeauna exista măcar o zi în care să se poată scrie în ziarul de duminică articole despre „Cum să-ți menții temperatura optimă a corpului”, „Cum să iei o cină răcoroasă” sau „Cum să prepari băuturi reci”. Piscina aceasta era întruchiparea a ceea ce toată lumea își imagina că trebuie să fie o piscină. Era spațioasă, cu ape albastre, beneficia de un pavilion exotic pe post de vestiar și era înconjurată de o plantație artificială de tufișuri și arbuști. Reacția mulțimii era exact cea așteptată, aducând cu sine o ploaie de remarci de toate felurile.

„O-oh, nu-i așa că e minunată!”

„Da știi că bălăceala asta merită toți banii, nu glumă!”

„Îmi amintește de vacanța în care am fost de curând.”

„Bani aruncați pe apa sâmbetei, îți zic. Ar trebui interzise.”

„Ia te uită la marmura asta luxoasă. Cred că i-a costat o avere!”

„Nu pot să înțeleg ce-i face pe oamenii ăștia să creadă că pot veni aici, să arunce cu bani în dreapta și-n stânga după bunul lor plac.”

„Poate că o să dea evenimentul la televizor la un moment dat. Ar fi foarte distractiv.”

Până și domnul Sampson, cel mai în vârstă om din St Mary Mead, umflat în pene ca un cocoș pentru cei nouăzeci și șase de ani ai săi, deși rudele lui susțineau cu tărie că de fapt nu are mai mult de optzeci și șase, se împletici pe picioarele lui reumatice, sprijinit într-un baston, să vadă toată tărășenia cu ochii lui. Oferi cele mai înalte cuvinte de laudă de care era în stare:

– Ah, bănuiesc că o să fie mult dezmăț aici, da, fără îndoială. Femei și bărbați dezbrăcați, bând și fumând niște iarbă, cum i se zice prin ziare. N-o să se dea în lături de la nimic, știu eu. Ah, da da, spuse domnul Sampson cu plăcere nemăsurată, mare dezmăț o să mai fie.

Astfel, ultimul vot de încredere fusese acordat petrecerii din această după-amiază. Pentru un ban în plus, oamenii erau lăsați să intre în casă, să viziteze noul salon muzical, solonul de zi, sufrageria, care era de nerecunoscut, îmbrăcată în lemn negru de stejar și piele de Spania și câte și mai câte minunății.

– Nici n-ai zice că ăsta e vechiul Gossington Hall, nu-i așa? spuse nora domnului Sampson.

După ceva vreme, veni și doamna Bantry, agale, la petrecere, observând cu plăcere că banii curgeau și că lumea se adunase cârd.

Cortul unde se servea ceaiul era plin cu oameni. Doamna Bantry spera din tot sufletul că brișele o să ajungă la toată lumea. Dar nu-și făcea griji, căci erau pe mâna unor femei foarte competente. Ea, în schimb, o luă spre răzoarele cu flori

și le privi cu invidie. Observă încântată că cei doi nu se dăduseră în lături de la cheltuiei și era, într-adevăr, un aranjament minunat, bine plantat cu flori scumpe. Nu se ocupase cineva din personalul din casă, era convinsă. Fusese contactată o firmă de amenajări peisagistice, fără îndoială, una profesionistă. Și, cu ajutorul unui cec în alb și al vremii bune, făcuse o treabă splendidă.

Uitându-se în jurul ei, simți că întreaga scenă avea o savoare subtilă de petrecere tipică pentru grădinile Palatului Buckingham. Toată lumea își întindea gâturile să vadă tot ce se putea vedea și, din când în când, un grup select era introdus în încăperile cele mai ascunse ale casei. Între timp, un tânăr înalt și mlădios, cu părul lung și ondulat se apropie de ea.

– Doamnă Bantry? Sunteți doamna Bantry?

– Da, eu sunt doamna Bantry.

– Hailey Preston. Tânărul îi strânse mâna. Lucrez pentru domnul Rudd. Dacă nu vă supărați, vă rog să mă însoțiți până la etaj. Domnul și doamna Rudd au invitat câțiva prieteni mai speciali.

Onorată cum se cuvine de invitație, doamna Bantry îl urmă. Intrară prin ceea ce, în vremea ei, ar fi numit poarta dinspre grădină. În fața scării principale un cordon roșu le opri trecerea. Hailey Preston îl scoase din cârligul de siguranță și îi permise să treacă. Drept în fața ei doamna Bantry îi recunosc pe consilier și pe doamna Allcock. Doamna, grăsună din fire, respira greu.

– E minunat ce-au făcut din casă, nu-i așa, doamnă Bantry? conchise doamna Allcock printre găfâieli. Trebuie să recunosc că mi-aș dori să pot să arunc o privire în băi, dar nu cred că o să am ocazia. Vocea femeii trăda dorința puternică de a le vedea neapărat.

În capul scărilor, Marina Gregg și Jason Rudd îi întâmpinau pe cei câțiva aleși pe sprânceană. Ceea ce, cândva, fusese un

dormitor de oaspeți, se transformase acum într-un spațiu deschis, menit să confere imaginea unui salon impozant. Giuseppe, majordomul, servea băuturi oaspeților.

Un bărbat masiv, în livrea, introducea oaspeții în salon.

– Domnul consilier și doamna Allcock, trâmbiță el.

Marina Gregg era fermecătoare și naturală, exact așa cum i-o descrisese doamna Bantry lui Miss Marple. O și auzea pe doamna Allcock comentând mai târziu: „... și e atât de lipsită de toane, în ciuda faptului că e atât de celebră”.

Ce frumos din partea doamnei Allcock să vină, ca să nu mai spună de domnul consilier, și spera să se simtă bine în după-amiaza aceasta. „Jason, te rog să ai grijă de doamna Allcock.”

Domnul consilier și doamna Allcock au fost trecuți pe mâna lui Jason și a majordomului care le oferi băuturi.

– Oh, doamnă Bantry, ce drăguț din partea dumneavoastră că ați venit.

– N-aș fi lipsit pentru nimic în lume, spuse doamna Bantry și se îndreptă cu aplomb spre cocktailurile cu martini.

Tânărul pe numele lui Hailey Preston o asistă cu amabilitate, apoi se îndepărtă consultând o listă pe care o ținea în mână, pregătit, fără îndoială, să mai aducă dintre Cei Aleși la Marea întâlnire. Totul era aranjat cu foarte mare grijă, gândi doamna Bantry, întorcându-se pe călcâie, cu paharul de martini în mână, pentru a privi următorii invitați. Vicarul, un bărbat uscățiv, ascetic, se uita în jur fără de țintă, cu o mină oarecum nedumerită. I se adresă Marinei Gregg cu sinceritate:

– Foarte drăguț din partea dumneavoastră că m-ați invitat și pe mine. Din păcate, mă înțelegeți, nu am un televizor, dar, desigur, eu... tinerii din congregația mea mă țin la curent cu noutățile.

Nimeni nu știa despre ce vorbește. Domnișoara Zielinsky care oficia și ea serviciul de gazdă, îi oferi o limonadă și un zâmbet cald. Domnul și doamna Badcock erau următorii care

așteptau pe scară să fie introduși. Heather Badcock, roșie în obraji, triumfătoare, venea cu un pas înaintea soțului ei.

– Domnul și doamna Badcock, anunță sonor omul în livrea.

– Doamna Badcock, spuse vicarul, întorcându-se, cu limonada în mână, neobosita secretară a asociației. E una dintre persoanele cele mai active. De fapt, nu știu ce s-ar face cei de la St John fără ea.

– Sunt sigură că ați fost minunată în tot ceea ce ați făcut, spuse Marina.

– Nu vă aduceți aminte de mine? întrebă Heather, cam răutăcioasă. Cum ați putea, la sutele de oameni pe care îi întâlnești tot timpul. Oricum, a fost acum mulți ani. Și încă în Insulele Bermude, dintre toate locurile de pe pământ. Am fost acolo cu una dintre unitățile noastre de ambulanță. Oh, a trecut ceva timp de atunci.

– Desigur, spuse Marina Gregg, toată un zâmbet și un farmec.

– Îmi aduc aminte perfect, continuă doamna Badcock. Eram încântată, știți, absolut încântată. Eram o copilă la vremea aceea. Când mă gândeam că exista posibilitatea de a o vedea pe Marina Gregg, în carne și oase! Pe atunci eram o fană înfocată a dumneavoastră.

– Sunteți mult prea drăguță cu mine, sincer, mult prea drăguță, îi mulțumi Marina cu dragălașenie, dar ochii deja îi alunecau peste umărul lui Heather spre ceilalți invitați.

– Nu vreau să vă rețin, spuse Heather... dar trebuie să...

„Biata Marina Gregg, își spuse doamna Bantry în sinea ei. Bănuiesc că i se întâmplă frecvent să dea peste oameni din aceștia! Câtă răbdare îi mai trebuie!”

Heather nu se lăsă până nu-și spuse povestea.

Doamna Allcock găfâi peste umărul doamnei Bantry:

– Câte schimbări au făcut! Nu ți-ar veni să crezi dacă n-ar fi să vezi cu ochii tăi. Trebuie să fi costat o avere...

– Eu... nu mă simțeam foarte bolnavă și... m-am gândit că trebuie, pur și simplu să...

– Asta e votcă, spuse doamna Allcock, uitându-se la paharul ei cu suspiciune. Domnul Rudd m-a întrebat dacă nu vreau să încerc. Sună foarte rusește. Nu cred că îmi place foarte tare...

– ... și mi-am spus: nu te da bătută! Am pus pe față machiaj cât încăpea...

– Bănuiesc că nu e foarte nepoliticos dacă îl las pe undeva, rosti doamna Allcock cu disperare.

Doamna Bantry o asigură cu blândețe:

– Nici vorbă. Oricum, votca trebuie dată pe gât imediat - Doamna Allcock o privi surprinsă - dar asta necesită exercițiu. Lăsați paharul pe masă și luați în schimb un martini de pe tava aceea pe care o plimbă majordomul.

Se întoarse numai ca să audă perorația nestăvilită și triumfătoare a lui Heather Badcock.

– N-am să uit niciodată cât de minunat arătați în ziua aceea. A meritat efortul de mii de ori.

De data aceasta răspunsul Marinei n-a mai fost atât de automat ca înainte. Ochii ei, care rătăciseră o vreme peste umărul lui Heather Badcock, păreau acum să se fi fixat în perete, undeva pe la mijlocul scărilor. Se holba în gol, iar în expresia zugrăvită pe chipul ei era ceva atât de înspăimântător, încât doamna Bantry aproape că făcu un pas înspre ea s-o prindă. Femeia aceasta avea de gând să leșine? Ce Dumnezeu putea să fi văzut, de-a rămas așa siderată? Dar Marina își reveni înainte ca doamna Bantry să poate să ajungă până la ea. Privirea ei, vagă și distrată, se întoarse spre Heather, și adoptă din nou maniera fermecătoare, deși nu fără o undă de automatism.

– Ce povestioară drăguță. Acum, ce vă putem oferi de băut? Jason! Un cocktail?

– Ei bine, de obicei nu iau decât o limonadă sau un suc de portocale.

– Trebuie să beți ceva mult mai bun, spuse Marina. Nu uitați, aceasta e o zi pentru răsfăț.

– Dați-mi voie să vă tentez cu un daiquiri american, îi spuse Jason, apărând cu două pahare în mâini. Sunt și preferatele Marinei.

Oferi unul soției lui.

– N-ar trebui să mai beau, recunosc Marina. Am băut deja trei.

Dar nu refuză paharul.

Heather luă paharul rezervat ei din mâna lui Jason, iar Marina plecă să întâmpine următoarea persoană invitată.

Doamna Bantry îi spuse doamnei Allcock:

– Haideți să mergem să vizităm sălile de baie.

– Oh, credeți că avem voie? N-ar părea nepoliticos din partea noastră?

– Sunt sigură că nu, o asigură doamna Bantry. Apoi, către Jason Rudd: Domnule Rudd, am dori să explorăm splendidele băi pe care le-ați instalat de curând. Ne permiteți să ne satisfacem această curiozitate pur domestică?

– Desigur, răspunse Jason cu un zâmbet larg pe față. Fetelor, mergeți și vă faceți de cap. Faceți și baie dacă aveți chef.

Doamna Allcock o urmă pe doamna Bantry de-a lungul coridorului.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Bantry. Trebuie să recunosc că eu, de una singură, n-aș fi îndrăznit.

– Trebuie să îndrăznești dacă vrei să ajungi unde îți dorești, afirmă doamna Bantry.

Își continuă drumul de-a lungul coridorului, deschizând diferite uși. Doamna Allcock și celelalte două doamne care li se alăturaseră scoteau neconținut exclamații de uimire.

– Mie-mi place cea roz, spuse doamna Allcock. Oh, îmi place cea roz mult de tot.

– Mie îmi place cea cu lespezile cu delfini pe ele, comentă una dintre femei.

Doamna Bantry își asumă rolul de gazdă cu imensă plăcere. Pentru o clipă aproape că uitase că nu mai era proprietara acestei case.

– Câte dușuri! exclamă doamna Allcock, copleșită. Nu că aș fi o mare amatoare de dușuri. Nu-mi dau seama cum poți să-ți menții părul uscat.

– Ar fi frumos dacă am putea să aruncăm un ochi prin dormitoare, spuse una dintre femei, pe un ton viclean, dar cred că am fi puțin cam prea indiscrete. Ce credeți?

– Oh, nu cred că putem să facem așa ceva, replică doamna Allcock.

Se uitară toate la doamna Bantry pline de speranță.

– Ei bine, spuse doamna Bantry, bănuiesc că n-ar fi foarte înțelept, apoi i se făcu milă de ele: Dar... nu cred că va afla cineva dacă aruncăm doar un ochi. Puse mâna pe clanța uneia dintre uși.

Dar dormitoarele erau încuiate. Femeile își manifestară dezamăgirea.

– Bănuiesc că trebuie să-și protejeze, cumva, intimitatea, spuse doamna Bantry cu blândețe.

Începură să străbată coridoarele înapoi spre salon. Doamna Bantry aruncă o privire prin una dintre ferestrele de la etaj. O observă jos pe doamna Meavy (din Noul Cartier) foarte elegant îmbrăcată, într-o rochie de organdi dantelată. Cu ea, băgă de seamă, era Cherry a lui Jane Marple, deși nu-și amintea acum care era numele ei de familie. Femeile râdeau și sporovăiau, părând să se simtă bine.

Dintr-odată casa i se păru doamnei Bantry veche, decrepită și groaznic de artificială. În ciuda vopselurilor noi și strălucitoare, a modificărilor, rămânea un vechi și istovit

conac victorian. „Am făcut bine că am plecat, gândi doamna Bantry. Casele sunt ca oricare alt obiect. Vine o vreme când trebuie să recunoști că i-a sunat ceasul. Iar casei ăsteia i-a cam sunat ceasul. I s-a făcut o cosmetizare, e adevărat, dar nu cred că i-a folosit la ceva.”

Brusc un murmur înțetit de voci ajunse până la ea. Cele două doamne care erau cu ea înaintară spre fereastră:

– Ce se întâmplă? întrebă una din ele. Așa mi se pare, că se întâmplă ceva.

Plecară de la fereastră și se îndreptară spre scări. Ella Zielinsky le urmă imediat, apoi trecu repede pe lângă ele. Încercă să deschidă o ușă a unui dormitor și spuse într-un suflu:

– Oh, fir-ar să fie! Normal că le-au încuiat.

– S-a întâmplat ceva? întrebă doamna Bantry.

– E cineva care nu se simte bine, îi răspunse scurt domnișoara Zielinsky.

– Oh, Doamne, îmi pare rău. Pot să ajut cu ceva?

– E vreun doctor pe aici, pe undeva?

– N-am văzut pe nici unul dintre doctorii noștri din sat, spuse doamna Bantry, dar cu singuranță e vreunul prin preajmă.

– Jason dă un telefon acum, zise Ella Zielinsky, dar femeia nu pare a-și reveni.

– Care femeie? întrebă doamna Bantry.

– O doamnă Badcock, cred.

– Heather Badcock? Dar mai înainte se simțea foarte bine!

Ella Zielinsky îi răspunse nerăbdătoare:

– A suferit un atac de apoplexie sau o criză de epilepsie sau ceva asemănător. Știți cumva dacă avea ceva la inimă sau vreo altă problemă de genul acesta?

– Chiar nu știu mare lucru despre ea, spuse doamna Bantry. E tânără în comparație cu mine. Stă în Noul Cartier.

– Noul Cartier? Oh, vreți să spuneți din zona rezidențială nouă. Nici nu știu unde e soțul ei sau cum arată măcar.

– De vârstă mijlocie, blond, nu iese în evidență foarte mult, îl descrie doamna Bantry. A venit cu ea, deci trebuie să fie pe undeva pe aici.

Ella Zielinsky intră într-o baie.

– Nu știu ce să-i dau, spuse ea. Niște săruri de amoniu, ce ziceți?

– A leșinat? întrebă doamna Bantry.

– E mai mult de atât, îi răspunse Ella Zielinsky.

– Am să văd dacă pot să ajut cumva, spuse doamna Bantry.

Se întoarse repede pe palier, în capătul scărilor. Încercând să treacă după un colț, se izbi de Jason Rudd.

– Ați văzut-o pe Ella? întrebă el. Ella Zielinsky.

– Am văzut-o pe acolo, intrând într-una din băi. Căuta ceva. Cred că niște săruri de amoniu, dacă nu mă înșel.

– Nu mai e nevoie, îi spuse Jason Rudd.

Ceva în tonul vocii lui o șocă pe doamna Bantry. Își ridică brusc privirea înspre el.

– E grav? E cu adevărat grav?

– Ați putea să-i spuneți și așa, zise Jason Rudd. Biata femeie a murit.

– *A murit!* Doamna Bantry era realmente șocată. Nu putu decât să se repete: Dar mai înainte se simțea foarte bine!

– Știu, știu, spuse Jason Rudd. Stătea nemișcat, privind posomorât în gol. Ce întâmplare!

Capitolul 6

– Așa, bun, spuse domnișoara Knight, punând tava cu micul dejun pe masa de lângă patul în care se afla Miss Marple. Și cum ne simțim în dimineața asta? Văd că avem perdelele trase de pe geam, adăugă ea cu o ușoară notă de dezaprobare în voce.

– Mă trezesc devreme. Probabil că și dumneata o să te trezești devreme când vei fi de vârsta mea, adăugă ea.

– A sunat doamna Bantry, o anunță domnișoara Knight, acum vreo jumătate de oră. Voia să-ți vorbească, dar i-am zis că mai bine ar fi să te sune peste vreo oră, după ce vei fi luat micul dejun. N-aveam de gând să te deranjez la ora aceea înainte să fi băut măcar o ceașcă de ceai sau să fi mâncat ceva, cât de puțin.

– Când sună prietenii mei, îi spuse Miss Marple, ai face bine să-mi spui.

– Îmi pare rău, sincer, răspuse domnișoara Knight, dar mi s-a părut lipsită de considerație. După ce îți vei bea ceaiul și vei mânca oul fiert și pâinea prăjită cu unt, atunci mai vedem.

– Acum o jumătate de oră, spuse Miss Marple, dusă pe gânduri. Cât să fi fost... ia să mă gândesc... cam ora opt.

– Mult prea devreme, reiterează domnișoara Knight.

– Nu cred că doamna Bantry m-ar fi căutat la o asemenea oră dacă nu avea un motiv serios, răspuse Miss Marple gânditoare. În mod normal nu e ea omul care să sune dis-dimineață.

– Ei, lasă dragă, nu-ți bate capul cu asta, o liniști domnișoara Knight. Mă aștept să sune din nou, în scurt timp. Sau poate vrei s-o sun eu înapoi?

– Nu, mulțumesc, replică Miss Marple. Aș prefera să-mi mănânc micul dejun cât e cald.

– Sper că n-am uitat nimic, sporovăi veselă domnișoara Knight.

Dar nu uitase nimic. Ceaiul fusese făcut așa cum trebuie, cu apa dată în clocot, oul fusese fiert exact trei minute și trei sferturi, pâinea prăjită uniform, untul aranjat frumos, într-un cub, cu borcanul de miere alături. În multe feluri, domnișoara Knight era, fără îndoială, o comoară la casa omului. Miss Marple își mănâcă micul dejun cu plăcere. La parter începu să uruie motorul unui aspirator. Venise Cherry.

În competiție cu uruitul aspiratorului, se auzea o voce clară, tânără, cântând una dintre melodiile populare ale vremii. Domnișoara Knight, venind să ia tava cu micul dejun, dădu din cap a dezaprobare.

– Ce n-aș da ca tinerica asta să nu mai cânte în toată casa, spuse ea. Nu e ceea ce numesc eu respect.

Miss Marple zâmbi ușor.

– Nu cred că i-a trecut vreodată prin cap lui Cherry că trebuie să dea dovadă de respect, remarcă ea. Și de ce-ar face-o?

Domnișoara Knight pufni și spuse:

– Nu mai e cum era cândva.

– Normal că nu, spuse Miss Marple. Vremurile se schimbă. Trebuie să acceptăm că așa e normal. Apoi adăugă: N-ar strica acum s-o suni pe doamna Bantry și să afli ce dorea de la mine.

Domnișoara Knight se grăbi să iasă din încăpere. După un minut sau două se auzi un ciocănit la ușă și Cherry își făcu apariția. Era strălucitoare și agitată, și foarte drăguță. Un șorț mare, din plastic, cu marinari și embleme ale marinei imprimate pe el, era legat peste rochia ei bleumarin.

– Îți șade bine părul așa, îi spuse Miss Marple.

– Am fost să-mi fac un permanent ieri, explică Cherry. E cam țepăn, dar e bine așa. Am venit să văd dacă ați auzit veștile.

– Ce vești? întrebă Miss Marple.
– Despre ce s-a întâmplat ieri la Gossington Hall. Știți că a fost o mare petrecere ieri pentru Serviciul de Ambulanță St John.

Miss Marple făcu semn că da, știa.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.
– Cineva a murit în toiul petrecerii. O doamnă Badcock. Stă după colț, pe strada noastră. Bănuiesc că n-o cunoșteți.

– Doamna Badcock? Miss Marple părea agitată. Ba o cunoșteam, cum să nu. Cred că... ba nu, așa o chema... a ieșit și m-a ridicat de jos ieri, când am căzut. A fost foarte cumsecade.

– Oh, da, Heather Badcock era, într-adevăr, o femeie cumsecade, spuse Cherry. Ba, ar zice unii, chiar prea cumsecade. Era dintre cei care nu-și văd de treaba lor. Ei, oricum, a dat ortu' popii. Pur și simplu.

– A murit! Dar de ce?

– Habar n-am, replică Cherry. A fost invitată în casă pentru că era secretara Serviciului de Ambulanță St John, bănuiesc. Ea cu primarul și încă vreo câțiva alții. Din câte am auzit eu, a băut un pahar și apoi, cinci minute mai târziu, i s-a făcut rău și a murit cât ai zice pește.

– Ce întâmplare șocantă, zise Miss Marple. Avea probleme cu inima?

– Sănătoasă tun, așa ziceau despre ea, povesti Cherry. Firește, nu știi niciodată, nu? Bănuiesc că se poate să ai probleme cu inima și să nu știe nimeni despre asta. Oricum, ceva vă pot spune sigur. N-au trimis-o acasă.

Miss Marple era confuză.

– Cum adică n-au trimis-o acasă? întrebă ea.

– Trupul, explică Cherry, cu o voioșie nealterată. Doctorul a spus că trebuie să i se facă autopsie. Examinare post-mortem sau cum i s-o fi zicând. A spus că n-a tratat-o pentru nimic

până acum și că trupul nu prezenta nimic care să arate cauza morții. Mie mi se pare cum ciudat, adăugă ea.

– Ce înțelegi tu prin „ciudat”? întrebă Miss Marple.

– Ei bine, să vedem, se gândi Cherry o vreme. Ciudat. Ca și cum s-ar ascunde ceva în spatele poveștii.

– Soțul ei părea foarte supărat?

– Era alb ca varul. Vreau să spun că... Ei bine, rar mi-a fost dat să văd un bărbat mai doborât ca ăsta.

Urechile lui Miss Maple, antrenate ani de-a rândul în a detecta nuanțe subtile, o făcură să-și încline capul într-o parte, ca o pasăre iscoditoare.

– Deci îi era un soț devotat?

– Făcea tot ce-i cerea ea și întotdeauna o lăsa să facă numai ce o tăia capul, spuse Cherry, dar asta nu înseamnă mereu că soțul îi era devotat, nu? Înseamnă că nu ai curajul să-ți impui punctul de vedere.

– Nu prea o înghițeau? o întrebă Miss Marple.

– Sincer, nu prea o cunosc, răspunse Cherry. Cunoașteam, vreau să spun. N-o displac... displăceam. Doar că nu e genul meu de om. Prea era interesată de tot și de toate.

– Vrei să spui că se băga în treburile altora?

– Nu, nu asta vreau să spun, răspunse Cherry. Chiar nu vreau să spun așa ceva. Era o femeie foarte cumsecade și întotdeauna încerca să-i ajute pe oameni. Și era mereu sigură că ea și numai ea știa cel mai bine ce e de făcut. Chiar nu conta nici cât negru sub unghie dacă alții credeau altceva. Aveam o mătușă așa. Îi plăcea extraordinar să facă plăcintă cu chimen și obișnuia să coacă pentru toată lumea și se ducea cu prăjitura acasă la oameni și nu se deranja să-i întrebe dacă le place sau nu plăcinta cu chimen. Mai sunt oameni care, pur și simplu, nu suportă gustul de chimen. Ei bine, doamna Badcock era cam genul acela de om.

– Mda, spuse Miss Marple gânditoare, cam așa era, într-adevăr. Știam pe cineva asemănător. Felul acesta de

oameni, adăugă ea, trăiesc periculos - deși habar nu au de nimic.

Cherry se uită lung la ea.

- Ce lucru ciudat ați spus. Nu prea înțeleg ce înseamnă.

Domnișoara Knight dădu buzna în încăpere.

- Doamna Bantry se pare că a ieșit în sat, spuse ea. N-a spus unde a plecat.

- Pot să ghicesc unde s-a dus, spuse Miss Marple. Vine aici. Acum a venit vremea să mă ridic din pat, adăugă ea.

II

Miss Marple nici nu apucase să se instaleze bine în fotoliul ei preferat, lângă fereastră, că doamna Bantry apăru, cu răsuflarea ușor întretăiată.

- Am multe să-ți spun, Jane, anunță ea.

- Despre petrecere? întrebă domnișoara Knight. Petrecerea la care ați fost ieri, nu? Am fost și eu acolo pentru puțin timp, după-amiază devreme. Cortul în care se servea ceai era groaznic de aglomerat. Surprinzător de multă lume era acolo. Dar n-am reușit s-o văd pe Marina Gregg nici măcar o secundă, ceea ce m-a dezamăgit oarecum. Îndepărtă un fir de praf de pe masă, apoi continuă senină: Sunt sigură că acum vreți să discutați între patru ochi, și ieși din încăpere.

- Nu pare să fie la curent cu ce s-a întâmplat, spuse doamna Bantry. Apoi o fixă pe prietena ei cu un ochi cercetător: însă tu, Jane, cred că tu știi ce s-a întâmplat.

- Vrei să zici de decesul de ieri?

- Întotdeauna tu le știi pe toate, Jane, spuse doamna Bantry. Nu-mi dau seama cum faci de reușești.

- Ei, hai, dragă, replică Miss Marple, află și eu cum află toată lumea. Cherry, cea care mă ajută zilnic la treburile casei, a fost cea care a adus vestea. Sunt sigură că măcelarul o va informa de îndată pe domnișoara Knight.

– Și ce părere ai? întrebă curioasă doamna Bantry.
– Ce părere am despre ce anume? răspunse Miss Marple.
– Nu fi exasperantă, Jane, știi foarte bine ce vreau să spun.
Femeia aceea, cum îi zicea...

– Heather Badcock, îi aminti Miss Marple.
– A venit veselă și plină de viață. Eram acolo când a sosit.
Un sfert de oră mai târziu se așază în scaun, spune că nu se simte tocmai bine, se chinuie puțin să tragă aer în piept și moare. Ce părere ai despre *asta*?

– Nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii, o avertiză Miss Marple. În primul rând, firește, e mai important să vedem ce-a zis medicul.

Doamna Bantry încuviință.

– Se vor face cercetări și o autopsie, spuse ea. Asta cam arată ce anume cred ei despre asta, nu?

– Nu neapărat, replică Miss Marple. Oricine se poate îmbolnăvi și poate muri dintr-odată și atunci ei sunt nevoiți să facă o autopsie pentru a stabili cauza.

– E mai mult de atât, spuse doamna Bantry.

– De unde știi că e mai mult? întrebă Miss Marple.

– Doctorul Stratford a plecat acasă ca să sune la poliție.

– Cine ți-a spus așa ceva? se interesă Miss Marple cu interes sporit.

– Bătrânul Briggs, spuse doamna Bantry. De fapt, nu mi-a spus el. Știi că el se duce acasă la doctor seara, după ce termină lucrul, să vadă de grădină, și cum tunde el ceva pe acolo, destul de aproape de biroul doctorului Stratford, l-a auzit sunând la secția de poliție de la Much Benham. Briggs i-a spus fiică-sii și fiică-sa a scăpat o vorbă către poștăriță, iar ea mi-a spus mie, povesti doamna Bantry.

Miss Marple zâmbi.

– Îmi dau seama, zise ea, că St Mary Mead nu s-a schimbat prea mult față de ce obișnuia să fie cândva.

– Bârfele circulă în același fel, fu de acord doamna Bantry. Hai, de acum, Jane, e cazul să-mi spui ce crezi.

– Prima dată, firește, nu poți să nu te gândești la soț, spuse Miss Marple, gânditoare. Era și el acolo?

– Da, era acolo. Doar nu crezi că s-ar fi sinucis, nu? întrebă doamna Bantry.

– Cu siguranță nu s-a sinucis, hotărî Miss Marple. Nu era genul.

– Tu cum ai întâlnit-o, Jane?

– În ziua în care am făcut o plimbare prin Noul Cartier și am căzut în apropierea casei ei. A fost bunătatea întruchipată. O femeie foarte de treabă.

– Pe soț l-ai văzut? Părea cum că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât s-o otrăvească? Știi ce vreau să spun, continuă doamna Bantry când observă că Miss Marple dădea semne de protest. Ți-a adus aminte de maiorul Smith sau de Bertie Jones sau de altcineva care și-a otrăvit nevasta și pe care l-ai cunoscut cu ani în urmă?

– Nu, spuse Miss Marple, nu mi-a adus aminte de nimeni cunoscut. În schimb ea, da.

– Cine - doamna Badcock?

– Da, răspunse simplu Miss Marple, mi-a adus aminte de cineva pe nume Alison Wilde.

– Și cum era această Alison Wilde?

– N-avea nici cea mai vagă idee, asta spuse Miss Marple, despre cum e lumea. Nu înțelegea de ce sunt oamenii în stare. Nu se gândea niciodată la ei. Așa că, vezi tu, nu avea cum să se apere de ceea ce avea să i se întâmple.

– Nu cred că pricep o iotă din ce-mi spui, Jane, afirmă doamna Bantry.

– E foarte greu să-ți explic clar, se scuză Miss Marple. De fapt, e ceva ce vine din cultul propriei persoane, neînțelegând, prin asta, egoism, adăugă ea. Poți să fii blândă și altruistă și chiar să-ți pese de ceilalți. Dar, dacă ești ca Alison Wilde, s-ar

putea să nu știi niciodată ce-ai provocat. Și nici să nu știi ce ți se poate întâmpla în consecință.

– N-ai putea să fii mai explicită? o dojeni doamna Bantry.

– Ba cred că așa putea să-ți dau un exemplu la figurat. Nu e ceva ce chiar s-a întâmplat, ci doar ceva ce inventez acum, pe loc.

– Dă-i drumul, zise doamna Bantry.

– Ei bine, să presupunem că intri într-un magazin și să zicem că știi că patroana are un fiu escroc, genul are intră în pușcărie pentru delincvență juvenilă. Tânărul e acolo, trăgând cu urechea la ce-i spui tu mamei despre niște bani pe care îi ții în casă, sau poate niște argintărie ori bijuterii. Subiectul te face să te simți fericită și mulțumită și vrei să-i vorbești cuiva despre asta. Și poate că, în decursul conversației, îi pomenești și de o anumită seară în care ești plecată de acasă. Ești foarte interesată de ce-i povestești pentru că e tot timpul în mintea ta. Și să mai spunem că, poate, în seara cu pricina, te întorci acasă pentru că ai uitat ceva, iar în casa ta e acest tânăr pus pe rele pe care l-ai surprins în flagrant, iar el se întoarce și-ți dă una-n moalele capului.

– Asta i se poate întâmpla aproape oricui în ziua de azi, spuse doamna Bantry.

– Nu-i chiar așa, răspuse Miss Marple. Majoritatea oamenilor au un anumit instinct de autoconservare. Își dau seama când nu e cazul să spună sau să facă ceva, din pricina persoanelor care ar putea auzi sau din pricina caracterului lor. Dar, cum spuneam și mai înainte, Alison Wilde nu se gândea niciodată la nimeni altcineva în afara propriei persoane. Era genul de om care îți spune exact tot ce a făcut, ce a văzut, ce a simțit și ce-a auzit. Nu pomenește nici măcar o dată despre ce spun sau ce fac ceilalți oameni. Viața pentru ea era un fel de stradă cu sens unic, pe care nu încăpea decât ea. Oamenii din jurul ei îi apăreau ca un fel de decor -

ca un fel de tapet pe peretele unei încăperi. Miss Marple se opri o clipă, apoi continuă: Cred că Heather Badcock era genul acela de persoană.

Doamna Bantry interveni:

– Crezi că Heather era genul de persoană care să se fi băgat ca musca în ceva fără măcar să fi știut ce face?

– Și fără să înțeleagă cât de periculos era pentru ea, continuă Miss Marple. Apoi adăugă: Nu-mi vine nici un alt motiv în minte pentru care ar fi fost ucisă. Asta, vreau să spun, în cazul în care avem dreptate să presupunem că s-a comis o crimă.

– Nu crezi că e posibil să fi șantajat pe cineva? sugeră Miss Marple.

– Oh, nu, o asigură Miss Marple. N-ar fi făcut așa ceva niciodată. Apoi adăugă vexată: Toată afacerea mie mi se pare cam greu de crezut. Nu cred să fi fost...

– Să fi fost ce? stăruie doamna Bantry.

– Mă întreb dacă nu cumva a murit cine nu trebuia, spuse Miss Marple pe gânduri.

Ușa se deschise și în cameră își făcu apariția doctorul Haydock, iar în spatele lui, ciripea neostoită domnișoara Knight.

– Ah, văd că deja ați și început, spuse doctorul Haydock, privindu-le atent pe cele două doamne. Am venit să văd cum mai stai cu sănătatea, i se adresă apoi lui Miss Marple, dar se pare că nu mai am nevoie să întreb. Văd că ai început să-ți administrezi tratamentul pe care ți l-am prescris.

– Ce tratament, domnule doctor?

Doctorul Haydock îi arătă cu degetul lucrul de mână care zăcea pe masă, lângă ea.

– Descurcatul itelor, spuse el. Am dreptate, nu-i așa?

Miss Marple bătu ușor din gene, într-un fel discret, ca o domnișoară de modă veche.

– N-ai decât să glumești, domnule doctor Haydock, spuse ea.

– Nu poți să mă prostești așa, de la obraz, draga mea doamnă. Te cunosc de prea mulți ani. Moare cineva subit în Gossington Hall și toată lumea în St Mary Mead salivează de plăcere. Ce, nu-i așa? Se vorbește despre crimă cu mult înainte ca rezultatele anchetei să fie cunoscute.

– Când are loc ancheta? întrebă Miss Marple.

– Măine după-amiază, răspuse doctorul Haydock, însă bănuiesc că până atunci dumneavoastră, doamnelor, veți fi trecut în revistă întreaga istorie, veți fi decis asupra verdictului și, nu mă îndoiesc, asupra multor altor aspecte. Ei bine, adăugă el, n-o să-mi pierd vremea aici. Nu are nici un sens să-mi pierd vremea cu un pacient care nu are nevoie de îngrijirile mele medicale. Obrajii îți sunt roșii, ochii îți strălucesc; ai început să te simți bine. Mă duc în drumul meu.

Ieși cu pași apăsați din încăpere.

– Îl prefer oricând lui Sandford, spuse doamna Bantry.

– Și eu la fel, adăugă Miss Marple. Îmi este și un foarte bun prieten, spuse ea gânditoare. Cred că a venit să-mi dea binecuvântarea.

– Deci *a fost* crimă, zise doamna Bantry. Se uitară una la cealaltă. Cel puțin se pare că doctorul asta crede.

Domnișoara Knight intră cu ceștile cu cafea. Pentru prima dată în viața lor, cele două doamne erau mult prea nerăbdătoare să-și continue discuția ca să sufere astfel de întrerupere. Cum o văzură plecată, Miss Marple și începu:

– Acum, Dolly, tu ai fost acolo...

– Practic, aproape că am văzut când se întâmpla, confirmă doamna Bantry cu mândrie temperată.

– Splendid, se bucură Miss Marple. Vreau să spun... ei, știi ce vreau să spun. Deci, poți să-mi povestești exact ce s-a întâmplat din momentul în care a apărut Heather?

– Am fost condusă în casă, începu ea. Am avut parte de tratamentul pentru snobi.

– Cine te-a condus în casă?
– Oh, un tânăr zvelt. Cred că e asistentul Marinei Gregg sau ceva. M-a condus în casă, apoi pe scări, la etaj. Aveau un soi de reuniune pe palierul din capul scărilor unde era adunat întreg comitetul de primire.

– Pe palier? spuse Miss Marple surprinsă.

– Ah, l-au transformat în totalitate. Au dărâmat garderoba și dormitorul ca să facă un soi de alcov, un salon, practic. Arăta foarte îmbietor.

– Pricep. Și cine mai era acolo?

– Marina Gregg, toată un farmec și o naturalețe, frumoasă într-o rochie verde-cenușie, foarte vaporosă. Și soțul, bineînțeles, și femeia aceea despre care ți-am povestit, Ella Zielinsky. Ea e secretara lor. În afară de ei, în salon erau, așa zice, în jur de opt sau zece persoane. Pe unii îi știam, pe alții nu. Unii era de pe la studiouri - cei pe care nu-i cunoșteam. Venise vicarul și nevasta doctorului Sandford. Doctorul n-a venit decât mai târziu; apoi mai erau acolo colonelul și doamna Clittering și reprezentantul Curții. Cred că era și cineva de la ziar. Și o femeie tânără, cu un aparat mare de fotografiat.

Miss Marple încuviință.

– Continuă.

– Heather Badcock și soțul ei au apărut imediat după mine. Marina Gregg mă copleșea cu drăgălășenii - pe mine și încă pe cineva... a, da, pe vicar - și apoi au intrat Heather Badcock și soțul ei. Ea era, știi, secretara Asociației Serviciului de Ambulanță St John. Cineva a spus ceva despre asta și despre cât de mult a muncit și cât de valoroasă este pentru asociație. Și Marina Gregg i-a adresat fel de fel de complimente. Apoi, doamna Badcock, care, trebuie să recunosc, Jane, mi s-a părut a fi o femeie îngrozitor de obositoare, a început să trăncănească vrute și nevrute despre cum a cu-noscut-o nu știu unde pe Marina, cu mulți ani

înainte. N-a dat dovadă de prea mult tact dacă s-a apucat să spună exact ce an era și câți ani au trecut de atunci și toate de-a fir a păr. Sunt sigură că actrițele și toate starurile de cinema, în genere, nu țin neapărat să li se aducă aminte exact ce vârstă au. Dar nu cred că Heather se gândea la asta câtuși de puțin.

– Nu, confirmă Miss Marple, nu era genul de femeie care să se gândească la așa ceva. Și apoi?

– Ei bine, nu s-a întâmplat nimic în mod special, doar că Marina Gregg nu s-a comportat ca de obicei.

– Vrei să spui că era iritată?

– Nu, nu, nimic de felul acesta. De fapt, sunt convinsă că n-a auzit nici o iotă din ce îi spunea femeia. Se holba, pur și simplu, peste umărul doamnei Badcock și când doamna Badcock a terminat cu povestea ei cam tâmpă despre cum s-a ridicat din patul în care boala și s-a furișat din casă să meargă s-o vadă pe Marina și să-i ia autograf, se făcuse un soi de liniște ciudată. Apoi i-am observat expresia.

– A cui? A doamnei Badcock?

– Nu. A Marinei Gregg. Era ca și cum n-ar fi auzit un cuvânt din cele povestite de femeie. Se uita peste umărul ei, la peretele opus. Avea o privire... nu știu cum să ți-o descriu...

– Te rog, încearcă, Dolly, o rugă Miss Marple, pentru că am impresia că poate fi important.

– Avea un soi de privire *înghețată*, spuse doamna Bantry, chinuindu-se să-și aleagă cuvintele, ca și cum ar fi văzut ceva ce... Oh Doamne, ce greu mi-e să descriu. Îți aduci aminte de *Domnița din Shalott*?

*Oglinda-n cui s-a spart de tot
„Blestemul m-a ajuns, socot”
Plângea Domnița din Shalott.*

– Ei bine, cam așa arăta. În ziua de azi, lumea râde când aude de Tennyson, dar Domnița din Shalott mi-a dat fiori pe șira spinării când eram o copilă și încă îi mai simt.

– Avea o privire *înghețată*, repetă Miss Marple, pe gânduri. Și se uita peste umărul doamnei Badcock la perete. Ce era pe perete?

– Oh! Un tablou, cred, spuse doamna Bantry. Ceva italian. Cred că era o reproducere a Madonnei lui Bellini, dar nu sunt sigură. Un tablou în care o fecioară ține în brațe un copil care râde.

Miss Marple se încruntă.

– Nu văd cum un tablou poate să-i provoace o asemenea reacție.

– Mai ales că e un tablou pe care probabil îl vede zilnic, consimți doamna Bantry.

– Să înțeleg că mai veneau încă oameni pe scări, nu?

– Oh, da, mai veneau, cum să nu.

– Cine urca, îți aduci aminte?

– Vrei să spui că se poate să se fi uitat la unul dintre oamenii care urcau sările?

– Păi, e foarte posibil, nu crezi? întrebă Miss Marple.

– Da... desigur. Să mă gândesc. Venise primarul, înțolit nevoie mare, cu toate colanele, cu nevastă cu tot, și mai era un bărbat cu păr lung și cu o barbă din aceea ciudată de se poartă în ziua de azi. Foarte interesant domnul acela tânăr. Apoi, mai era fata cu aparatul de fotografiat. Își asigurase poziția pe scări ca să poată să facă poze celor care veneau sus, pe scări, și dădeau mâna cu Marina și... stai să mă gândesc... așa, doi oameni pe care nu-i cunosc. De pe la studiourile lor de film, probabil; mai erau acolo și soții Grice, de la Lower Farm. Poate că au mai fost și alții, dar numai pe aceștia mi-i aduc aminte acum.

– Nu sună prea promițător, spuse Miss Marple. Ce s-a întâmplat după?

– Cred că Jason Rudd i-a dat un ghiont, ceva, pentru că dintr-odată Marina a părut a-și veni în fire, i-a zâmbit doamnei Badcock și a început să fie cum e ea de obicei. Știi ce vreau să spun, dulce, neafectată, naturală, fermecătoare, unsă cu toate alifiile.

– Și apoi?

– Și apoi Jason Rudd le-a adus băuturi.

– Ce fel de băuturi?

– Daiquiri, cred. A spus că sunt preferatele soției lui. I-a oferit unul Marinei și unul doamnei Badcock.

– Dar asta e foarte interesant, se minună Miss Marple. Într-adevăr, foarte interesant. Și apoi, ce s-a întâmplat?

– Nu mai știu, pentru că am luat un cârd de muieri după mine să aruncăm un ochi prin băi. N-am mai știut nimic până n-am văzut-o pe secretară venind valvârtej, zicând că i s-a făcut rău cuiva.

Capitolul 7

Ancheta, atunci când a avut, în sfârșit, loc, a fost scurtă și dezamăgitoare. Soțul identificase victima ca fiind soția lui și singurele probe pe care le mai deținea poliția erau dovezile medicale. Heather Badcock murise în urma unei doze de patru grame de *bietildexilbarbochindelorit* sau, hai să fim cinștiți, un nume foarte asemănător. Nu exista nici o probă a administrării drogului.

Ancheta a fost suspendată pentru două săptămâni.

După încheierea ședinței, detectivul-inspector Frank Cornish veni lângă Arthur Badcock.

– Am putea schimba două vorbe, domnule Badcock?

– Desigur, desigur.

Arthur Badcock arăta mai hăituit ca niciodată.

– Nu pot să pricep, mormăi el. Pur și simplu, nu pot să pricep.

– Am o mașină la dispoziție, spuse Cornish. Vă conduc acasă, ce ziceți? E mai bine și mai liniște acolo. Putem vorbi.

– Vă mulțumesc, domnule. Da, da, sunt convins că va fi mult mai bine acolo.

Opriră mașina pe Aleea Arlington, la poarta frumos vopsită în albastru de la nr. 3. Arthur Badcock îl conduse în casă pe inspectorul care îl urmă îndeaproape. Își scoase cheia de la casă, dar, înainte de a o introduce în broască, ușa se deschise din interior. Femeia care îi deschise făcu un pas înapoi, privindu-i oarecum încurcată. Arthur Badcock se uită la ea surprins.

– Mary, spuse el.

– Îți pregăteam un ceai, Arthur. Mă gândeam că o să ai nevoie de o cană după ce te vei fi întors de la anchetă.

– E foarte frumos din partea duminică, apreciez, spuse Arthur Badcock cu recunoștință. Dar..., ezită el. Acesta este domnul inspector Cornish. Domnule inspector, doamna Bain. E o vecină de-a mea.

– Înțeleg, spuse inspectorul Cornish.

– Mai aduc o ceașcă, anunță doamna Bain.

Femeia dispăru, iar Arthur Badcock îi conduse pe inspector, oarecum ezitant, în salonul îmbrăcat în creton strălucitor, aflat în dreapta holului.

– Este foarte cumsecade, spuse Arthur Badcock. Foarte cumsecade întotdeauna.

– O cunoașteți de multă vreme?

– Ah, nu. Numai de când ne-am mutat noi aici.

– Locuiți aici de doi ani, dacă nu mă înșel, sau să fie trei?

– Sunt aproape trei acum, răspunse Arthur. Doamna Bain s-a mutat aici doar cu șase luni în urmă, explică el. Fiul ei lucrează undeva prin zonă așa că, după moartea soțului, a venit să locuiască aici împreună cu fiul ei.

În acel moment, doamna Bain veni din bucătărie cu tava de ceai. Era o femeie de vreo patruzeci de ani, brunetă, cu o mină înverșunată. Avea un ten smeard, țigănos, care se potrivea cu părul și ochii negri. Era ceva ciudat în ochii ei. Avea o privire vigilentă. Puse tava pe masă și inspectorul Cornish îi adresă câteva cuvinte de conveniență. Ceva în el, un instict profesional, îl ținea cu garda sus. Privirea scrutătoare a femeii, tresărirea ușoară când Arthur îl prezentase nu trecuseră neobservate. Cunoștea foarte bine acea senzație de neliniște care se manifesta în prezența poliției. Erau două tipuri de stânjeneală când oameni au de-a face cu poliția. Una era acea stare de alarmare firească și de neîncredere manifestată de cei care poate, involuntar, au comis fapte care să contravină cu spiritul legii, dar mai exista și un al doilea tip. Și era al doilea tip de neliniște pe care îl simțea aici, era sigur de asta. Doamna Bain, gândi el,

avusese la un moment dat de-a face cu poliția și asta o făcuse să fie circumspectă și să se simtă neliniștită. Inspectorul își propuse să caute să afle câte ceva despre această Mary Bain. Femeia plecă de îndată ce puse tava jos, refuzând să ia parte la mica lor discuție, spunând că trebuie să plece acasă.

– Pare a fi o femeie de treabă, spuse inspectorul Cornish.

– Da, într-adevăr. Foarte amabilă, o vecină foarte bună și o femeie foarte înțelegătoare, spuse Arthur Badcock.

– A fost prietenă bună cu soția dumneavoastră?

– Nu. N-aș putea spune că erau prietene. Se înțelegeau bine, ca vecine, și erau în relații cordiale. Nimic deosebit, dincolo de asta.

– Înțeleg. Acum, domnule Badcock, vreau să-mi spuneți cât puteți de multe. Îmi dau seama că, pentru dumneavoastră, rezultatele anchetei au venit ca un șoc.

– O, da, domnule inspector, au fost un mare șoc. Desigur, mi-am dat seama că o să gândiți că ceva trebuie să fi fost în neregulă și aproape că am crezut și eu același lucru pentru că Heather a fost întotdeauna o femeie așa de sănătoasă. Practic, n-a stat o zi la pat în viața ei. Exact așa mi-am spus și eu: ceva trebuie să fi fost în neregulă. Dar, pare atât de incredibil, dacă înțelegeți ce vreau să spun, domnule inspector. De-a dreptul incredibil. Ce e chestia asta... această bi-etilhex... se poticni el, nemaștiind cum să continue.

– Există un nume mai simplu pentru compus, spuse inspectorul. Este vândut sub un nume comercial și anume Calmo. Ați auzit vreodată de așa ceva?

Arthur Badcock scutură din cap, perplex.

– E folosit mai mult în America decât aici, spuse inspectorul. Din câte înțeleg, e prescris cu foarte mare lejeritate acolo.

– La ce folosește?

– Drogul induce, sau așa am înțeles, o stare de fericire și de liniște, spuse Cornish. Se prescrie celor care sunt într-o stare

de neliniște, în genere pentru persoane care suferă fie de anxietate, depresie, melancolie, insomnie și câte și mai câte. Doza normală, prescrisă, nu e periculoasă, dar, să zicem că nu sunt recomandate supradozele. Se pare că soția dumneavoastră a luat cam de șase ori doza normală.

Badcock privea în gol.

– Heather n-a luat așa ceva în viața ei, spuse el. Sunt convins de asta. Oricum nu era genul care să ia medicamente. N-a fost niciodată deprimată sau îngrijorată de ceva. Era una dintre cele mai vesele femei pe care vi le-ați putea imagina vreodată.

Inspectorul încuviință.

– Am înțeles. Și nu i-a prescris nici un doctor un asemenea medicament?

– Nu, nici vorbă de așa ceva. Sunt sigur de asta.

– Cine era doctorul ei?

– Era pe listele doctorului Sims, dar, de când ne-am mutat aici, nu cred că a fost vreodată la el.

Inspectorul Cornish rosti îngândurat:

– Prin urmare, nu a lăsat impresia cum că ar fi o femeie care să fi avut nevoie de așa ceva sau care să fi luat un medicament de felul acesta?

– N-a luat, domnule inspector. Sunt convins de asta. Numai din greșeală putea să-l fi luat.

– Cam greu să faci așa o greșeală, spuse inspectorul Cornish. Ce a mâncat și ce a băut în după-amiaza aceea?

– Ia să vedem. La prânz...

– Nu e nevoie să ne întorcem atât de departe în timp, îl opri Cornish. Administrat în atare doză, drogul acționează rapid, aproape instant. Ceaiul. Să ne întoarcem la vremea ceaiului.

– Ei bine, ne-am dus la cortul ridicat pe proprietate anume pentru a servi ceaiul. Era o îngrămădeală ceva de speriat acolo, dar, în cele din urmă am reușit să luăm câte o brioșă fiecare și câte un ceai. Am terminat de mâncat și de băut cât

de repede am putut, căci era extrem de cald în cort și am ieșit de acolo.

– Și asta e tot ce a luat, o brișă și o cană de ceai?

– Exact, domnule.

– După care ați intrat în casă. Corect?

– Da. Domnișoara aceea tânără a venit și a spus că doamna Marina Gregg ar fi foarte încântată să o întâlnească pe soția mea, dacă ea dorește să o însoțim în casă. Normal că nevastă-mea a fost entuziasmată. De câteva zile vorbea despre Marina Gregg întruna... toată lumea era agitată și emoționată. Eh, știți toate astea inspectore, ca mai toată lumea de altfel.

– Da, într-adevăr, admise inspectorul. Și nevastă-mea era entuziasmată. Oamenii au venit din toate colțurile să-și lase șilingii acolo numai ca să vadă Gossington Hall și ce schimbări s-au făcut, în speranța că vor reuși să o zărească pe Marina Gregg în persoană fie și numai pentru o clipă.

– Domnișoara ne-a condus înăuntru, continuă Arthur Badcock, și apoi sus, pe scări. Acolo se ținea petrecerea. Chiar acolo sus, pe palier. Dar, din câte înțeleg, totul era schimbat față de cum arăta înainte. Era ca un soi de cameră, un spațiu larg, doar cu scaune și mese cu băuturi aranjate pe ele. Nu cred că fi fost acolo mai mult de zece-douăsprezece persoane.

Inspectorul Cornish încuviință.

– Cine v-a întâmpinat?

– Marina Gregg în persoană. Era și soțul ei cu ea. Nu-mi aduc aminte momentan cum îl cheamă.

– Jason Rudd, spuse inspectorul Cornish.

– Ah, da. Nu că mi-ar fi sărit în ochi de la bun început. Ei, oricum, doamna Gregg a salutat-o pe Heather într-o manieră foarte plăcută și părea foarte încântată s-o vadă, iar Heather îi povestea o întâmplare despre cum a întâlnit-o cândva pe

Marina Gregg, cu ani în urmă, undeva prin Indiile de Vest și totul decurgea cum nu se poate mai firesc.

– Totul decurgea cum nu se poate mai firesc, se auzi inspectorul Cornish, ca un ecou. Și apoi?

– Apoi doamna Gregg ne-a întrebat ce dorim. Și soțul doamnei Gregg, domnul Rudd, i-a adus lui Heather un soi de cocktail, o drăcovenie din aceea colorată.

– Un daiquiri.

– Așa este, domnule. A adus două. Unul pentru ea și unul pentru doamna Gregg.

– Iar dumneavoastră? Ce ați băut?

– Eu am luat un sherry.

– Am înțeles. Și ați stat acolo toți trei, în picioare și ați băut?

– Ei bine, nu chiar așa. Vedeți dumneavoastră, tot veneau invitați. Mai era acolo primarul și încă vreo câțiva - un domn american, cred, și o doamnă - așa că ne-am dat puțin la o parte.

– Dar soția dumneavoastră a băut cocktailul atunci, pe loc?

– Păi nu, nu atunci.

– Și dacă nu l-a băut atunci, când l-a băut?

Arthur Badcock se încruntă o clipă, încercând să-și amintească.

– Păi cred că l-a pus pe una dintre mese. Văzuse că mai veniseră niște prieteni. Veniseră din Much Benham la petrecere pentru că se asociau cu Serviciul de Ambulanță sau cam așa ceva. Oricum s-au pus pe povestit.

– Și când și-a băut cocktailul?

Pentru a doua oară, Arthur Badcock se încruntă în efortul de a-și aminti.

– Curând după aceea, spuse el. Deja se aglomerase în încăpere. Cineva i-a dat peste cot și Heather a vărsat paharul.

– Poftim? Inspectorul se uită la el cu o privire tăioasă. A vărsat paharul?

– Da, eu așa îmi amintesc... A luat paharul și cred că a luat o înghițitură din el, pentru că s-a strâmbat teribil. Nu prea îi plăceau cocktailurile, știți, dar, oricum, nu se lăsa ea așa, cu una, cu două. Mă rog, cum stătea ea așa, cineva a lovit-o peste cot și paharul s-a vărsat. I s-a scurs pe rochie și cred că s-a vărsat și pe rochia doamnei Gregg. Doamna Gregg a fost cum nu se poate mai binevoitoare. I-a spus că nu are nici o importanță și că rochia n-o să rămână pătată și i-a dat lui Heather batista ei ca să-și șteargă rochia și apoi i-a oferit soției cocktailul din mâna ei și i-a spus: „Bea-l pe al meu, că eu încă nu m-am atins de el”.

– Ziceți că i-a oferit băutura ei, nu? spuse inspectorul. Sunteți sigur de asta?

Arthur Badcock se gândi o clipă, apoi răspunse:

– Da, sunt destul de sigur.

– Și soția dumneavoastră a luat băutura din mâna ei?

– Să vedeți, domnule, la început nu a vrut s-o ia. I-a spus: „Oh, nu, n-aș putea”, dar Marina Gregg a râs și a convins-o: „Eu și așa am băut prea mult”.

– Deci soția dumneavoastră a luat paharul și apoi, ce-a făcut cu el?

– S-a întors cu spatele și l-a băut, puțin cam prea repede, din câte mi-am dat seama. Apoi ne-am îndepărtat ceva, pornind spre coridor să admirăm tablourile și draperiile. Frumos materialul din care erau făcute draperiile; ceva ce nu mai văzusem până atunci. Apoi ne-am întâlnit cu un prieten de-al meu, domnul consilier Allcock. Am mai stat de vorbă cu el, așa, ca să treacă vremea și când m-am întors, am văzut-o pe Heather așezată pe un scaun, arătând cam bizar, așa că m-am dus spre ea și am întrebat-o ce s-a întâmplat. Mi-a spus că se simte ciudat.

– Ciudat în ce fel?

– Nu știu să vă spun. N-am mai avut timp. Vocea ei era foarte stranie și răgușită și capul îi cădea pe spate.

Dintr-odată a oftat puternic și capul i-a căzut în piept. *Murise*, domnule, murise pur și simplu.

Capitolul 8

– St Mary Mead, zici?

Inspectorul-șef Craddock ridică brusc privirea.

Comisarul-adjunct era oarecum surprins de întrebare.

– Da, spuse el. St Mary Mead. De ce? Îți spune ceva...

– Nu, nu-i nimic, îl asigură Dermot Craddock.

– E un sătuc, din câte înțeleg, continuă celălalt. Deși, firește, se construiește destul de mult acolo, în perioada asta. De fapt, din câte mi s-a spus, se construiește pe toată distanța dintre St Mary Mead și Much Benham. Cei de la Studiourile Hellingforth, adăugă el, sunt situați de cealaltă parte a satului, înspre Market Basing.

Pe chipul comisarului adjunct se citea în continuare curiozitatea. Dermot Craddock simți că e cazul să se explice.

– Cunosc pe cineva care locuiește acolo, spuse el. În St Mary Mead. O doamnă în vârstă. De-acum trebuie să fie foarte în vârstă. Poate că nici nu mai trăiește. N-am nici cea mai vagă idee. Dar, dacă mai trăiește...

Comisarul-adjunct înțelesese oarecum ce voia să spună subordonatul său, sau, cel puțin, credea c-a înțeles.

– Da, spuse el, ți-ar oferi un soi de informații din interior. Ceva bârfe din sat nu strică niciodată. Toată afacerea e cât se poate de bizară.

– Cei de la poliția locală ne-au chemat? întrebă Dermot.

– Da. Am aici scrisoarea de la șeful poliției de acolo. Nu li se pare că trebuie neapărat să considere cazul ca fiind unul strict local. Cea mai mare reședință din zona, Gossington Hall, a fost vândută Marinei Gregg - o știi, vedeta de cinema - și soțului ei. Se filmează o nouă producție acolo, la studiourile Hellingforth, iar ea are rolul principal. La conac s-a dat o petrecere de caritate pentru Serviciul de Ambulanță

St John. Victima - pe nume Heather Badcock - era secretara serviciului și cea care avea grijă de toată tevatura administrativă pentru petrecerea de caritate. După toate aparențele, era o femeie competentă, rațională și bine văzută în comunitatea ei.

– Cumva una dintre femeile acelea care nu se pot abține să dirijeze totul? sugeră Craddock.

– Se prea poate, spuse comisarul adjunct. Cu toate astea, din experiența mea, femeile autoritare nu sunt omorâte așa des. Nu-mi explic de ce. Dacă stai să te gândești bine, e păcat. Din câte am auzit, au venit oamenii la petrecere în număr record, vremea a fost bună și totul a mers cum se așteptau organizatorii. Marina Gregg și soțul ei au ținut o mică petrecere privată înăuntrul conacului. Nu fuseseră invitați mai mult de treizeci, patruzeci de oameni. Oficialii orașului, oameni care aveau o legătură sau alta cu St John, câțiva amici de-ai Marinei Gregg și alții câțiva de la studiourile de film. A fost o petrecere liniștită, plăcută și veselă. Dar, din senin, absolut fantastic, Heather Badcock a fost otrăvită taman acolo.

Dermot Craddock căzu pe gânduri:

– Ciudată alegere.

– Așa crede și șeful poliției din St Mary Mead. Dacă cineva avea, într-adevăr, de gând s-o otrăvească pe Heather Badcock, de ce să fi ales tocmai acea după-amiază și tocmai aceste împrejurări? Sunt sute de alte modalități mult mai simple de-a o face. Și, oricum, e riscant să strecuri o doză letală de otravă într-un cocktail, în mijlocul a douăzeci sau treizeci de oameni care se perindă peste tot. Cineva trebuie să fi văzut ceva, nu se poate altfel.

– E sigur că otrava era în băutura?

– Da, cu siguranță era în băutura. Avem datele analizelor aici. Unul dintre numele acelea complicate pe care doctorii le

folosesc cu atâta plăcere, dar, în fapt, o rețetă destul de comună în America.

– A, înțeleg, în America.

– Ah, nu, și la noi la fel. Numai că, de cealaltă parte a oceanului, rețetele astea se dau mult mai ușor decât aici. Dacă medicamentul e luat în doze mici, face bine.

– Se dă numai cu rețetă sau poate fi cumpărat la liber?

– Nu, trebuie să ai o rețetă.

– Mda, e ciudat de-a dreptul, spuse Dermot. Heather Badcock avea vreo legătură cu cei de la studiouri?

– Nici în clin, nici în mână.

– Poate vreunul dintre membrii familiei?

– Soțul ei.

– Soțul ei, repetă Dermot gânditor.

– Da, cam așa e primul suspect, spuse superiorul, numai că omul nostru din teritoriu - Cornish, după nume, dacă nu mă înșel - nu crede că soțul ar fi avut ceva de-a face cu moartea ei, deși în raport scria că Badcock părea neliniștit și nu se simțea în largul lui, însă conchide că oamenii respectabili pot avea asemenea atitudini când sunt interogați de poliție. Din afară păreau un cuplu devotat.

– Deci să înțeleg din asta că poliția din localitate nu-l ia în considerație ca suspect. Da, o să fie interesant. Să înțeleg că mă trimiteți la fața locului, șefu'?

– Da. Și, Dermot, ai face bine să ajungi acolo cât poți de repede. Pe cine vrei să iei cu tine?

Dermot se gândi câteva clipe înainte să răspundă.

– Tiddler, așa zice eu, spuse el, pe gânduri. E cumsecade și, ce e și mai bine, e un împătimit al filmelor. Ar putea să-mi prindă bine.

Comisarul-adjunct încuviință.

– Baftă.

II

- Ia te uită! exclamă Miss Marple, îmbujorată de plăcere și surpriză. Dar ce surpriză extraordinară. Dar ce mai faci băiete, dragă, deși numai băiat nu mai ești. Ce mai ești acum - inspector-șef sau ce se cheamă acum comandant?

Dermot îi explică poziția lui în cadrul poliției.

- Nu cred că mai este nevoie să te întreb ce cauți prin părțile noastre, spuse Miss Marple. Crima noastră locală poate fi considerată demnă de atenția Scotland Yard-ului.

- Ei ne-au pasat cazul nouă, spuse Dermot, așa că, se înțelege, de îndată ce am ajuns aici, m-am și prezentat la centrul de comandă.

- Vrei să spui că centrul e..., insinuă Miss Marple, puțin emoționată.

- Da, mătușică, vorbi Dermot, fără cea mai mică urmă de respect, vreau să spun că e la tine.

- Din păcate, îi răspunse Miss Marple cu regret, nu prea mai sunt la curent cu ce se întâmplă zilele astea. Nu prea mai ies nicăieri.

- Ieși destul de des ca să mai și cazi și să fii ridicată de jos de o femeie care, zece zile mai târziu, avea să fie ucisă, spuse Dermot Craddock.

Miss Marple scoase niște sunete care, acum ceva vreme, ar fi fost descrise drept „țț-țț”.

- Nu înțeleg unde ai auzit tu așa ceva, spuse ea.

- Ba ar trebui să știi foarte bine de unde. Chiar tu mi-ai spus că într-un sat toată lumea e la curent cu tot ce se întâmplă. Și, așa, pentru curiozitatea mea, adăugă el, ai știut cumva că va fi ucisă de cum ți-au căzut ochii pe ea?

- Evident că nu, nu, sub nici o formă! exclamă Miss Marple. Ce idee îți trecu prin cap!

- N-ai văzut privirea aceea în ochii soțului ei care ți-a adus aminte de Harry Simpson sau de David Jones sau de mai

știu eu cine, cunoscut acum mulți ani și care, la scurt timp după aceea, și-a împins nevasta în prăpastie?

– Nici vorbă! spuse Miss Marple vexată. Sunt sigură că domnul Badcock nu ar face ceva atât de hain. Sau, cel puțin, sunt aproape sigură că n-ar face-o.

– Dar, cum nu te pui cu firea omului... mormăi Craddock, răutăcios.

– Exact, spuse Miss Marple. Apoi adăugă: Și aș îndrăzni să spun că, după jalea inițială și firească, nu-i va duce dorul cine știe ce...

– De ce? Era cicălitoare și arțăgoasă?

– Oh nu, răspunse Miss Marple, dar nu sunt de părere că era... ei bine, nu cred că era o femeie cu foarte mult tact. De treabă, da. Diplomată, nu. Ținea la el, avea grijă de el când se îmbolnăvea, îi gătea, deci era o gospodină bună, dar nu cred că s-ar fi gândit vreodată... nu cred că avea vreo idee despre ce gândea sau simțea soțul ei. Asta poate transforma viața unui bărbat într-una foarte însingurată.

– Ah, spuse Dermot, și viața lui nu se întrevește a fi așa de însingurată în viitor?

– Sunt convinsă că se va însura din nou, anunță Miss Marple. Și poate chiar foarte curând. Și, probabil - ceea ce e mare păcat - cu o femeie cam de același gen. Vreau să spun că se va însura cu o femeie cu o personalitate mult mai puternică decât a lui.

– Are deja pe cineva în minte? întrebă Dermot.

– Nu știu nimic, spuse Miss Marple. Apoi adăugă cu o nuanță de regret: Dar știu atât de puține...

– Prin urmare, ce *crezi* că s-a întâmplat? o îndemnă Dermot Craddock. Nu te-ai dat nicicând în lături de la astfel de raționamente.

– Cred, începu Miss Marple, pe neașteptate, că ar trebui să te duci s-o vezi pe doamna Bantry.

- Doamna Bantry? Cine mai e și doamna Bantry? Una dintre obișnuitele studiourilor de film?

- Nu, răspuse Miss Marple, stă în East Lodge, în Gossington. A fost la petrecere în ziua cu pricina. La un moment dat, în trecut, a fost proprietara conacului, îl deținea împreună cu soțul ei, colonelul Bantry.

- A fost la petrecere. Și a văzut ceva interesant?

- Sunt de părere că ea ar trebui să-ți spună ce și cum a văzut. Poate că tu nu o să consideri că are vreo relevanță în chestiune, dar eu cred că poate fi - doar *poate* fi - semnificativ. Spune-i că eu te-am trimis la ea și că... ah, da, poate ar trebui să-i pomenești de Domnița din Shalott.

Dermot Craddock se uită la ea cu capul lăsat ușor într-o parte.

- Domnița din Shalott, repetă el. Să înțeleg că astea sunt nume de cod?

- Nu știu dacă ar trebui să le considerăm chiar așa, spuse Miss Marple, dar îi vor aduce aminte despre ce vorbeam.

Dermot Craddock era pe picior de plecare.

- Mă întorc, să știi, o avertiză el.

- Ce frumos din partea ta, îi spuse Miss Marple. Poate că, dacă ai puțin timp liber, vii într-o zi să luăm ceaiul împreună. Asta dacă mai bei ceai, adăugă ea, oarecum melancolic. Știi că tinerii din ziua de azi obișnuiesc să iasă în oraș pentru un pahar de ceva sau mai știu eu ce. Consideră ceaiul de după-masă cu totul demodat.

- Nu sunt chiar atât de tânăr, răspuse Dermot Craddock. Da, am să vin să luăm ceaiul împreună într-una din zile. O să bem ceai și o să bârfim și o să discutăm despre sat și oamenii de aici. Apropo, cunoști pe vreuna dintre vedetele astea de cinema sau pe cei de la studiourile de film?

- Nu știu nimic de felul ăsta, spuse Miss Marple. Știu numai ce aud, adăugă ea.

– Mda, de obicei auzi destul de multe, spuse Dermot Craddock. La revedere. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

III

– Oh, mă bucur să vă cunosc, spuse doamna Bantry, părănd puțin cam confuză când Dermot Craddock se prezentă și îi explică cine este. Ce interesant să vă cunosc. Veniți întotdeauna însoțit de sergenți?

– Da, aveți dreptate, am venit aici însoțit de un sergent, spuse Craddock. Dar e ocupat acum.

– Cu ancheta de rutină? întrebă doamna Bantry, plină de speranță.

– Ceva de genul ăsta, îi spuse Dermot grav.

– Și Jane Marple v-a trimis la mine, afirmă ea în timp ce îl conducea în salonul ei mic. Tocmai aranjam niște flori, explică ea. E una dintre zilele acelea în care florile refuză să se conformeze în vreun fel. Cad sau stau țepene unde nu trebuie sau nu se lasă acolo unde vreau eu să se lase. Așa că mă bucur că am ceva care să-mi distragă atenția, mai ales ceva atât de interesant. Deci chiar a fost crimă, nu-i așa?

– Dumneavoastră *asta* credeți, că a fost crimă?

– Mda, bănuiesc că ar fi putut să fie și un accident, admise doamna Bantry. De fapt, nimeni nu a spus nimic clar - oficial, vreau să spun. Se vehiculează doar ideea asta prostească că nu există nici o dovadă despre cine și cum a administrat otrava. Dar, desigur, toți vorbim despre asta ca despre o crimă.

– Vorbiți și despre cine e autorul?

– Asta e partea cea mai ciudată, spuse doamna Bantry. Nu discutăm despre asta. Pentru că, pur și simplu, nu văd cine ar fi putut s-o facă.

– Vreți să spuneți că nu știți cine ar fi putut s-o facă din punct de vedere strict al faptului concret?

– Ei, nu, nu asta vreau să spun. Bănuiesc că ar fi fost dificil de comis, dar nu imposibil. Nu, ce vreau să spun e că nu văd cine ar fi vrut s-o ucidă.

– Ziceți că nimeni nu ar fi avut vreun motiv să o ucidă pe Heather Badcock?

– Sincer, spuse doamna Bantry, nu-mi imaginez *cine* ar vrea s-o ucidă pe Heather Badcock. M-am întâlnit cu ea, să știți, în multe ocazii, aici, în sat. La întâlnirile Asociației Femeilor Tinere și cele ale Serviciului de Ambulanță St John și la varii adunări ale bisericii. Mi s-a părut genul de femeie foarte obositoare. Foarte entuziasmată de tot și de toate și puțin cam înclinată spre exagerări, și poate oarecum cam prea expansivă. Dar oricum ar fi, nu omori oameni din pricina asta. Era genul de femeie pe care, în vremurile de demult, dacă o vedeai apropiindu-se de ușa ta de la intrare, te grăbeai să-i spui menajerei - o instituție care exista în vremuri apuse și care era foarte utilă - s-o anunțe pe respectiva că nu ești acasă sau nu primești vizitatori, în cazul în care fata ar fi avut scrupule în privința adevărului.

– Vreți să spuneți că lumea și-ar fi putut da osteneala să o evite pe doamna Badcock, dar că n-ar fi simțit nimeni o dorință aprigă să o elimine cu tot dinadinsul.

– Foarte bine spus, zise doamna Bantry, încuviințând printr-o mișcare a capului.

– Nu avea bani, medită Dermot, așa că nu avea nimeni de câștigat de pe urma morții ei. Nimeni, din câte mi-am putut da seama, nu o dis plăcea într-atât încât să o urască. Nu cred că șantajă pe careva.

– Nici prin vis nu i-ar fi trecut așa ceva, hotărât nu, spuse doamna Bantry. Era genul de femeie harnică și cu principii morale înalte.

– Soțul ei nu avea vreo aventură cu altă femeie?

– N-aș crede așa ceva, conchise doamna Bantry, l-am văzut însă o singură dată, la petrecere. Arăta ca și cum ar fi fost stors de sevă. De treabă, dar cam nesărat.

– Nu prea ne mai rămâne multă lume, nu-i așa? întrebă Dermot Craddock. Nu putem decât să ne întoarcem la presupunerea că știa ceva.

– Știa ceva?

– În detrimentul altcuiva.

Doamna Bantry scutură din nou din cap.

– Mă îndoiesc, spuse ea. Mă îndoiesc foarte tare. O vedeam ca pe genul de femeie care, dacă ar fi știut ceva despre oricine, nu s-ar fi putut abține să nu vorbească despre asta.

– Ei bine, nu ne-a mai rămas mare lucru, spuse Dermot Craddock, așa că o să ne întoarcem la motivele pentru care am venit să vă văd. Miss Marple, pentru care am cea mai mare admirație și cel mai puternic respect, mi-a spus să vă mențin de Domnița din Shallott.

– Oh, domnița! exclamă doamna Bantry.

– Da, spuse Craddock. Domnița! Orice va fi însemnând asta. Lumea nu prea îl mai citește pe Tennyson în ziua de azi, afirmă doamna Bantry.

Da, parcă îmi aduc aminte câte ceva, zise Dermot Craddock. Domnița privi-n jos, spre Camelot, nu-i așa?

*Pânza crescă în vânt, năvod
Oglinda-n cui s-a spart de tot
„Blestemul m-a ajuns, socot”
Plângea Domnița din Shalott.*

– Exact. Așa se uita și ea, spuse doamna Bantry.

– Poftim? Cine se uita? Cine se uita la ce?

– Așa privea ea, spuse doamna Bantry.

– Cine privea așa?

– Marina Gregg.

- Ah, Marina Gregg. Și când s-a întâmplat asta?
- Jane Marple nu v-a spus?
- Nu mi-a spus nimic. M-a trimis să vă văd.
- Foarte neplăcut din partea ei, zise doamna Bantry, pentru că ea poate întotdeauna să relateze mai bine decât mine ce și cum. Soțul meu obișnuia să spună că sunt atât de repezită, încât niciodată nu știa despre ce vorbesc. Oricum, se prea poate să mi se fi părut mie. Dar cât vezi pe cineva, oricine va fi fiind, privind așa, nu poți să nu-ți aduci aminte.
- Vă rog, povestiți-mi, o încurajă Dermot Craddock.
- Ei bine, s-a întâmplat la petrecere. Îi spun petrecere pentru că nu știu cum aș putea să-i zic. În fine, era genul acela de recepție la capătul scărilor unde au făcut un fel de salon pentru oaspeți. Marina Gregg era acolo, împreună cu soțul ei. Ne-au invitat sus pe câțiva dintre noi. Bănuiesc că pe mine m-au chemat pentru că, la un moment dat, am deținut conacul, iar pe Heather Badcock și pe bărbatul ei fiindcă ea s-a ocupat de pregătirile pentru petrecere, a făcut toate aranjamentele. Și s-a întâmplat că am urcat cam în același timp scările, așa că eram acolo când, știți, am observat.
- Așa. Când ați observat ce, mai exact?
- Ei bine, doamna Badcock a început litanie de complimente, știți cum face lumea când dă nas în nas cu vreo celebritate. Știți cum e, vai, cât de minunat a fost, și ce bucurie și cum întotdeauna și-a dorit s-o cunoască. După care a început să turuie o istorie despre cum a cunoscut-o acum câțiva ani și cât de entuziasmată a fost de ocazie. Și eu, în sinea mea, mă gândeam ce chin trebuie să fie pentru vedetele astea să spună tot timpul numai lucruri politicoase. Numai că am observat că Marina Gregg nu spunea nici un lucru de nici un fel. Se holba doar, pur și simplu.
- Se holba - la doamna Badcock?

- Nu... nu, părea a fi uitat complet de existența doamnei Badcock. Nu cred că a auzit o iotă din ce îi spunea Heather. Se uita în gol cu ceea ce eu numesc privirea domniței din Shalott, ca și cum ar fi văzut ceva îngrozitor. Ceva înfricoșător, și privea întruna ca și cum nu-și putea crede ochilor și nu putea îndura ceea ce i se arăta.

- Ca blestemul care se abătu asupra-i, sugeră Dermot Craddock.

- Da, exact așa. De asta îi spun privirea domniței din Shalott.

- Dar, doamnă Bantry, totuși la ce se uita?

- Aș fi vrut și eu să știu, spuse doamna Bantry.

- Spuneți că era la capătul scărilor?

- Se uita peste capul doamnei Badcock - ba nu, mai degrabă peste un umăr, cred.

- Direct pe mijlocul scărilor?

- Se poate să fi fost puțin mai într-o parte.

- Și erau oameni care urcau scările?

- Oh, da, cred să fi fost în jur de șase oameni.

- Se uita la vreunul dintre acești oameni în mod special?

- Nu am cum să-mi dau seama, spuse doamna Bantry. Vedeți, nu eram cu fața într-acolo. Eu mă uitam la ea. Eram cu spatele la scări. M-am gândit că, poate, se uita la vreunul dintre tablourile de pe acolo.

- Dar, de vreme ce locuiește în casă, ar trebui să știe tablourile destul de bine.

- Da, da, firește. Nu, bănuiesc că se uita la unul dintre cei care urcau. Mă întreb la cine.

- Trebuie să aflăm, spuse Dermot Craddock. Vă puteți aminti cine erau oamenii care urcau scările atunci?

- Ei bine, știu că unul dintre ei era primarul cu soția. Mai era cineva, cred că un reporter, un roșcovan căruia i-am fost prezentată mai târziu, numai că nu-mi aduc aminte numele lui. Nu rețin niciodată numele oamenilor. Galbraiht - ceva de

genul ăsta. Mai era un bărbat voinic, întunecat. Nu era un negru - vreau să spun doar că era puternic și întunecat. Adusese cu el o actriță. Ceva cam prea blondă, genul de muierușcă frumoasă și atractivă. Și mai era bătrânul general Barnstaple din Much Benham. Săracul, e practic senil. Nu cred că ar fi putut reprezenta vreun pericol pentru cineva. Oh! și mai erau și soții Grices, de la fermă.

– Asta e tot ce vă amintiți?

– Mda, se prea poate să mai fi fost și alții. Dar, vedeți dumneavoastră, nu eram... ei bine, nu căutam să rețin ceva anume. Știu că primarul și generalul Barnstaple și americanii au sosit cam pe atunci. Și mai erau și niște indivizi care faceau fotografiile. Unul era din partea locului, din câte știu eu, și mai era o fătucă din Londra, o diletantă, după înfățișare, cu părul lung și un aparat foto cam mare pentru ea.

– Și credeți că unul dintre oamenii aceștia i-a făcut-o pe Marina Gregg să aibă privirea de care vorbeați?

– La momentul respectiv nu m-am gândit că înseamnă ceva, spuse doamna Bantry cu cea mai mare franchețe. Mă mirasem atunci ce ar fi putut-o face să se holbeze în halul acela, după care am uitat cu totul. Dar după, tinzi să-ți aduci aminte de amănunte de genul acesta. Firește, adăugă doamna Bantry, cu onestitate, *se prea poate* să mi se fi năzărit mie. Nu e imposibil s-o fi lovit atunci, pe loc, o durere cumplită de măsele sau vreun ac de siguranță să-i fi intrat în piele sau cine știe, vreun atac de colici. Genul acela de moment în care te prefaci că nu s-a întâmplat nimic și nu vrei să arăți nimic, dar figura schimonosită te trădează.

Dermot Craddock izbucni în râs.

– Mă bucur să văd că sunteți realistă, doamnă Bantry, spuse el. Cum ați spus și dumneavoastră, se prea poate să fi fost ceva de genul acesta. Dar se prea poate să fie tocmai amănuntul acela care să ne îndrume într-o direcție sau alta.

Clătinând din cap, își luă rămas-bun, plecând spre Much Benham, unde avea să se prezinte în calitate de oficială.

Capitolul 9

I

– Să înțeleg că pe plan local nu ați ajuns la nici un rezultat, spuse Craddock, oferindu-și tabachera lui Frank Cornish.

– Absolut nici unul, spuse Cornish. Nu avea nici un fel de dușman, nu s-a certat cu nimeni, era în relații bune cu soțul.

– Nu se pune problema unui alt bărbat sau a unei alte femei? Celălalt scutură din cap.

– Nimic de felul ăsta. Nici cea mai vagă urmă de scandal nicăieri. Nu era tocmai ceea ce ai numi o femeie atrăgătoare. Era implicată într-o grămadă de comitete și altele asemenea și în afară de ceva mici rivalități pe plan local, nu era băgată în nimic.

– Soțul nu căuta să se însoare cu vreo altă femeie? Poate cineva cu care lucra?

– Lucrează la Biddle & Russell, firma de agenți imobiliari și evaluatori. Ar fi Florie West care e fonfăită și domnișoara Grundle care are cel puțin cincizeci de ani și e mai fadă decât o căpiță de fân - nu prea văd ce ar putea interesa un bărbat acolo. Cu toate astea, nu m-ar surprinde să se însoare iar și încă destul de curând.

Craddock se arată interesat.

– O vecină, explică Cornish. O văduvă. Când am fost la el, după anchetă, ea era în casă, îi făcea ceai și părea a-i purta de grijă. El părea surprins și recunoscător. Dacă ar fi să mă întrebați pe mine, ea deja a hotărât că se mărită cu el, numai că, bietul om, habar nu are încă.

– Ce fel de femeie e?

– Arătoasă, admise celălalt. Nu mai e tânără, dar e atrăgătoare în stilul acela al țiganilor. Ten închis la culoare. Ochi întunecați.

– Cum o cheamă?

– Bain. Doamna Mary Bain. E văduvă.

– Cu ce se ocupa soțul ei?

– N-am idee. Are un băiat care lucrează nu departe de aici și care locuiește cu ea. Pare o femeie la locul ei, respectabilă. Cu toate astea, am senzația că am mai văzut-o cândva. Inspectorul se uită la ceas. E douăsprezece fără zece. V-am programat o întâlnire la ora douăsprezece la Gossington Hall. Ar fi cazul să pornim.

II

Ochii lui Dermot Craddock, care, în genere, făceau impresia că sunt ușor neatenți, observau, în realitate, cu mare atenție, reținând fiecare detaliu al conacului de la Gossington Hall. Inspectorul Cornish îl conduse acolo, îl dădu în primire unui tânăr pe nume Hailey Preston și apoi își luă, plin de tact, tălpășița. De atunci încoace, Dermot Craddock nu mai contenea să dea din cap politicos la ce îi spunea domnul Preston. Hailey Preston, din câte își putea da seama, era un soi de secretar de relații publice sau asistent personal, sau secretar particular sau, mai curând, un amestec din toate astea, al lui Jason Rudd. Și vorbea. Vorbea întruna și povestea totul în amănunt, fără nici un fel de modulare a vocii și, în mod miraculos, fără să se repete de prea multe ori. Era un tânăr plăcut, nerăbdător să vadă că părerile lui - care aminteau de cele ale doctorului Pangloss conform cărora totul se întâmpla în cel mai bun mod posibil, în cea mai bună dintre toate lumile posibile - sunt împărtășite de toți cei care, din întâmplare, ajungeau în compania lui. Spuse de câteva ori și sub diferite forme ce păcat că s-a întâmplat ce s-a

întâmplat, cât de îngrijorată fusese toată lumea, cum Marina era absolut distrusă, cum domnul Rudd era mai supărat decât se putea exprima în cuvinte, cum o asemenea întâmplare era de necrezut, nu-i așa? Se poate să fi fost vreo alergie la vreo substanță anume? Nu menționează asta decât ca idee - alergiile sunt ceva nemaipomenit. Inspectorul-șef Craddock putea să fie sigur că avea cooperarea fără rezerve a Studiourilor Hellingford sau a oricăroră dintre angajații lor. Vor ajuta pe cât posibil, cu siguranță. Cu toții aveau cel mai adânc respect pentru doamna Badcock și pentru exemplarul ei simț social și pentru activitatea importantă pe care o desfășurase pentru Serviciul de Ambulanță St John.

Și, apoi, o luă de la capăt, nu cu aceleași cuvinte, dar pe marginea acelorași idei predominante. Nimeni nu ar fi putut fi mai nerăbdător să colaboreze cu poliția. În același timp, se străduia să explice cât de îndepărtat era evenimentul de lumea de celuloid a industriei cinematografice; iar domnul Jason Rudd și doamna Marina Gregg, și oricine altcineva din casă vor sta, neîndoios, la dispoziție pentru orice. Apoi dădu din cap, ușor, de vreo patruzeci și patru de ori. Dermot Craddock profită de pauza ivită pentru a spune:

– Vă mulțumesc.

O spusese pe un ton domol, dar cu acea finalitate în voce care îl făcu pe domnul Hailey să-și ridice brusc capul.

– Ei bine, se opri, cu o privire întrebătoare.

– Mi-ați spus că pot să vă adresez niște întrebări?

– Sigur, sigur, dați-i bătaie.

– Acesta este locul în care a murit?

– Doamna Badcock?

– Doamna Badcock. Acesta este locul?

– Da, sigur. Chiar aici. De fapt, pot să vă arăt fotoliul.

Stăteau în picioare, în salonul de pe palier. Hailey Preston porni în grabă înspre coridor unde îi indică un fotoliu imitație lemn de stejar.

– Stătea exact aici, zise. Spunea că nu se simte foarte bine. Cineva s-a dus să-i aducă ceva și, apoi, a murit, pur și simplu, exact în locul acesta.

– Înțeleg.

– Nu știi dacă era sub îngrijire medicală sau nu. Dacă i s-a spus că are probleme cu inima...

– N-avea nimic la inimă, afirmă Dermot Craddock. Era o femeie sănătoasă tun. A murit din cauză că i s-a administrat de șase ori doza maximă dintr-un medicament al cărui nume oficial nici nu am să încerc să-l pronunț, dar care am înțeles că în general e cunoscut sub numele de Calmo.

– Da, îl știi, îl știi, zise Hailey Preston. Îl iau și eu câteodată.

– Serios? Foarte interesant. Și are efect?

– Minunat. Minunat. Te remontează și te calmează, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Evident că trebuie să iei doza prescrisă, adăugă el.

– Se găesc în casă cantități mari din medicamentul acesta?

Știa răspunsul la întrebarea asta, dar întrebă ca și cum habar nu avea de nimic. Răspunsul lui Hailey Preston fu extrem de sincer.

– O grămadă, aș zice. Ar trebui să fie câte o sticlură aproape în fiecare dintre băile din casă.

– Ceea ce nouă nu ne ușurează cu nimic munca.

– Desigur, răspunse Hailey Preston, se prea poate să se fi servit singură cu medicamentul și să fi făcut, cum spuneam, o alergie la el.

Craddock nu părea convins, Hailey Preston oftă și spuse:

– Sunteți convinși că a luat doza de care vorbeți?

– O, da. A fost o doză letală, iar doamna Badcock nu obișnuia să ia asemenea substanțe. Din câte am putut să aflăm, singurele substanțe pe care le-a luat vreodată au fost bicarbonatul de sodiu și aspirina.

Hailey Preston scutură din cap.

– Atunci avem o problemă. Da, într-adevăr, avem o problemă.

– Unde și-au întâmpinat domnul Rudd și doamna Gregg invitații?

– Chiar aici. Hailey Preston îi arată locul de la capătul de sus al scărilor.

Inspectorul-șef Craddock stătea în picioare, lângă el. Privi la peretele din fața lui. La mijloc se afla un tablou cu Fecioara și Pruncul. O reproducere de calitate, presupuse el, după o operă bine-cunoscută. Madona înveșmântată în robă albastră ținea Pruncul înspre cer și amândoi, mamă și prunc, râdeau. De o parte și de cealaltă se aflau grupuri de oameni care își țineau privirea în sus, ațintită asupra pruncului. Una dintre Madonele cele mai reușite, gândi Dermot Craddock. De o parte și de alta a tabloului erau două ferestre înguste. Întregul aranjament era de-a dreptul încântător, dar inspectorul nu vedea absolut nimic din ce ar fi putut s-o facă pe femeie să privească, asemenea domniței din Shalott, cea urmărită de blestem.

– Invitații, să înțeleg, nu conteneau să apară pe scări? întrebă el.

– Da, așa e. Dar știți, veneau fie câte unu, fie câte doi. Nu prea mulți deodată. Eu am condus câțiva, Ella Zielinsky, secretara domnului Rudd a adus și ea vreo câțiva. Tot ce voiam era să păstrăm o atmosferă cordială, informală.

– Ați fost aici când a sosit doamna Badcock?

– Mi-e rușine să vă mărturisesc, domnule inspector-șef, că nu-mi aduc aminte. Aveam o lista cu numele persoanelor, m-am dus după ele și le-am escortat înăuntru. Le-am prezentat gazdelor, le-am oferit de băut, apoi am ieșit din nou pentru tura următoare. La vremea respectivă nici nu știam cum arată această doamnă Badcock și nu era pe lista invitaților pe care trebuia să-i aduc eu sus.

– Dar de-o doamnă Bantry vă aduceți aminte?

– Ah, da, cum să nu, ea este fosta proprietară a conacului, nu-i așa? Am senzația că ea, doamna Badcock și soțul ei au venit sus cam în același timp. Preston se opri o clipă. Și primarul și-a făcut apariția tot cam pe atunci. Avea un lanț greu la gât și o nevastă cu păr blond, îmbrăcată toată numai în volane de un albastru regal. Îmi aduc aminte de toți. Nu le-am oferit eu de băut pentru că trebuia să mă duc jos și să aduc tura următoare.

– Dar cine le-a turnat băutura?

– N-aș putea să vă spun cu exactitate. Eram trei sau patru de serviciu atunci. Atât știu, că am plecat să-i aduc pe ceilalți exact în momentul în care primarul urca.

– Vă puteți aminti cine mai era pe scări în momentul în care coborâți?

– Jim Galbraith, unul dintre reporterășii de la ziarul care avea să publice articolul despre petrecere și încă vreo trei sau patru pe care nu-i știu. Mai erau vreo câțiva fotografi, dintre care unul din sat, de aici, dar nu i-am reținut numele, și o domnișorică artistă, foarte dichisită, din Londra, specializată în cadre din unghiuri mai neobișnuite. Aparatul ei era așezat chiar în colțul acela ca să poate să surprindă momentele în care doamna Gregg primea oaspeții. Și, acum, să mă gândesc dacă nu cumva acela a fost momentul în care și-a făcut apariția Ardwyck Fenn.

– Și cine este acest Ardwyck Fenn?

Hailey Preston se uită șocat la inspector.

– E un mare mahăr, domnule inspector-șef. Un foarte mare mahăr în lumea producțiilor de televiziune și cinematografice. Nici măcar n-am știut că e în țară.

– Faptul că a venit a constituit o mare surpriză?

– Ba bine că nu, spuse Preston. Foarte frumos din partea lui că a venit, deși a fost de-a dreptul neașteptat.

– E un prieten vechi al domnului Rudd și al doamnei Gregg?

– A fost prieten bun cu Marina acum mulți ani, pe vremea când era măritată cu cel de-al doilea soț. Nu știi Jason cât de bine îl cunoaște.

– Oricum, să înțeleg că venirea lui a fost o surpriză plăcută?

– Cu siguranță. Toată lumea era încântată.

Craddock încuviință și trecu la alte subiecte. Întrebă în detaliu despre băuturile oferite, ce ingrediente conțineau, cum au fost servite, de către cine, ce servitori și chelneri erau de serviciu. Răspunsurile îl îndrumau spre concluzia pe care inspectorul Cornish o sugerase deja și anume că, deși oricare dintre cei treizeci de oameni care se aflau acolo puteau s-o otrăvească pe Heather Badcock cu cea mai mare ușurință, totuși oricare dintre cei treizeci putea fi văzut de oricare dintre ceilalți! Inspectorul Craddock nu putea să nu se gândească ce risc și-a asumat persoana respectivă.

– Vă mulțumesc, spuse el în cele din urmă. Acum, dacă se poate, aș dori să vorbesc cu Marina Gregg.

Hailey Preston scutură din cap.

– Îmi pare nespus de rău, dar nici nu se poate pune problema.

Craddock ridică din sprâncene.

– Cred că glumiți!

– Doamna e distrusă. Este pur și simplu distrusă. A venit doctorul ei personal aici ca să aibă grijă de ea. I-a scris un certificat medical. Îl am aici. Vi-l arăt imediat.

Craddock puse mâna pe document și îl citi.

– Înțeleg, spuse el. Marina Gregg are întotdeauna un doctor care îi stă la dispoziție?

– Vedetele sunt tot timpul sub presiune. Pentru ei, stilul acesta de viață este unul foarte greu de suportat. De obicei, în cazul celebrităților de rang înalt, se consideră necesar să li se pună la dispoziție câte un medic care să le cunoască bine constituția fizică și starea nervoasă. Maurice Gilchrist are o reputație serioasă în acest sens. Sunt ani și ani de când este

în slujba Marinei Gregg. Doamna a suferit îndelung, de tot felul de boli, în ultimii patru ani, după cum veți fi citit, probabil, prin ziare. A fost internată în spital multă vreme. Abia acum vreun an și-a revenit și și-a recăpătat puterile.

– Înțeleg.

Hailey Preston părea ușurat că inspectorul Craddock încetase cu protestele.

– Poate vreți să-l vedeți pe domnul Rudd? sugeră el. Preston se uită la ceas. Se întoarce de la studiouri în vreo zece minute, dacă nu vă deranjează să așteptați.

– Nu, îmi convine de minune, spuse Craddock. Până una, alta, doctorul Gilchrist este prin preajmă?

– Este.

– Aș vrea să stau puțin de vorbă cu dumnealui.

– Da, bineînțeles. Îl aduc imediat.

Tânărul ieși grăbit afară. Dermot Craddock, adâncit în gânduri, rămase în picioare, în capul scării. Desigur, privirea înghețată pe care doamna Bantry i-o descrisese putea foarte bine să nu fi fost nimic altceva decât o nălucă născută din imaginația ei. Femeia i se păruse genul care se grăbea să tragă concluzii, se gândi el. În același timp, își continuă el șirul gândurilor, este foarte posibil ca tocmai concluzia trasă de ea să fie cea corectă. Fără a ajunge chiar până acolo încât să spună că avea privirea domniței din Shalott, al cărei blestem o ajunsese din urmă, Marina Gregg se prea poate să fi văzut pe cineva sau ceva care s-o fi tulburat sau iritat într-o mare măsură. Ceva care a făcut-o s-o ignore pe invitata cu care stătea de vorbă. Poate că cineva tocmai urca scările, cineva care ar corespunde ideii de oaspete neșteptat - un musafir nepoftit?

Se întoarce la zgomotul de pași care se apropiau. Hailey Preston se întoarce împreună cu doctorul Maurice Gilchrist. Doctorul era departe de ce își închipuia Dermot Craddock că ar trebui să fie. Nu părea nici genul de filfizon manierat și

nici nu avea o înfățișare teatrală. Dădea impresia, cel puțin la prima vedere, că era un bărbat direct, cordial, pus pe fapte. Era îmbrăcat în costum de tweed, un soi de tweed cam prea încărcat pentru gustul britanic. Avea o claie de păr șaten și ochi negri, aprigi și pătrunzători.

– Domnul doctor Gilchrist, presupun? Sunt inspectorul-șef Dermot Craddock. Am putea schimba câteva cuvinte în particular?

Doctorul încuviință. Se întoarse spre coridor și merse până aproape de capătul lui, unde deschise o ușă către un birou, apoi îl invită pe inspector să intre.

– Nu ne va deranja nimeni aici, spuse el.

Era, în mod clar, chiar în dormitorul doctorului, o cameră foarte confortabilă. Doctorul Gilchrist îl invită să ia loc într-un fotoliu și apoi se așeză și el.

– Am fost informat, începu inspectorul, că doamna Marina Gregg, conform celor spuse de dumneavoastră, nu poate fi interogată. Domnul doctor, ce problemă de sănătate are?

Doctorul ridică din umeri aproape imperceptibil.

– Nervii, spuse el. Dacă ar fi să-i puneți întrebări acum, o veți aduce într-o stare la limita isteriei în maximum zece minute. Nu pot să permit așa ceva. Dacă vreți să-l trimiteti pe doctorul de la poliție la mine, sunt mai mult decât bucuros să-i expun părerea mea. Nici la anchetă nu a putut participa din același motiv.

– Cât timp credeți că mai durează această situație? întrebă Craddock.

Doctorul îl privi și începu să zâmbească. Era un zâmbet cât se poate de plăcut.

– Dacă vreți să știți ce cred eu, spuse el, nu din punct de vedere medical, ci din punct de vedere uman, aș zice că în următoarele patruzeci și opt de ore va fi nu numai disponibilă, dar chiar va cere expres să vă vadă! Va dori să vă pună întrebări. Va dori să răspundă la întrebările

dumneavoastră. Așa sunt artiștii! Doctorul se aplecă înspre inspector. Domnule inspector, dacă îmi permiteți, aș vrea să vă fac să înțelegeți câte ceva despre ce-i face pe oamenii aceștia să reacționeze așa cum o fac. Viața de vedetă de cinema este un chin continuu și cu cât ai mai mult succes, cu atât e mai mare chinul. Trăiești zilnic, fără excepție, în lumina reflectoarelor. La filmare, atunci când camera rulează, munca nu înseamnă altceva decât ore lungi și monotone. Vii dis-de-dimineată pe platou, te așezi și aștepti. Îți spui replicile, o scenă care este trasă dublă după dublă, iar și iar. Când repeți pe scenă, repeți mai mult sau mai puțin un act întreg, sau, în cel mai bun caz, o bucată dintr-un act. Totul se întâmplă în succesiune, într-o manieră plină de umanism și de credibilitate. Dar, când torni un film, totul e scos din succesiunea logică. E o muncă monotonă, aproape zilnică. Este epuizant. Desigur, trăiești în lux, ai la dispoziție tot arsenalul de medicamente care te relaxează, ai băi și creme, și pudre, și medic la dispoziție, ai posibilitatea să te relaxezi, să petreci, să fii în preajma oamenilor, dar ești întotdeauna în ochii publicului. Nu te poți bucura în liniște de aceste plăceri. Pur și simplu, nu te poți relaxa - niciodată.

– Pot să înțeleg asta, spuse Dermot. Da, sigur pot să înțeleg.

– Și mai este încă ceva, continuă doctorul Gilchrist. Dacă îți asumi o asemenea carieră și, mai ales, dacă mai ești și talentat în ce faci, devii un anumit fel de persoană. Devii - sau cel puțin asta am descoperit din experiența mea - mult prea sensibil, devii o persoană cu prea puțină încredere în existența proprie. Te macină un sentiment teribil de înstrăinare, de groază, când realizezi că nu ai cum să faci față la tot ce ți se cere. Lumea spune despre actori și actrițe că sunt superficiali și plini de ei. Nu este adevărat. Nu sunt plini de propria importanță; sunt obsedați de propria persoană, e adevărat, dar au permanent nevoie să li se spună că valorează ceva. Permanent, fără încetare. Întrebați-l pe

Jason Rudd. Vă va spune același lucru. Trebuie să le spui tot timpul că sunt în stare s-o faci, să-i asiguri că pot, să-i faci s-o simtă, să-i aduci iarăși și iarăși asupra aceluiași lucru și să-i încurajezi constant, până obții efectul pe care îl dorești. Dar oamenii aceștia nu conțin niciodată să aibă dubii în ce-i privește. Și asta îi face să fie, ca să folosesc un termen cât se poate de uman și de neprofesionit, nervoși. Al naibii de nervoși! Un pachet de nervi. Și cu cât sunt mai plini de nervi, cu atât sunt mai buni în meseria lor.

– Foarte interesant, spuse Craddock. Chiar foarte interesant. Se opri, apoi adăugă: Cu toate acestea, nu prea vād de ce dumneavoastră...

– Eu încerc să vă fac să înțelegeți cine e Marina Gregg, răspunse Maurice Gilchrist. Ați văzut, fără îndoială, filmele ei.

– Este o actriță minunată, recunosc Dermat, minunată. Are personalitate, frumusețe, empatie.

– Da, spuse Gilchrist, le are pe toate acestea și a trebuit să se chinuie ca posedată de demoni ca să poată să obțină efectele pe care le-a produs. Și între timp, nervii ei, întinși la maximum, se fac bucățele, iar ea nu e o femeie tocmai puternică fizic. Nu într-atât cât ar trebui să fie. Are una dintre personalitățile acelea care oscilează permanent între disperare și extaz. Nu se poate abține. Așa e ea. A suferit mult la viața ei. Mare parte din ce a trebuit să sufere a fost din vina ei, dar nu tot. Nici una dintre căsniciile ei nu au fost fericite, cu excepția, așa zice eu, a celei actuale. Acum este căsătorită cu om care o iubește enorm și care a iubit-o ani de zile. Se simte protejată de iubirea aceasta și este fericită. Cel puțin, acum este fericită. Nimeni nu poate să prevadă cât va dura și fericirea asta. Vedeți, necazul cu ea este că fie crede că a ajuns în acel moment, sau loc, sau parte a vieții ei în care totul este ca-n povești, că nimic rău nu se poate întâmpla și că nu va mai fi nefericită niciodată; fie este la pământ, distrusă, o femeie a cărei viață este în ruină, care

n-a cunoscut niciodată iubirea și fericirea și care nici nu le va cunoaște vreodată. Dacă ar putea să se oprească undeva la mijloc, adăugă el, viața ar fi minunată pentru ea; iar lumea ar pierde o mare actriță.

Doctorul se opri, dar Dermot Craddock nu interveni. Se întreba de ce Maurice Gilchrist îi spunea toate astea. De ce toată această analiză detaliată a Marinei Gregg? Gilchrist îl privea cu atenție. Era ca și cum îl îndemna pe Dermot să pună o anumită întrebare. Dermot se chină să-și dea seama care anume era întrebarea pe care trebuia s-o adreseze. Începu să vorbească încet, asemenea unui om care își caută nesigur drumul prin întuneric:

– A fost tulburată în mod deosebit de tragedia care s-a petrecut aici?

– Da, spuse Gilchrist, a fost.

– Aproape nefiresc de tulburată?

– Depinde, i-o întoarse doctorul Gilchrist.

– De ce depinde?

– De motivul pentru care este atât de supărată.

– Bănuiesc, spuse Dermot, încă bâjbâind, că a fost un mare șoc pentru ea, o astfel de moarte subită, în toiul unei petreceri.

Pe chipul omului din fața lui nu se zări nici o reacție.

– Sau, continuă el, se poate să fi fost ceva mai mult de atât?

– Desigur, spuse doctorul Gilchrist, nu ai cum să-ți dai seama cum vor reacționa oamenii. Nu ai cum să-ți dai seama, oricât de bine i-ai cunoaște. Se prea poate ca Marina să fi reacționat în felul ei propriu. Este o femeie foarte sensibilă. Ar putea spune: „Oh, Doamne, biata femeie, ce tragedie. Mă întreb cum s-a putut întâmpla așa ceva”. Ar putea la fel de bine să-i pară rău pentru ea, dar fără să-i pese cine știe ce. În definitiv, oamenii mai mor la petrecerile date de studiourile de film. Sau, ar putea, dacă nu se întâmplă nimic altceva de interes pentru ea, să aleagă - atenție, să aleagă inconștient

de voința ei - să exagereze în dramatism. S-ar putea să decidă să facă o mare scenă din asta. Sau s-ar putea să existe un cu totul alt motiv decât ne închipuim noi.

Dermot decise să apuce taurul de coarne.

- Aș dori, zise el, să-mi spuneți ce credeți dumneavoastră cu adevărat.

- Nu știu, spuse doctorul Gilchrist. Nu sunt sigur. Se opri, apoi continuă: Există o etichetă profesională. E relația doctor-pacient.

- V-a spus ceva?

- N-aș merge atât de departe.

- Marina Gregg o știa pe femeia care a murit, Heather Badcock? A mai întâlnit-o și înainte?

- Nu cred că a mai văzut-o în viața ei, vorbi doctorul Gilchrist. Nu, nu asta e problema. Dacă mă întrebați pe mine, nu cred că are vreo legătură cu Heather Badcock.

- Substanța asta, Calmo, continuă Dermot. Marina Gregg folosește așa ceva?

- Practic, trăiește cu asta, confirmă doctorul Gilchrist. La fel ca toată lumea din casa asta, adăugă el. Ella Zielinsky ia Calmo, Hailey Preston la fel, jumătate din cei din lumea filmului ia medicamentul - e o chestie la modă zilele astea. Mai toate substanțele astea sunt la fel. Oamenii se plictisesc de una și încearcă apoi ceva nou, care tocmai a apărut pe piață și zic că e minunat și că nimic nu se compară cu ce-au descoperit.

- Și se compară?

- Păi, o diferență există. Medicamentul își face treaba. Te calmează, te revigorează, te face să simți că poți să faci lucruri pe care, altfel, nici nu te-ai fi gândit că ai putea să le faci. Nu prescriu mai multe decât trebuie, dacă pot, dar oricum, nu este un medicament periculos, luat în doza în care trebuie. Ajută oameni care nu se pot ajuta singuri.

– Tare aş vrea să ştiu, zise Dermot Craddock, ce încercaţi să-mi spuneţi, de fapt.

– Încerc să-mi dai seama care este datoria mea, de fapt, spuse Gilchrist. Sunt două datorii. Este datoria doctorului către pacientul său. Ce-i încredinţează pacientul, doctorul trebuie să păstreze cu sfinţenie. Dar mai este un punct de vedere. Dacă ți se pare că pe pacient îl paşte vreun pericol, trebuie, ca medic, să iei toate măsurile să se evite un asemenea pericol.

Se opri. Craddock îl privi, aşteptând.

– Da, continuă Gilchrist. Cred că ştiu ce am de făcut. Trebuie să vă cer, domnule inspector-şef Craddock, să păstraţi ceea ce vă spun acum strict confidenţial. Nu faţă de colegii dumneavoastră, desigur. Ci numai faţă de lumea din afară, mai ales cea din această casă. Sunteţi de acord?

– Nu pot să promit nimic, îi răspunse Craddock. Nu ştiu ce poate să apară. În mare, da, sunt de acord. Vreau să spun că îmi imaginez că orice fel de informaţie îmi veţi furniza nu voi dori să o împărtăşesc decât colegilor.

– Acum să ştiţi, spuse Gilchrist, că s-ar putea ca tot ce vă spun să nu însemne mare lucru. Femeile aflate într-o stare de surescitare ca cea a Marinei Gregg sunt capabile să spună orice. Vă spun ceva ce mi-a zis ea mie. S-ar putea să nu însemne nimic.

– Ce v-a spus? întrebă Craddock.

– A făcut o depresie după tragedie. A trimis după mine. I-am dat un sedativ. Am stat lângă ea, am ținut-o de mână, spunându-i să se liniştească, pentru că totul se va rezolva, totul va fi bine. Apoi, exact înainte să intre într-o stare de incoștiență, mi-a spus: „Pentru mine era menită, doctore”.

Craddock se uită țintă la el.

– Chiar a spus așa ceva? Și, apoi, a doua zi?

– N-a mai pomenit niciodată de asta. Am încercat să aduc vorba o dată. A evitat subiectul. Mi-a spus: „Oh, trebuie să fi

făcut o confuzie. Eu cu siguranță nu am spus așa ceva. Bănuiesc că eram deja inconștientă”.

– Dar dumneavoastră credeți că a spus-o în mod serios?

– Cât se poate de serios, confirmă Gilchrist. Asta nu înseamnă că ce-a spus ea trebuie luat de bun, adăugă el, cu o nuanță de avertizare în glas. Dacă cineva a intenționat s-o otrăvească pe ea, sau pe Heather Badcock, asta nu am de unde să știu. Probabil că dumneavoastră știți asta mai bine decât mine. Nu vreau decât să atrag atenția asupra faptului că Marina Gregg a crezut, fără îndoială, că acea doză era menită pentru ea.

Craddock nu spuse nimic o vreme. Apoi, către doctor:

– Vă mulțumesc, domnule doctor Gilchrist. Apreciez faptul că mi-ați spus asta și vă înțeleg motivele pentru care ați făcut-o. Dacă ceea ce Marina Gregg v-a spus are la bază și ceva real, asta înseamnă, nu-i așa, că pentru ea pericolul *nu* a trecut.

– Tocmai asta vreau să spun și eu, afirmă Gilchrist. Tocmai asta e ideea.

– Aveți vreun motiv să credeți că există, într-adevăr, un asemenea pericol?

– Nu, nu am nici un motiv.

– Nu știți nici pentru care motiv doamna Gregg ar gândi așa?

– Nu.

– Vă mulțumesc.

Craddock se ridică.

– Încă un lucru, domnule doctor. Știți cumva dacă i-a spus același lucru și soțului dumneaei?

Gilchrist scutură încet din cap.

– Nu, răspunse. Sunt destul de convins de asta. N-a spus nimic soțului.

Ochii lui îi întâlni pentru o clipă pe cei ai lui Dermot, apoi, cu o scurtă încuviințare din cap, întrebă:

– Mai aveți nevoie de mine? Bun, mă duc să văd ce-mi face pacienta. Veți avea posibilitatea să vorbiți cu ea cât de curând.

Părăsi încăperea, iar Craddock rămase, ținându-și buzele și fluierând foarte încet, ca pentru sine.

Capitolul 10

– Jason s-a întors, anunță Hailey Preston. Vă rog să veniți cu mine, domnule inspector-șef, vă conduc în camera lui.

Încăperea pe care Jason Rudd o folosea și ca birou și ca salon de oaspeți era la etajul inferior. Era mobilată confortabil, dar nu era luxoasă. Era o încăpere fără personalitate și care nu oferea nici un fel de indicație cu privire la gusturile și înclinațiile celui care o întrebuința. Jason Rudd se ridică de pe scaun și veni să-l întâmpine pe Dermot. Nici nu era nevoie, gândi Dermot, să aibă personalitate încăperea; cel care o locuia avea din plin. Hailey Preston se dovedise a fi un flecar eficient și volubil. Gilchrist avea forță și magnetism. Însă în fața lui, acum, stătea un om pe care, Dermot trebuia să recunoască, nu avea să-l citească ușor. De-a lungul carierei sale, Craddock avusese de-a face cu mulți oameni. Acum reușea să-și dea seama pe deplin de potențialul interlocutorului și deseori putea să citească gândurile celor mai mulți dintre cei cu care venea în contact. Dar acum realiza că nimeni nu ar fi putut să afle gândurile lui Jason Rudd decât în măsura în care Jason Rudd o permitea. Ochii, adânciți în orbite și gânditori, percepeau tot, dar nu trădau nimic. Capul urât cu contururi aspre denota un intelect ieșit din comun. Chipul ca de saltimbanc îți putea repugna, sau te putea atrage. Acesta este momentul, gândi Dermot Craddock, în care eu stau cuminte, ascult și iau notițe cu foarte mare atenție.

– Domnule inspector-șef, regret că a trebuit să mă așteptați. Am fost reținut la studiouri de niște complicații minore. Pot să vă ofer ceva de băut?

– Nu, mulțumesc, domnule Rudd, nu chiar acum.

Fața de saltimbanc se strâmbă dintr-odată într-un zâmbet de amuzament ironic.

– Nu este tocmai casa în care să accepți un pahar de băutură, la asta vă gândeați, nu-i așa?

– Ba să știți că nu la asta mă gândeam.

– Mda, bănuiesc că nu. Ei bine, domnule inspector-șef, ce vreți să aflați? Ce pot să vă spun eu?

– Domnul Preston a răspuns foarte corect la toate întrebările pe care i le-am pus.

– Și asta v-a fost de folos?

– Nu atât de folositor pe cât mi-aș fi dorit.

Jason Rudd îl privi întrebător.

– M-am întâlnit și cu doctorul Gilchrist. M-a informat că soția dumneavoastră nu se simte încă în stare să răspundă la întrebări.

– Marina este foarte sensibilă, spuse Jason Rudd. Sincer vorbind, este predispusă la niște crize de nervi teribile. Iar o crimă chiar în casa ei este, trebuie să recunoașteți, un motiv foarte bun de a face o criză de nervi.

– Nu este tocmai o experiență plăcută, încuviință Dermot Craddock, sec.

– În orice caz, nu văd ce ar putea să vă spună soția mea din ce nu ați putea afla, la fel de bine și de la mine. Eram lângă ea când s-a întâmplat și, aș putea spune, fără falsă modestie, că sunt un observator mai fin decât soția mea.

– Prima întrebare pe care aș vrea să v-o adresez, încep Dermot, (și se prea poate să fie o întrebare la care să fi răspuns deja, dar am să întreb totuși) este dacă dumneavoastră sau soția dumneavoastră ați cunoscut-o pe Heather Badcock și înainte de petrecere?

Jason Rudd scutură din cap.

– Nici vorbă. Eu cu siguranță nu am văzut-o pe femeie în viața mea. Am primit vreo două scrisori de la ea, în numele

Serviciului de Ambulanță St John, dar n-am cunoscut-o personal decât cu cinci minute înainte să moară.

– Dar ea susținea că ar fi cunoscut-o pe soția dumneavoastră?

Jason Rudd încuviință.

– Da, acum vreo doisprezece sau treisprezece ani, din câte am înțeles. În Insulele Bermude. La o petrecere în aer liber, dată în cinstea unui serviciu de ambulanță pe care Marina l-a inaugurat, cred, iar doamna Badcock, de îndată ce a fost prezentată, a izbucnit într-o perorație lungă despre o răceală care ar fi trebuit s-o țină în pat, dar ea s-a ridicat, și a reușit să meargă la petrecere și a cerut și a obținut autograful soției mele.

Iarăși, același zâmbet ironic.

– Trebuie să spun, domnule inspector, că asta se întâmplă foarte des. Grupuri mari de oameni stau la coadă să obțină autograful soției mele și pentru ei este un moment pe care îl vor prețui și-l vor purta în amintire. Și este de înțeles, căci e un eveniment în viața lor. Dar e la fel de normal ca soția mea să nu-și amintească de o persoană anume dintr-un grup de o mie și ceva de vânători de autografe. Sincer, nu-și aducea deloc aminte s-o fi întâlnit pe doamna Badcock.

– Pot să înțeleg, răspunse Craddock. Acum, domnule Rudd, un martor la scenă mi-a spus că soția dumneavoastră a fost, preț de câteva minute bune, distrasă în timpul conversației cu doamna Badcock. Puteți să-mi confirmați acest fapt?

– Se prea poate, spuse Jason Rudd. Marina nu este o femeie prea puternică. Desigur, e obișnuită cu ceea ce eu aș descrie drept îndatorirea ei socială și este în stare să-și ducă sarcinile până la capăt aproape automat. Dar, spre finalul unei zile lungi, este posibil să clacheze uneori. Se prea poate că acela să fi fost unul dintre momentele de care vă vorbesc. Trebuie să recunosc că eu, unul, nu am observat nimic de acest gen. A, ba nu, stați puțin, nu e întru totul adevărat. Am

observat că replicile ei către doamna Badcock nu mai erau atât de prompte. De fapt, cred că i-am dat un ghiont, foarte subtil, în coaste.

– Poate că ceva i-a atras atenția? sugeră Dermot.

– Se poate, dar eu cred că n-a fost nimic mai mult decât un moment de neatenție, datorat oboselii extreme.

Dermot Craddock rămase tăcut preț de câteva momente. Privi spre fereastră, unde priveliștea pădurii care înconjoară Gossington Hall părea oarecum sumbră. Se uită, apoi, la tablourile de pe pereți și, într-un final, își opri privirea asupra lui Jason Rudd. Figura acestuia trăda atenție, dar nimic mai mult. Nu exista nici un indiciu asupra sentimentelor sale. Părea curtenitor și foarte degajat, dar s-ar putea, gândi Craddock, ca nimic din toate acestea să nu fie reale. Acesta era un om de mare calibru intelectual. Nu era omul pe care să-l faci să spună ceva ce nu era pregătit să spună decât dacă îți puneai cărțile pe masă. Dermot se hotărî. Va face exact asta, va pune cărțile pe masă.

– Nu v-a trecut prin minte, domnule Rudd, că otrăvirea doamnei Heather Badcock ar fi putut fi una totalmente accidentală? Că adevărata victimă trebuia să fie soția dumneavoastră?

Urmă un moment de tăcere. Figura lui Jason Rudd nu-și schimbă expresia. Dermot era în așteptare. Într-un final, Jason Rudd oftă adânc și păru că începe să se relaxeze.

– Da, spuse el calm, aveți absolută dreptate, domnule inspector-șef. Am fost convins de asta de la bun început.

– Dar n-ați scos nici un cuvânt despre asta, nici față de inspectorul Cornish, nici la anchetă.

– Nu.

– Și de ce n-ați făcut-o, domnule Rudd?

– Aș putea foarte bine să vă răspund că nu e nimic mai mult decât o speculație din partea mea, pe care n-o pot susține cu nici un fel de probe. Motivele care m-au condus spre această

concluzie sunt aceleași motive atât de accesibile și oamenilor legii, care sunt, cel mai probabil, mult mai capabili decât mine să decidă. Despre doamna Badcock, personal, nu știu nimic. Se prea poate să fi avut dușmani, se poate să fi decis cineva să-i administreze o doză letală anume cu această ocazie, deși pare a fi fost o decizie foarte bizară și greu de înghițit. Dar se poate ca această decizie să fi fost luată anume, pentru că la o petrecere de acest gen totul urma să fie cât se poate de confuz, numărul de străini prezenți avea să fie considerabil, și tocmai din această cauză comiterea unei asemenea crime, în asemenea împrejurare, avea să fie foarte dificil de demonstrat. Acest lucru este cât se poate de adevărat, dar am să fiu cinstit cu dumneavoastră, domnule inspector-șef. *Nu* acesta este motivul pentru care am tăcut. Am să vă spun care este motivul. Nu am vrut ca soția mea să bănuiască măcar o clipă că a scăpat de moarte prin otrăvire ca prin urechile acului.

– Vă mulțumesc pentru franchisețe, îi spuse Dermot. Nu că v-aș înțelege motivul pentru care n-ați spus nimic.

– Nu? Poate că-mi este puțin mai greu să vă explic. Ar trebui să o știți pe Marina ca să mă înțelegeți. Este o persoană care are nevoie disperată de fericire și de siguranță. În plan material, viața ei a fost un succes. Din punct de vedere artistic, și-a câștigat faima meritată, dar personal, viața ei a fost una de o nefericire profundă. De nenumărate ori a crezut că și-a găsit fericirea și a fost pe deplin, nebunește extaziată de fiecare dată, și de fiecare dată speranțele i-au fost sfărâmate și spulberate. Domnule Craddock, ea este incapabilă de a-și privi viața în mod rațional, prudent. În toate celelalte căsnicii, a așteptat, asemenea unui copil care citește un basm, să trăiască fericită până la adânci bătrâneți.

Din nou, zâmbetul ironic îi transformă urâtenia figurii lui de clown într-o stranie, bruscă blândețe.

– Dar căsnicia nu înseamnă asta, domnule inspector-șef. Nu este un extaz care nu se mai termină. Suntem norocoși cu adevărat că am reușit să ne construim o viață liniștită, plină de mulțumire, afecțiune și de fericire senină și calmă. Apoi adăugă: Sunteți căsătorit, domnule inspector-șef?

Dermot Craddock clătină din cap.

– Nu am avut parte de norocul sau de nenorocirea aceasta, mormăi el.

– În lumea noastră, lumea filmului, căsnicia reprezintă un risc al meseriei. Starurile de cinema se căsătoresc des. Câteodată căsniciile sunt fericite, alteori sunt dezastruoase, dar foarte rar sunt durabile. Din acest punct de vedere, aș putea spune că Marina nu are nici un motiv să se plângă, dar pentru cineva cu un temperament ca al ei, lucrurile de felul acesta contează enorm. Și-a băgat în cap ideea că este o ghinionistă, că nimic nu va merge niciodată în favoarea ei. Întotdeauna a căutat cu disperate aceleași și aceleași lucruri: dragoste, fericire, afecțiune, siguranță. Și-a dorit cu ardoare să aibă copii. Conform unor opinii medicale, tocmai ardoarea acestei dorințe a împiedicat-o să reușească. Un medic foarte respectat în domeniu a sfătuit-o să adopte un copil. Spunea că, în mod normal, atunci când dorința intensă de a avea un copil este satisfăcută prin adoptarea unui copil, un alt copil se va naște pe cale naturală la scurt timp după aceea. Marina a adoptat chiar trei copii. Pentru o vreme, a obținut o anumită doză de fericire și seninătate, dar nu era ce-și dorea cu adevărat. Vă imaginați ce încântată a fost acum unsprezece ani când a aflat că este însărcinată. Fericirea și mulțumirea ei sunt greu de descris în cuvinte. Era sănătoasă tun, iar doctorii au asigurat-o că are toate motivele să creadă că totul va decurge normal. Poate că știți, sau poate că nu, dar rezultatul a fost o tragedie. Copilul, un băiat, s-a născut cu deficiență mintală gravă, era debil. A fost un dezastru. Marina a făcut o depresie severă și a fost internată într-un

sanatoriu ani de zile, grav bolnavă. Deși a durat mult până să se recupereze, a reușit totuși, în cele din urmă. La scurt timp după aceea, ne-am căsătorit și ea a reînceput să manifeste ceva interes pentru viață și să simtă că poate fericirea nu este imposibilă. La început a fost dificil pentru ea să obțină un contract cât de cât decent cu o casă de producție. Toată lumea se întreba dacă sănătatea i-ar permite să facă față presiunii unui film. A trebuit să mă lupt pentru asta.

Jason Rudd își strânse buzele cu putere.

– Dar lupta mea n-a fost în zadar. Am început să filmăm. Între timp, am cumpărat casa asta și am trecut la redecorări. Nici nu au trecut două săptămâni de când Marina îmi spunea cât de fericită se simte și cât de încrezătoare este că, în sfârșit, putem să ne liniștim la casa noastră, să avem o viață fericită împreună, cum necazurile ei vor rămâne undeva, în trecut. Eram oarecum neliniștit, pentru că, de obicei, așteptările ei sunt puțin cam prea optimiste. Dar nu exista nici o îndoială că era fericită. Simptomele de agitație nervoasă au dispărut, era calmă și liniștită, cum nu am mai văzut-o niciodată. Totul a mers perfect până când... Se opri. Glasul i se umplu, dintr-odată, de amărăciune. Până când s-a întâmpat! Femeia aceea să moară - tocmai aici! Asta, în sine, a fost un șoc teribil. Nu puteam să risc - eram hotărât să nu risc - ca Marina să știe că s-a atentat la viața ei. Ar fi fost un al doilea șoc, probabil fatal de data asta. Ar fi putut să-i provoace un alt colaps emoțional.

Se uită țintă în ochii lui Dermot.

– Acum... înțelegeți de ce?

– Vă înțeleg punctul de vedere, răspunse Craddock, dar, iertați-mă că vă spun, nu cumva omiteți un lucru? Îmi expuneți convingerea dumneavoastră că cineva a încercat să vă otrăvească soția. Dar nu vi se pare că pericolul nu a trecut?

Dacă cel care vrea să otrăvească pe cineva nu reușește, nu e posibil să reia tentativa?

– Evident că m-am gândit la asta, se justifică Jason Rudd, dar am încredere că, fiind deja avertizat, ca să mă exprim așa, pot să iau toate precauțiile necesare pentru a garanta siguranța personală a soției mele. O voi păzi și voi angaja și pe alții să o păzească. Partea bună, așa zice eu, e că soția mea nu știe și nici nu trebuie să știe că e amenințată de vreun pericol.

– Și credeți, rosti Dermot cu grijă, că ea chiar nu știe?

– Desigur. Nu are nici cea mai vagă idee.

– Sunteți sigur de asta?

– Evident. O asemenea idee nici nu i-ar da prin cap.

– Dar dumneavoastră v-a dat prin cap, remarcă Dermot.

– Asta e cu totul altceva, replică Jason Rudd. Logic vorbind, era singurul lucru posibil. Dar soția mea nu este o persoană logică, ca să nu mai spun că nu și-ar putea în veci imagina că cineva ar vrea s-o ucidă. O asemenea posibilitate, pur și simplu, ar fi de neconceput pentru mintea ei.

– Poate că aveți dreptate, conchise Dermot, precaut, dar asta ne lasă pe noi cu alte câteva întrebări fără răspuns. Permiteți-mi, încă o dată, să vă întreb, pe șleau. Pe cine suspectați?

– Nu vă pot spune așa ceva.

– Mă scuzați, domnule Rudd, nu puteți sau nu vreți să-mi spuneți?

Jason Rudd răspunse rapid:

– Nu pot, nu pot și gata, oricât aș încerca. Mi se pare și mie la fel de imposibil cum i s-ar părea și ei s-o urască cineva într-atât - cineva să-i poarte o asemenea dușmănie - încât să facă așa ceva. Pe de altă parte, când nu privești decât faptele, clare, obiective, fără echivoc, asta și numai asta s-a putut întâmpla.

– Îmi puteți prezenta faptele așa cum le vedeți dumneavoastră?

– Dacă asta doriți. Circumstanțele sunt cât se poate de clare. Am turnat două cocktailuri daiquiri dintr-o carafă deja pregătită. Am dus cocktailurile Marinei și doamnei Badcock. Ce-a făcut doamna Badcock, nu știu. Probabil că a plecat să sporovăiască iar cu cineva cunoscut. Soția mea avea paharul în mână. În acel moment, primarul s-a apropiat împreună cu soția lui. A pus paharul jos, încă neatins, și i-a salutat. Au urmat alți oaspeți și tot atâtea politețuri. Un prieten vechi, pe care nu l-am mai văzut de ani de zile, niște oameni din partea locului și unul sau doi de pe la studiouri. În tot acest timp, cocktailul a rămas pe măsuta care, acum, era undeva în spatele nostru, de vreme ce am înaintat puțin înspre capul scârilor. La cererea expresă a ziarului local, soția mea a fost fotografiată de vreo câteva ori cu primarul, în speranța că asta va face plăcere localnicilor. Cât timp se întâmpla asta, eu aduceam băuturi proaspete celor câțiva oaspeți care au venit mai târziu. Probabil între timp, paharul soției mele trebuie să fi fost otrăvit. Nu mă întrebați cum s-a întâmplat asta, pentru că n-a fost ușor de făcut. Pe de altă parte, este șocant să îți dai seama cât de puțini oameni observă o persoană care are tupeul de a face așa ceva sub nasul tuturor și fără nici o problemă! M-ați întrebat dacă suspectez pe cineva; tot ce pot să spun este că cel puțin unul din douăzeci de oameni *ar fi putut* s-o facă. Vedeți dumneavoastră, oamenii se mișcau în grupulețe, vorbind și, ocazional, plimbându-se prin casă să vadă ce schimbări am făcut. Lumea se mișca întruna, fără încetare. M-am gândit și m-am răzgândit, mi-am tocat creierii să-mi dau seama, dar nu e nimic, *absolut* nimic care să-mi îndrepte suspiciunea într-o parte sau alta.

Se opri, oftând exasperat.

– Vă înțeleg, îl asigură Dermot. Vă rog, continuați.

– Îndrăznesc să afirm că ce veți auzi acum, ați mai auzit și înainte.

– Aș vrea să mai aud încă o dată, de la dumneavoastră.

– Ei bine, m-am întors către capătul scărilor. Soția mea s-a îndreptat spre masă și a luat paharul. S-a auzit o exclamație scurtă din partea doamnei Badcock. Cineva trebuie să-i fi dat peste cot pentru că paharul i-a alunecat din mână și s-a spart pe podea. Marina a făcut ceea ce orice amfitrioană ar fi făcut în locul ei. Fusta Marinei fusese și ea atinsă de băutura vărsată. A insistat că nu e nici o pagubă și i-a șters cu batista ei fusta doamnei Badcock, insistând să ia băutura ei în loc. Îmi aduc aminte că i-a spus: „Și așa am băut deja prea mult”. Și asta a fost tot. Dar de un lucru pot să vă asigur. Doza fatală nu putea fi strecurată *după* acel moment pentru că doamna Badcock a început să bea imediat din pahar. După cum bine știți, patru sau cinci minute mai târziu, era moartă. Mă întreb - Doamne, dacă ați ști cât mă întreb - ce-a simțit criminalul când și-a dat seama că nu i-a ieșit pasența...

– Toate acestea v-au trecut prin minte la momentul respectiv?

– Normal că nu. La vremea aceea concluzia logică la care am ajuns a fost că femeia a făcut un soi de criză. Poate o criză de inimă, un infarct, tromboză, ceva de genul ăsta. Nici nu mi-ar trecut prin minte că ar putea fi vorba de otrăvire. Dumneavoastră v-ar fi trecut prin cap - sau oricui altcuiva?

– Probabil că nu, fu Dermot de acord. Bun, declarația dumneavoastră pare destul de clară, iar dumneavoastră păreți sigur de faptele prezentate. Îmi spuneți însă că nu suspectați pe cineva anume. Știți, nu prea pot să accept asta.

– Vă asigur că acesta este adevărul.

– Haideți să ne uităm din alt unghi, vreți? Cine ar fi putut să-i vrea răul soției dumneavoastră? Știu că sună melodramatic, dar ce dușmani avea soția dumneavoastră?

Jason Rudd făcu un gest larg.

– Dușmani? Dușmani? Dar e atât de dificil să definești ce înțelege fiecare prin dușmani. În lumea în care eu și soția ne învățăm există multă invidie și gelozie. Sunt unii care spun lucruri dușmănoase, care sunt gata să înceapă o campanie de defăimare, care ar fi în stare să-i facă rău, dacă s-ar ivi posibilitatea. Dar asta nu înseamnă că vreunul dintre acești oameni este un criminal sau măcar ar fi capabil să ucidă pe cineva. Nu sunteți de acord cu mine?

– Ba da, sunt de acord. Dar trebuie să existe ceva dincolo de antipatii și invidii mărunte. A fost cineva rănit de către soția dumneavoastră, să zicem, la un moment dat, în trecut?

Jason Rudd nu se grăbi să respingă ideea, ci se încruntă gândindu-se.

– Sincer să fiu, nu prea cred, spuse el în sfârșit, și aș vrea să înțelegeți că m-am gândit îndelung la posibilitatea asta.

– Ceva din categoria aventuri de dragoste, o asociere cu un anume bărbat?

– Desigur, nu neg că au existat asemenea aventuri. Se poate, presupun, considera că Marina s-a purtat, când și când, nu tocmai frumos cu un bărbat sau cu altul. Dar nu știu de nimic care să fi provocat o ură atât de puternică. Sunt convins de asta.

– Dar vreo femeie? Știți de vreo femeie care să-i fi purtat doamnei Gregg o dușmănie îndelungată?

– Bine, spuse Jason Rudd, cu femeile nu se știe niciodată. Dar nu știu pe nici una în particular.

– Cine ar beneficia financiar de pe urma morții soției dumneavoastră?

– Testamentul ei numește diferite persoane, dar nici una nu primește sume mari de bani. Cred că oamenii care ar beneficia financiar, cum spuneți dumneavoastră, de pe urma morții ei am fi eu, ca soț al ei și, dintr-un alt punct de vedere, vedeta care i-ar lua locul în filmul pe care îl turnăm acum.

Deși, desigur, filmul ar putea fi abandonat cu totul. Nu știi niciodată cum decurg lucrurile de genul acestea.

– Mda, nu cred că este nevoie să intrăm acum în astfel de detalii, zise Dermot.

– Am cuvântul dumneavoastră că Marina nu va afla că viața îi este pusă în pericol?

– Va trebui să discutăm pe îndelete despre asta, afirmă Dermot. Vreau să vă conving de importanța unui lucru, și anume că vă asumați un risc considerabil. Cu toate acestea, problema mai poate fi amânată câteva zile, de vreme ce soția dumneavoastră se află momentan sub supraveghere medicală. Acum aș vrea să vă mai cer un lucru. Am să vă rog să scrieți pe o foaie de hârtie numele tuturor persoanelor care se aflau în salonul de la capătul scărilor sau pe care le-ați văzut urcând scările la momentul comiterii crimei.

– O să-mi dau toată silința, dar nu am speranțe că o să-mi aduc aminte mare lucru. Cel mai util pentru dumneavoastră ar fi s-o întrebați pe secretara mea, Ella Zielinsky. Are o memorie mult mai bună ca a mea și, în plus, are listele tuturor persoanelor din sat prezente la petrecere. Dacă vreți s-o vedeți acum...

– Mi-ar fi de mare folos să stau de vorbă cu domnișoara Ella Zielinsky, confirmă Dermot.

Capitolul 11

Studiindu-l cu răceală pe Dermot Craddock prin lentilele ochelarilor ei mari, cu rame de baga, Ella Zielinsky îi păru inspectorului aproape prea eficientă ca să fie adevărată. Cu o promptitudine profesională calmă, scoase dintr-un sertar o foaie de hârtie bătută la mașină și i-o întinse.

– Cred că pot să spun, cu oarecare certitudine, că nu există omisiuni, afirmă ea. Dar se poate să fi inclus câteva nume - nume ale unor localnici - care nu au fost prezenți la eveniment. Vreau să spun că este posibil ca persoanele respective să fi plecat mai devreme sau să nu fi fost găsite pentru a fi conduse în salon. De fapt, sunt convinsă că așa s-a întâmplat.

– O treabă foarte bine făcută, dacă îmi permiteți s-o spun, zise Dermot.

– Vă mulțumesc.

– Bănuiesc că - mi-e teamă că nu sunt tocmai un specialist în domeniu - trebuie să păstrați un standard foarte înalt de eficiență în meseria dumneavoastră.

– Da, trebuie să ții frâiele bine în mâini, într-adevăr.

– În ce altceva mai constă slujba dumneavoastră? Sunteți un fel de persoană de contact, dacă se poate numi așa, între studiouri și Gossington Hall?

– Nu. Nu am nimic de-a face cu studiourile, deși, evident, preiau mesajele de la ei și trimit la rândul meu altele, atunci când e nevoie. Slujba mea constă în a avea grijă de viața socială a doamnei Gregg, de aparițiile ei publice și de alte angajamente de natură privată și să supraveghez, într-o oarecare măsură, treburile administrative ale casei.

– Vă place meseria aceasta?

– Este extrem de bine plătită, iar eu o găsesc deosebit de interesantă. Cu toate acestea, nu aveam și crima în fișa postului, adăugă ea sec.

– Vi s-a părut atât de greu de crezut?

– Atât de greu de crezut, încât chiar aveam de gând să vă întreb dacă, într-adevăr, vorbim despre o crimă?

– Când avem de-a face cu o doză de di-etil-mexină, de șase ori peste valoarea normală, cu greu putem să discutăm despre altceva.

– Poate că a fost un accident de vreun soi.

– Și cam cum sugerați dumneavoastră că se putea întâmpla un asemenea accident?

– Mai ușor decât vă imaginați, de vreme ce nu cunoașteți ce și cum pe aici. Casa asta e plină de droguri, de tot felul. Și când spun droguri, nu mă refer la narcotice. Vreau să spun, medicamente, cumpărate pe rețetă, dar, ca mai toate astfel de lucruri, doza letală, cum i se zice, nu este niciodată foarte departe de doza terapeutică prescrisă de medic.

Dermot încuviință.

– Starurile astea de teatru sau de cinema au cele mai bizare momente de prostie. Câteodată am impresia că în lumea lor, cu cât ești mai mare geniu artistic, cu atât mai puțin simț practic ai în viața de zi cu zi.

– Se prea poate.

– La câte sticlule, recipiente, pliculețe, pulberi, capsule și cutiuțe de tot felul poartă după ei... Ba un calmant acum, ba un energizant mai târziu, ba un tonic când și când; nu credeți că se poate foarte bine să fi încurcat pastilele și dozele?

– Nu văd cum s-ar putea aplica în cazul de față.

– Ei bine, eu cred că se poate. Cineva, unul dintre invitați, se poate să fi vrut un calmant sau un energizant, să-și fi scos sticlula pe care o purta în permanență cu sine și, din cauză că nu mai luase o doză de ceva vreme, se poate să fi scăpat prea mult într-un pahar. Apoi, distras de ceva pleacă, pentru

un moment, în altă parte, iar doamna Cutărescu, nu știu cum îi zice, vine, crede că e paharul ei, îl ia și îl bea. Cu siguranță este o idee mai probabilă decât oricare alta, nu credeți?

– Eu aș zice că nici una dintre posibilitățile acestea n-a rămas neexaminată, nu?

– Probabil că așa e. Dar erau mulți oameni acolo și multe pahare cu băuturi pe mese. Se întâmplă destul de des, să știți, să ridici paharul altcuiva și să bei din el.

– Atunci nu sunteți convinsă că Heather Badcock a fost otrăvită intenționat? Credeți că a băut din paharul altcuiva?

– Nu-mi pot imagina ceva mai probabil decât această ipoteză.

– În acest caz, spuse Dermot, cu foarte mare grijă, trebuie să fi fost paharul Marinei Gregg. Vă dați seama de chestia asta? Marina i-a oferit propriul pahar.

– Sau ceea ce ea *a crezut* că este propriul pahar, îl corectă Ella Zielinsky. Încă nu ați vorbit cu Marina, nu-i așa? Marina e groaznic de distrată. Ar pune mâna pe oricare pahar care ar semăna vag cu al ei și ar bea din el. Am văzut-o făcând asta de nenumărate ori.

– Marina ia Calmo?

– Oh, da, toata lumea ia.

– Până și dumneavoastră, domnișoară Zielinsky?

– Apelez la el câteodată, spuse Ella Zielinsky. Treburile astea tind să se tragă una din cealaltă, înțelegeți?

– M-aș bucura teribil, testă Dermot terenul, să pot schimba câteva cuvinte cu doamna Gregg. Se pare că e... mă rog, că va fi copleșită de eveniment multă vreme.

– Sunt doar niște toane, spuse Ella Zielinsky. Totul trebuie dramatizat la maximum. Niciodată nu va reacționa cu calm la ideea de crimă.

– Așa cum faceți dumneavoastră, domnișoară Zielinsky?

– Când toată lumea din jurul tău este în continuă și maximă agitație, răspunse Ella sec, se trezește în tine dorința să faci exact opusul.

– Vreți să spuneți că, în fața oricărei tragedii, înveți, ca om, să te mândrești cu faptul că nimic nu-ți mai stârnește nici un fel de emoție?

Ella rămase o clipă pe gânduri.

– Poate că nu este tocmai o calitate. Dar, cred că dacă nu reușești să dezvolți acest simț, riști să o iei chiar tu pe arătură.

– V-a fost greu... vă este greu să lucrați cu doamna Gregg?

Era o întrebare de natură cam personală, dar Dermot Craddock o privi ca pe un fel de test. Dacă Ella Zielinsky avea să ridice din sprâncene întrebând astfel tacit ce legătură avea asta cu uciderea doamnei Badcock, ar fi fost nevoit să recunoască faptul că nu avea nici o legătură. Dar se întreba dacă nu cumva Ella Zielinsky ar fi bucuroasă să-i poată spune ce credea de fapt despre Marina Gregg.

– Este o artistă excepțională. Are un magnetism personal care transcende ecranul într-un fel extraordinar. Din acest motiv oricine s-ar putea simți privilegiat să lucreze pentru ea. Apoi, evident, la nivel personal, e dracu' în persoană.

– Ah, se miră Dermot.

– Vedeți dumneavoastră, nu are nici un fel de simț al măsurii. Ori e în al nouălea cer, ori e la pământ și totul, absolut totul, trebuie dramatizat la culme și se răzgândește de nu știu câte ori și nu-ți dă voie să menționezi sau să faci aluzie măcar la o mie și una de chestii, pentru că, vezi Doamne, o deranjează.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi căderile psihice, firește, sau sanatoriile pentru persoanele cu probleme psihice. Bănuiesc că e de la sine înțeles că e sensibilă când vine vorba de așa ceva. Și orice ar putea să amintească de copii.

- De copii? În ce sens?
- Păi, o deranjează să vadă copii, sau să audă de oameni care sunt fericiți cu copiii lor. Dacă aude de cineva că așteaptă un copil sau că tocmai a născut, cade imediat într-o stare teribilă de suferință. Știți, ea nu poate să mai facă niciodată copii și singurul pe care l-a făcut s-a dovedit a fi retardat. Nu știu dacă știți despre asta.
- Am auzit, da. Foarte tristă și nefericită situație. Dar m-aș fi gândit că, după atâția ani, va fi uitat despre asta, cât de cât.
- N-a uitat. A dezvoltat o obsesie din asta. Se gândește la asta fără încetare.
- Și domnul Rudd ce crede despre asta?
- Păi nu era copilul lui. Era al ultimului ei soț, un Isidore Wright.
- Ah, da, ultimul soț. Și unde este acest domn acum?
- S-a recăsătorit și locuiește în Florida, zise Ella foarte prompt.
- Ați spune că, de-a lungul vieții, Marina Gregg și-a făcut mulți dușmani?
- N-aș zice asta neapărat. Vreau să spun că nu și-a făcut mai mulți dușmani decât oricare alta în locul ei, cum s-ar zice. Au existat întotdeauna certuri din cauza altor femei, sau a altor bărbați, sau din cauza geloziei, sau a diferitelor contracte - din astea.
- Din câte știți, se temea de cineva anume?
- Marina? Să se teamă de cineva? Nu prea cred. De ce? Ar fi trebuit să-i fie?
- Nu știu, spuse Dermot, luând lista cu numele scrise de ea. Vă mulțumesc foarte mult, domnișoară Zielinsky. Dacă o să mai am nevoie să știu câte ceva, am să mă întorc. Vă deranjează?
- Sigur că nu. Sunt nerăbdătoare - cu toții suntem nerăbdători - să vă ajutăm cu orice putem.

II

– Ei, Tom, ce-mi poți spune?

Sergentul Tiddler rânji apreciativ. Nu-l chema Tom, ci William, dar combinația Tom Tiddler⁴ a fost întotdeauna mult prea amuzantă ca să nu-i tenteze pe colegii lui.

– Ce comori mi-ai adus în desagă? continuă Dermot Craddock.

Cei doi stăteau la hanul Mistrețul Albastru, iar Tiddler tocmai se întorsese după o zi petrecută la studiouri.

– Comoara e cam mică, răspunse Tiddler. Nu prea se bârfește. Nu prea răspândește nimeni zvonuri năucitoare. Una sau două sugestii cum că ar fi fost sinucidere.

– De ce sinucidere?

– Se crede că s-ar fi certat cu bărbatu-său și a vrut să-l facă să-i pară rău. Cam asta se vorbește. Doar că ea n-a vrut să meargă chiar atât de departe și să se omoare.

– Nu prea văd cum ne ajută pe noi idea asta, zise Dermot.

– Nu, normal că nu ne ajută. Vedeți șefu', oamenii aceștia nu prea știu nimic despre ce s-a întâmplat. Nu șdu nimic dincolo de proiectul în care sunt implicați acum. Totul este foarte tehnic în atitudinea lor și e o atmosferă de „spectacolul trebuie să continue”, sau, mai bine zis, filmul trebuie să continue, sau, chiar, filmarea trebuie să continue. Nu știu cum se spune corect în lumea lor. Tot ce-i interesează e când anume se întoarce Marina Gregg pe platourile de filmare. O dată sau de două ori a dat peste cap un film pentru că s-a prefăcut că are o cădere nervoasă.

– Deci, în mare, o plac sau nu prea?

⁴ *Tom Tiddler's Ground*: Numele unui vechi joc pentru copii. În 1861, Charles Dickens scrie nuvela cu același nume. (n.tr.)

– Aș zice că o consideră o pacoste teribilă, dar, cu toate astea, nu se pot abține să nu fie fascinați de ea, atunci cât are ea chef să-i fascineze. Și, apropo, se pare că i-a sucit mințile bărbatului ei.

– Ce părere au despre el?

– Îl consideră cel mai bun regizor și producător sau ce-o fi din câți există și-au existat vreodată.

– Nu există nici un zvon conform căruia e încurcat cu vreo altă vedetă sau altă femeie?

Tom Tiddler îl privi uimit.

– Nu, spuse el, nu. Nici cel mai vag indiciu în privința asta. De ce, credeți că ar putea fi cazul de așa ceva?

– Mă întreb și eu, spuse Dermot. Marina Gregg e convinsă că doza aceea letală era pentru ea.

– Nu mai spuneți? Și are dreptate?

– Aproape mai mult ca sigur, aș zice eu, replică Dermot. Dar nu asta vreau să spun. Ideea e că nu i-a spus soțului ei nimic din toate astea, ci numai doctorului.

– Credeți că i-ar fi spus, dacă...

– Mă gândeam, mărturisi Craddock, dacă nu cumva, într-un ungher al minții ei nu se ascunde ideea că soțul ei ar fi fost cel responsabil. Atitudinea doctorului a fost cel puțin bizară. Poate că mi s-a părut mie, dar nu cred.

– Ei bine, n-am auzit nimic de felul ăsta pe la studiouri, anunță Tom. Și așa ceva se trâmbițează repede.

– Ea nu s-a încurcat cu un alt bărbat?

– Nu, se pare că e devotată lui Rudd.

– Nici un fel de momente scandaloase din trecutul ei?

Tiddler rânji.

– Nimic din ce nu poți citi zi de zi în revistele de cinema.

– Cred că va trebui să mă apuc să citesc vreo câteva, conchise Dermot, ca să pricep atmosfera.

– Dacă ați ști câte se spun sau se insinuează! spuse Tiddler.

– Mă întreb, rosti Dermot, pe gânduri, oare Miss Marple citește reviste de cinema?

– Doamna bătrână care stă în casa de lângă biserică?

– Chiar ea.

– Se spune despre ea că e isteță foc, zise Tiddler. Se spune prin partea locului că nimic nu se întâmplă aici fără ca Miss Marple să nu afle. Poate că nu știe mare lucru despre cei din lumea filmului, dar cu siguranță vă poate spune câte în lună și în stele despre soții Badcock.

– Nu mai e așa de simplu ca pe vremuri, îi răspunse Dermot. Aici se dezvoltă o cu totul altă viață socială. Construcții noi, cartiere rezidențiale noi. Soții Badcock nu sunt demult veniți în zonă și fac parte din lumea cea nouă.

– Evident că nu am auzit multe despre localnici, spuse Tiddler. M-am concentrat mai mult pe viața intimă a starurilor de cinema și alte asemenea lucruri.

– Nu mi-ai adus cine știe ce, mormăi Dermot. Ce-mi poți spune despre trecutul Marinei Gregg?

– S-a măritat ceva la viața ei, dar nu mai mult ca alții. Se zice că primului soț nu prea i-a convenit despărțirea, însă era un bărbat foarte comun. Era agent imobiliar sau așa ceva. Apropo, ce e acela un agent imobiliar?

– Înseamnă că se ocupă cu vânzarea și cumpărarea de proprietăți.

– Mda, oricum, nu era din categoria staruri așa că a renunțat la el și s-a măritat cu un prinț străin, sau un conte. N-a durat nici asta foarte mult, dar s-au despărțit fără dramatisme. Doar s-a descotorosit de el și s-a cuplat cu numărul trei. Vedeta de cinema, Robert Truscott. Se spunea despre ei că erau o pereche pasională. Nevasta lui nu a fost bucuroasă să-l vadă plecat, dar a trebuit să accepte divorțul în cele din urmă. Pensie alimentară mare. Din câte am putut să-mi dau seama, toată lumea e nemulțumită că trebuie să plătească fostelor neveste pensii alimentari așa de mari.

- Dar n-a mers nici asta.
- Nu, și ea a fost cea distrusă. Dar, un an sau doi mai târziu, a apărut la orizont o altă mare iubire. Isidore nu-mai-știu-cum - un dramaturg.
- E o viață exotică, asta a actorilor, conchise Dermot. Păi, eu aș zice că ajunge pe ziua de azi. Mâine va trebui să depunem eforturi ceva mai serioase.
- Cum ar fi?
- Cum ar fi verificatul listei pe care am primit-o eu. Din douăzeci și ceva de nume, ar trebui să fim în stare să eliminăm câteva și, din ce ne mai rămâne, să începem să-l căutăm pe X.
- Aveți vreo idee cine e X?
- Nici cea mai vagă idee. Asta dacă nu se dovedește că e Jason Rudd. Va trebui să-i fac o vizită lui Miss Marple, ca să fiu pus la curent cu problemele locale, adăugă el, cu un zâmbet ironic și sec.

Capitolul 12

Miss Marple avea propriile metode de cercetare.

– Foarte frumos din partea dumitale, doamnă Jameson, într-adevăr, foarte frumos. Nici nu știu cum să-ți spun cât de recunoscătoare sunt.

– Oh, nu-ți face griji, Miss Marple. Sunt mai mult decât de fericită să te pot ajuta. Presupun că le vrei pe ultimele?

– Nu, nu, nu neapărat, zise Miss Marple. De fapt, cred că ar fi mai bine dacă aș avea și câteva din numerele vechi.

– Bun, iată-le, i le oferi doamnă Jameson, un braț plin și te asigur că nu o să le ducem lipsa. Ține-le cât ai nevoie. Sunt prea grele să le cari dumneata. Jenny, ce faci cu permanentul acela?

– E în regulă, doamnă Jameson. Tocmai am terminat s-o clătesc și acum se usucă bine.

– În acest caz, draga mea, dă o fugă cu Miss Marple, până la dumneaei acasă, și du-i revistele astea. Nu, serios, Miss Marple, nu e nici un deranj. Suntem întotdeauna încântați să vă servim cum putem mai bine.

Ce cumsecadé sunt oamenii, gândi Miss Marple, mai ales cei pe care îi știi practic de-o viață. Doamna Jameson, după ani și ani de dus în spate un salon de frumusețe, se încumetase să avanseze pe calea progresului încât își refăcuse firma și își spusese

DIANE - *Hair stylist*

De altfel, salonul rămăsese mai mult sau mai puțin același și servea mai mult sau mai puțin acelorași nevoi ale clientelor ei. Scottea profit din câte un permanent bine făcut, tânăra generație își tundeau aici părul în noile tendințe, iar dezastrul rezultat era acceptat fără prea mult scandal. Dar majoritatea clientelei doamnei Jameson era formată din femei de vârstă

mijlocie, solide, dintr-o bucată, care nu reușeau să obțină coafura dorită nicăieri în altă parte.

– Doamne, ce grozăvie, se agită Cherry în dimineața următoare, în timp ce se pregătea să dea drumul unui gălăgios aspirator Hoover în „salon”, cum încă îi mai spunea în mintea ei. Ce sunt toate astea?

– Încerc, explică Miss Marple, să mă inițiez, cât de cât, în lumea starurilor de cinema.

Puse deoparte *Știri din lumea filmului* și se apucă de citit din *Printre stele*.

– E chiar foarte interesant ce citesc eu aici. Îmi aduc aminte de multe lucruri.

– Fantastice vieți mai duc oamenii ăștia, se minună Cherry.

– Vieți specializate, spuse Miss Marple. Foarte specializate. Treaba asta îmi aduce aminte de niște chestii pe care mi le spunea o prietenă acum mai mulți ani. Era asistentă într-un spital. Povestea despre aceeași simplitate a concepțiilor și de câte bârfe și zvonuri. Toți medicii aceia arătoși care provocau atâta agitație și scandal.

– Cam brusc interesul ăsta al dumneavoastră, nu credeți? întrebă Chery.

– Zilele astea îmi vine foarte greu să împletesc, spuse Miss Marple. Evident că literele din revistele astea sunt *foarte mici*, dar pot oricând să folosesc o lupă!

Cherry o privi cu curiozitate.

– Mereu mă surprindeți, Miss Marple. Ce ciudățenii vă stârnesc interesul!

– Totul îmi stârnește interesul, afirmă Miss Marple.

– Vreau să spun că mă miră că vă interesează subiecte noi la vârsta dumneavoastră.

Miss Marple clătină din cap.

– Nu sunt subiecte tocmai noi. Pe mine mă interesează natura umană, înțelegi tu, și natura asta umană nu diferă prea mult, fie că vorbim despre surorile medicale din spitale

sau de starurile de cinema, sau de localnicii din St Mary Mead, sau, adăugă ea meditativ, de oamenii din Noul Cartier.

– Din păcate, nu prea văd ce asemănare ar fi între mine și o vedetă de film, spuse Cherry răsând. Să înțeleg că venirea Marinei Gregg cu bărbatu-său la Gossington Hall v-a stârnit interesul.

– Asta, într-adevăr, și tristul eveniment care a avut loc acolo, explică Miss Marple.

– Vă referiți la doamna Badcock? Eu aș zice că a fost pur și simplu ghinion.

– Ce credeți voi acolo, la No... Miss Marple se opri și-și înghiți acel „Noul Cartier” care stătea pe limbă. Ce credeți voi, tu și prietenii tăi, despre ce s-a întâmplat? schimbă ea macazul.

– Că e o ciudățenie, spuse Cherry. Arată ca și cum ar fi crimă, nu-i așa, deși, evident, poliția nu se aruncă să spună asta verde în față. Însă asta pare să fie.

– Păi, nu văd ce altceva ar putea fi, spuse Miss Marple.

– Sinucidere nu putea să fie, fuse de acord Cherry, nu în cazul lui Heather Badcock.

– O știai bine?

– Nu, nu prea. Ba chiar deloc. Era cam băgăcioasă, știți ce vreau să spun. Tot timpul se băga peste tine să te implici în asta, să te implici în ailaltă, să nu cumva să lipsești de la întruniri și așa mai departe. Avea prea multă energie. Bănuiesc că bărbatu-său s-o fi săturat de multe ori de ea.

– N-am auzit să aibă cine știe ce dușmani adevărați.

– Lumea se cam sătura de ea uneori. Ideea e că nu văd cine altineva ar fi putut s-o ucidă dacă nu el. Iar el e genul de om foarte blajin. Cu toate astea, apele liniștite sunt adânci, cum s-ar zice. Am tot auzit despre Crippen, că era un om atât de cumsecade și despre bărbatul acela, Haigh, cel care își mura toate victimele în acid - se spunea despre el că om mai

fermecător ca el nu exista! Așa că nu ai cum să-ți dai seama, nu-i așa?

– Bietul domn Badcock, oftă Miss Marple.

– Iar lumea spunea că era agitat și supărat în ziua aceea, la petrecere - zic, înainte să se întâmple ce s-a întâmplat -, dar așa e lumea, spune tot felul de astfel de lucruri după aceea. Dacă e să mă-ntrebați pe mine, acum arată bine, cum n-a mai arătat demult. Pare a fi căpătat mai multă vlagă și ceva vână în el.

– Nu mai spune, făcu Miss Marple.

– Nimeni nu crede că el a făcut-o, continuă Cherry. Numai că, dacă nu el, atunci cine? Nu pot să nu mă gândesc că poate a fost un accident. Accidentele se întâmplă, să știți. Crezi că știi tot ce e de știut despre ciuperci și te duci și culegi. Una otrăvitoare se nimerește printre ele și ai terminat-o, te zvârcolești în chinuri și, dacă ai noroc, te scapă doctorul la timp, dacă nu...

– Cocktailurile și paharele de lichior nu intră totuși așa de ușor, în categoria accidentelor, declară Miss Marple.

– Hm, nu știu ce să zic, spuse Cherry. Se poate ca o sticlă de ceva să se fi rătăcit pe acolo. Cândva, o cunoștință de-a mea, a băut odată dintr-o sticlă de DDT. I-a fost atât de rău, de nu pot să spun.

– Accident, spuse Miss Marple, pe gânduri. Da, într-adevăr, pare cea mai bună soluție. Nu pot să cred că, în cazul lui Heather Badcock, chiar poate fi vorba de crimă cu premeditare. Dar nici nu pot să spun că este imposibil. Nimic nu este imposibil, dar, pur și simplu, nu pare probabil. Nu, cred că adevărul se ascunde pe undeva pe aici. Miss Marple răsfoi printre reviste și alese încă una.

– Vreți să spuneți că acum căutați o poveste anume despre cineva?

– Nu, răspunse Miss Marple. Vreau doar să caut niște articole mai ieșite din comun unde se pomenește de anumiți

oameni și despre un anumit fel de viață și ceva... ceva cât de mic, ce m-ar putea ajuta.

Se întoarse la cercetarea atentă a revistelor ei, iar Cherry se mută, cu tot cu aspirator, la etaj. Obrajii lui Miss Marple erau îmbujorați, trădând curiozitatea, și cum era și puțin cam surdă, nu auzi zgomotoarele de pași care se apropiau de salon dinspre grădină. Nu-și ridică deloc capul din reviste până nu observă o umbră abia perceptibilă pe pagină. Dermot Craddock stătea, zâmbind, în fața ei.

– Văd că-ți faci tema, remarcă el.

– Inspectare Craddock, ce plăcere să te văd. Și ce drăguț din partea ta să-mi acorzi din timpul deosebit de prețios. Ți pot oferi o ceașcă de cafea, sau, poate, chiar un pahar de lichior?

– Un pahar de lichior ar fi minunat, spuse Dermot. Nu te ridică. Îl cer eu, când intru în casă.

Veni roată, prin ușa laterală și se apropie de Miss Marple.

– Ei, începu el, maculatura aceea îți dă idei?

– Chiar prea multe, aș putea zice, comentă Miss Marple. Eu nu mă șochez ușor, știi, dar asta chiar m-a șocat puțin.

– Ce anume, viața personală a starurilor de film?

– Ah, nu, spuse Miss Marple, nu *asta!* Asta mi se pare mai mult decât firească, având în vedere circumstanțele și banii implicați, și posibilitățile de a lega prietenii de tot felul. Ah, nu, asta este cât se poate de firesc. Eu zic de ce se scrie despre asta. Știi, eu sunt mai de modă veche de felul meu, și cred că așa ceva ar trebui interzis.

– Sunt știri, îi spuse Dermot Craddock, și unele lucruri deosebit de urâte sunt spuse ca și cum nu sunt nimic altceva decât comentarii nepărtinitoare.

– Știu foarte bine, i-o întoarse Miss Marple. Dar câteodată mă înfurii așa de tare. Îmi dau seama că o să crezi prostescă aplecarea mea asupra revistelor. Dar, îmi doresc să fiu în miezul lucrurilor și statul acasă nu-mi permite să aflu atâtea câte mi-aș fi dorit.

– Exact așa m-am gândit și eu, spuse Dermot Craddock, și de aceea m-am și înființat, ca să-ți povestesc despre toate.

– Bine dar, stai puțin, băiete dragă, scuză-mă, dar superiorii tăi vor fi de acord cu așa ceva?

– Nu văd ce ar avea împotriva, îi răspunse Dermot. Am o listă. O listă de oameni prezenți la petrecere, în salonul acela de la etaj, în intervalul scurt de timp dintre venirea doamnei Heather Badcock și moartea ei. Am eliminat o grămadă de lume, poate mai repede decât trebuia, deși nu cred. L-am eliminat pe primar și pe nevastă-sa și pe Alderman nu-mai-știu-cum cu soția și pe mai mulți localnici, dar nu și pe soțul moartei, nu încă. Dacă îmi aduc bine aminte, dumneata erai foarte suspicioasă pe soți, în genere.

– Sunt, de cele mai multe ori, cei mai la îndemână suspecti, se apără Miss Marple, iar de multe ori ceea ce e în fața ochilor e și adevărat.

– Sunt cu totul de acord, spuse Craddock.

– Dar, dragă băiete, la care soț anume te referi?

– La care crezi că mă refer? întrebă Dermot. Îi aruncă o privire tăioasă.

Miss Marple îl privi cu atenție.

– Jason Rudd? întrebă ea.

– Ah! exclamă Craddock. Gândești la fel ca mine. Nu cred că a fost Arthur Badcock pentru că, vezi dumneata, nu cred că victima trebuia să fie Heather Badcock. Cred că victima trebuia să fie Marina Gregg.

– Asta pare deja aproape o certitudine, nu-i așa? afirmă Miss Marple.

– Și uite așa, continuă Craddock, cum bine am spus amândoi, orizontul se lărgeste. Și chiar dacă îți povestesc acum cine a fost acolo în acea zi, ce au văzut oamenii acolo sau, mă rog, ce susțin că au văzut, n-aș face nimic altceva decât să confirm ceea ce și dumneata, dacă ai fi fost prezentă, ai fi observat singură. Așa că superiorii mei, cum îi numești

dumneata, n-ar avea cum să obiecteze la ceea ce discutăm acuma, nu crezi?

– Dragă băiete, foarte frumos spus! exclamă, mulțumită, Miss Marple.

– Am să-ți fac un rezumat scurt cu ce mi s-a spus și, apoi, ajungem să discutăm și lista.

Craddock îi prezentă pe scurt ceea ce auzise și, apoi, scoase lista.

– Trebuie să fie unul dintre cei de pe lista asta, spuse el. Nașul meu, Sir Henry Clithering, mi-a spus că țineai, cândva, un club aici, în sat. I-ai spus *Tuesday Night Club*⁵. Luați cu toții cina, pe rând, la fiecare acasă, iar după cină, fiecare avea să spună o poveste - o poveste adevărată, despre evenimente petrecute în viața reală și care se termina cu o enigmă. O enigmă a cărei dezlegare nu o știa decât povestitorul. Și, de fiecare dată - cel puțin așa îmi spunea nașul - dumneata ghiceai soluția.

– Cred că este un mod foarte frivol de a pune problema, îl dojeni Miss Marple, dar am totuși o întrebare.

– Da?

– Ce s-a întâmplat cu copiii?

– Copiii? Are doar un copil. Un copil cu handicap mintal, într-un sanatoriu în America. La asta te referi?

– Nu, răspunse Miss Marple, nu la asta mă refer. Firește că este foarte trist. Una dintre acele tragedii care se întâmplă pur și simplu și nu este nimeni vinovat. Nu, mă refer la copiii pe care i-am văzut incluși într-un articol aici, spuse ea, bătând ușor cu degetul pe revistele din fața ei. Copiii pe care Marina Gregg i-a adoptat. Doi băieți parcă și o fetiță. Într-unui dintre cazuri, o mamă cu mulți copii și prea puțini bani ca să-i crească i-a scris Marinei și a întrebat-o dacă nu

⁵ Clubul de Marți noaptea.

vrea să ia unul dintre copii. S-a scris mult și cu prea mult fals sentimentalism despre asta. Despre lipsa de egoism a mamei și despre căminul minunat, educația și viitorul extraordinar care îl așteptau pe copil. Nu găsesc prea multe informații despre ceilalți doi. Unul am impresia că era un refugiat străin, iar celălalt era un copil american. Marina Gregg i-a adoptat pe rând. Aș vrea să aflu ce s-a întâmplat cu ei.

Dermot Craddock o privi cu multă curiozitate.

– E ciudat că te-ai gândit la așa ceva, remarcă el. Și eu m-am gândit vag la acești copii. Dar ce crezi că legătură au ei cu treaba asta?

– Ei bine, continuă Miss Marple, din câte am auzit sau am aflat, copiii nu locuiesc cu ea, în momentul de față, corect?

– Mă gândesc că are grijă să nu le lipsească nimic, spuse Craddock. De fapt, cred că legile adopției prevăd asta foarte clar. Probabil că le-a aranjat niște conturi anume pentru ei.

– Deci, când... s-a săturat de ei, zise Miss Marple, făcând o mică pauză înainte de a pronunța cuvântul „săturat”, le-a făcut vânt! După ce au fost crescuți în puf, cu toate avantajele unei vieți de lux. Așa este?

– Probabil, răspuns Craddock. Nu știu exact.

Continuă să se uite la ea curios.

– Copiii au și ei sentimente, nu? zise Miss Marple, dând din cap. Simt mai multe decât și-ar putea imagina orice adult din preajma lor. Simt suferință, respingere, durerea înstrăinării. Sunt lucruri peste care nu treci doar pentru că trăiești în puf. Educația nu este un substitut, așa cum nu este nici viața confortabilă sau venitul sigur, sau începutul facil al unei cariere. Ba, dimpotrivă, sunt lucruri care te pot învenina și înrăi.

– Da, bine. Dar, oricum, nu crezi că exagerezi când spui că... de fapt, ce vrei să spui, mai exact?

– N-am ajuns încă până acolo, spuse Miss Marple. Mă întrebam doar unde sunt acum și cam ce vârste au. Sunt adulți de acum, după câte îmi dau seama citind în revistele astea.

– Presupun că aș putea afla, rosti Dermot Craddock, cu grijă.

– Oh, dar nici nu mă gândesc să te deranjez în vreun fel sau să-ți sugerez cumva că ideea mea are vreo valoare; nu, nicidecum.

– N-are ce să strice, răspunse Dermot Craddock, să cercetez puțin. Craddock notase ceva în carnetul lui. Bun, acum nu vrei să arunci un ochi peste lista mea?

– Nu văd cu ce te-ar putea ajuta asta. Vezi tu, nu aș ști cine sunt oamenii cu pricina.

– Oh, nu-i nimic, pot să-ți adaug câte un comentariu pe ici, pe colo, în timp ce te uiți la nume, o liniști Craddock. Ia să vedem. Jason Rudd, soțul (soții sunt suspectii numărul unu). Toată lumea susține că Jason Rudd o adoră pe nevastă-sa. Asta în sine provoacă suspiciune, nu crezi?

– Nu neapărat, spuse Miss Marple cu demnitate.

– Și-a dat toată silința să ne ascundă faptul că soția lui a fost ținta atacului. Nici o secundă n-a dat de înțeles poliției că suspectează așa ceva. Nu pricep de unde ideea asta la el că suntem așa niște cretini încât să nu ne vină în cap atâta lucru. La asta ne-am gândit prima dată. Eh, oricum, asta e varianta lui. Îi era teamă de faptul că va ajunge la urechile neveste-sii și ea ar intra în panică.

– E genul de femeie care se panichează repede?

– Da, e neurastenică, face crize de nervi, are căderi nervoase, toane, tot tacâmul.

– Dar asta nu înseamnă că nu poate da dovadă de curaj, protestă Miss Marple.

– Pe de altă parte, continuă Craddock, dacă el știe foarte clar că ea a fost ținta atentatului, atunci se prea poate ca ea să știe cine a fost criminalul.

– Tu vrei să spui că ea ar ști cine a făcut-o - dar nu vrea să dezvăluie cine e?

– Vreau doar să spun că e foarte posibil și, dacă într-adevăr e așa cum zic eu, îți poți pune întrebarea de ce nu? Mie mi se pare că motivul, sămânța răului în toată treaba asta, e tocmai ceva ce *ea* nu vrea să ajunge la urechile soțului.

– Cu siguranță e interesantă ideea, spuse Miss Marple.

– Ia să mai vedem niște nume. Secretara, Ella Zielinsky. O tânără extrem de competentă și eficientă.

– Și tu crezi că e îndrăgostită de soț? întrebă Miss Marple.

– Cu siguranță, răspunse Craddock, dar de ce crezi *dumneata* asta?

– Pentru că așa se întâmplă de cele mai multe ori, zise Miss Marple. Și, drept urmare, nu e tocmai o mare admiratoare a Marinei Gregg, nu-i așa?

– Și, drept urmare, un foarte bun mobil pentru crimă, conchise Craddock.

– O mulțime de secretare și de angajate sunt îndrăgostite de soții angajatoarelor lor, afirmă Miss Marple, dar foarte, foarte puține încearcă să le otrăvească.

– Ei, trebuie să lăsăm loc și excepțiilor, spuse Craddock. Mai erau acolo doi fotografi de prin partea locului, una din Londra și doi jurnaliști. Nici unul dintre aceștia nu pare a fi suspect, dar vom ancheta oricum, să fim siguri. Era acolo și o femeie care fusese măritată cu al doilea sau al treilea soț al Marinei Gregg. Se spune că a primit o lovitură când Marina Gregg i-a luat soțul. Totuși, au trecut cam unsprezece, poate chiar doisprezece ani de atunci. Pare greu de crezut că și-ar fi făcut apariția tocmai în împrejurările acestea ca s-o otrăvească pe Marina Gregg pentru ce s-a întâmplat atunci. Apoi, un bărbat pe nume Ardwyck Fenn. Fusese cândva un

prieten apropiat al Marinei Gregg. Nu l-a mai văzut de ani buni. Nu știa nimeni că e prin zonă, așa că venirea lui la petrecere a fost o mare surpriză.

– Și ea ar fi fost surprinsă să-l vadă?

– Probabil că da.

– Șocată puțin - și poate chiar înfricoșată.

– „Blestemul m-a ajuns, socot”, declamă Craddock. Cam asta e ideea. Apoi, tânărul Hailey Preston, umblând de colo-colo toată ziua, facându-și treaba. Vorbește mult, dar, cu siguranță, n-a auzit nimic și nu știe nimic. Aproape prea nervos ca s-o recunoască. Ți se pare ceva familiar în tot ce ți-am spus?

– Nu prea, spuse Miss Marple. O grămadă de posibilități interesante. Dar tot îmi doresc să aflu ceva mai multe despre copii.

Craddock se uită la ea cu interes.

– Te preocupă treaba asta, nu-i așa? întrebă el. Foarte bine atunci, am să aflu.

Capitolul 13

– Bănuiesc că nu putea fi primarul, nu? întrebă inspectorul Cornish, căzut pe gânduri.

Bătu meditativ cu un creion în foaia cu nume. Dermot Craddock rânji.

– Vreo dorință ascunsă, inspectore?

– Poți să-i spui și așa, dacă vrei, răspuse Cornish. Ipocrit bătrân, ticălos și încrezut! exclamă el. Toată lumea îi poartă sâmbetele. Se folosește când îi convine de funcție, se poartă ca și cum ar fi cine știe ce sfânt de pe icoană, și pe la spate, ia mită și e corupt până în măduva oaselor!

– Nu puteți dovedi nimic din toate acestea?

– Nu, spuse Cornish. E mult prea șmecher pentru asta. Întotdeauna e la limita legalității, dar nu trece dincolo.

– Frank, sunt de acord, e tentant, spuse Dermot, dar va trebui să-ți scoți din minte tabloul acesta atât de frumos.

– Da, știu, știu, se liniști Cornish. E un potențial suspect, dar sunt vagi șanse să fi fost el criminalul. Ce altceva ne mai rămâne?

Ambii bărbați se apucară din nou de studiat lista. Mai erau încă opt nume pe ea.

– Suntem de acord că nu lipsește nimeni de pe lista asta, spuse Craddock.

În vocea lui se simțea un ușor semn de întrebare. Cornish îi răspuse:

– Cred că putem să spunem cu mâna pe inimă că ăștia sunt toți. După doamna Bantry, a intrat vicarul și apoi soții Badcock. În momentul acela erau opt oameni pe scări. Primarul și soția, Joshua Grice și soția, de la Lower Farm. Donald McNeil de la Herald & Argus din Much Benham, Ardwyck Fenn din SUA, domnișoara Lola Brewster din SUA,

de la Moving Picture Star. Gata. Pe lângă aceștia, mai era o domnișoară fotograf, din Londra, cu un aparat de fotografiat fixat în așa fel încât să surprindă ce se petrecea pe scări. Dacă, așa cum ai sugerat, „privirea înghețată” a Marinei Gregg din povestea aceea a doamnei Bantry a fost provocată de cineva pe care l-a văzut pe scări, atunci nu putem decât să ghicim care dintre cei menționați. Primarul, din păcate, iese din schemă. Soții Grice ies și ei - sunt convinși că nu au plecat niciodată din St Mary Mead. Mai rămân patru. Mă îndoiesc că jurnalistul din localitate e implicat, fotografia era deja acolo de jumătate de oră și nu văd de ce Marina Gregg ar fi reacționat atât de târziu la prezența ei. Cine rămâne?

- Străinii siniștri din America, spuse Craddock, zâmbind vag.

- Exact!

- Da, sunt de acord; până în acest moment, aceștia sunt, de departe, cei mai buni suspecți pe care îi avem, afirmă Craddock. Au apărut din senin. Ardwyck Fenn a fost o pasiune mai veche a Marinei, un om pe care nu l-a mai văzut de ani de zile. Lola Brewster a fost cândva măritată cu cel de-al treilea soț al Marinei Gregg, care a divorțat de ea pentru a se însura cu Marina. Din câte îmi pot da seama, nu a fost dintre cele mai amicale divorțuri.

- Atunci o trec drept Suspectul Numărul Unu, spuse Cornish.

- Chiar crezi, Frank? După o absență de cincisprezece ani, dacă nu și mai bine, ca să nu mai zic că și ea s-a recăsătorit, de două ori chiar?

Cornish îi răspunse că nu știi niciodată cu femeile. Dermot acceptă că asta era părerea generală, dar remarcă faptul că ideea i se părea cel puțin ciudată.

- Dar ești de acord cu mine că e viabilă?

- Se prea poate. Dar nu-mi place în mod deosebit. Ce zici de personalul închiriat să servească invitații?

– Și să nu ținem cont de „privirea înghețată” despre care am tot auzit? Ei bine, am făcut o verificare simplă. O firma locală de catering din Market Basing a fost angajată pentru petrecere. Oamenii prezenți efectiv în casă erau majordomul, Giuseppe, șeful lor, și două fete de la cantina studiourilor de film. Le știu pe amândouă. Nu extraordinar de inteligente, dar inofensive.

– Să înțeleg că e rândul meu, nu? Mă duc să vorbesc cu reporterul. Poate ne ajută cu ceva. Apoi, Londra. Ardwyck Fenn, Lola Brewster, și tânăra fotografă - cum îi zice? - Margot Bence. Poate știe ea ceva.

Cornish încuviință.

– Eu pariez pe Lola Brewster, spuse el. Îl privi pe Craddock cu interes. Nu pari la fel de convins ca mine că ea e.

– Mă gândesc la dificultățile pe care le-ar fi întâmpinat, spuse încet Dermot.

– Dificultăți?

– De a pune otravă în paharul Marinei Gregg fără s-o observe careva.

– Păi, la fel se poate spune despre toată lumea, nu? A fost o nebunie.

– Sunt de acord că a fost o nebunie, dar ar fi fost o mai mare nebunie pentru Lola Brewster decât pentru oricine altcineva.

– De ce? întrebă Cornish.

– Pentru că ea un oaspete important. Ea e cineva, un nume în industrie. Toată lumea s-ar fi uitat în direcția ei.

– Mda, e adevărat, admise Cornish.

– Localnicii prezenți și-ar fi dat coate și ar fi șușotit și s-ar fi holbat la ea cu gura căscată și, după ce ar fi fost prezentată Marinei Gregg și lui Jason Rudd, ar fi fost preluată de secretari, care să aibă grijă să nu-i lipsească nimic. Nu i-ar fi fost ușor, Frank. Oricât de îndemânatic ai fi, nu ai cum să fii

sigur că nu te vede careva. Asta e inconvenientul aici, și e un inconvenient major.

– Păi cum ziceam și mai înainte: nu e același inconvenient pentru toată lumea?

– Nu, răspunse Craddock. Oh, nu. Nici pe departe. De exemplu, majordomul, Giuseppe. E ocupat cu prepararea băuturilor, cu mânuirea paharelor, cu turnatul, cu așezarea pe tăvi și așa mai departe. Ar fi putut scăpa cu ușurință un praf ori o tabletă sau două de Calmo într-un pahar.

– Giuseppe? Frank Cornish reflectă. Crezi că el e vinovatul?

– N-am nici un motiv să cred asta, spuse Craddock, dar am putea găsi unul. Un mobil frumușel, solid, nu zici? Da, el ar fi putut s-o facă. Sau una dintre fetele de la firma de catering; dar, din păcate nu erau acolo - ce păcat! Cineva se poate să fi căutat în mod deliberat să fie angajat în firmă anume pentru treaba asta.

– Vrei să spui că a fost premeditat într-atât?

– În acest moment nu știm nimic, i-o tăie Craddock, iritat. Nu știm absolut nimic despre ce s-a întâmplat. Cel puțin până nu scoatem ce avem nevoie de la Marina Gregg sau de la soțul ei. *Trebuie* să știe - sau să suspecteze pe cineva -, dar nouă nu ne spun nimic. Și nu știm încă *de ce* nu vor să ne spună. Avem multe de aflat.

Făcu o pauză, apoi reluă:

– Lăsând la o parte „privirea înghețată” care se poate să nu fi fost nimic altceva decât o coincidență, erau acolo alți oameni care ar fi putut s-o facă relativ ușor. De exemplu, secretara, Ella Zielinsky. Și ea se ocupa de pahare, le înmâna invitaților. Nimeni nu i-ar fi dat cine știe ce atenție. Asta este valabil și pentru uscătura aceea de om - cum îi zice, că am uitat acum. Hailey - Hailey Preston? Da, exact. Amândoi ar fi avut o foarte bună ocazie. De fapt, dacă vreunul din ei ar fi vrut s-o omoare pe Marina Gregg, ar fi fost mult mai sigur pentru ei s-o facă la o întrunire publică.

- Altcineva?
 - Păi, întotdeauna avem soți, spuse Craddock.
 - Deci iar ne întoarcem la soți, zise Cornish, cu un zâmbet vag. Până ne-am dat seama că Marina trebuia de fapt să fie victima, am crezut că amărâtul acela de Badcock a făcut-o. Acum ne-am transferat suspiciunile spre Jason Rudd. Cu toate astea, trebuie să recunosc că pare devotat neveste-sii.
 - Așa indică reputația lui, răspunse Craddock, dar nu poți să știi niciodată.
 - Dacă voia într-adins să scape de ea, nu i-ar fi fost mai ușor să divorțeze?
 - Ar fi fost, cu siguranță, un gest mai obișnuit, fu Dermot de acord, dar se poate să fie multe dedesubturi în chestiunea asta de care noi nu avem habar.
- Telefonul începu să sune. Cornish ridică receptorul.
- Poftim? Serios? Dă-mi-l la telefon. Da, e aici.
- Ascultă o vreme, apoi acoperi cu mâna receptorul și îl privi pe Dermot.
- Doamna Marina Gregg, spuse el, se simte mult mai bine. Este pregătittă să fie interogată.
 - Aș face bine să mă grăbesc, afirmă Craddock, până nu se răzgândește.

II

La Gossington Hall, Dermot Craddock fu întâmpinat de Ella Zielinsky. Femeia era, ca de obicei, energică și eficientă.

- Domnule Craddock, Marina Gregg vă așteaptă, îl anunță ea.

Dermot o privi cu oarecare interes. De la bun început o considerase drept o personalitate contrariantă. Își spuse în sine: „O față indescifrabilă dintre cele mai reușite”. Îi răspunsese la toate întrebările cu deosebită promptitudine. Nu dăduse nici o clipă impresia cum că nu îi spune tot, dar

ce credea sau simțea despre afacerea asta Craddock nu avea nici cea mai vagă idee. Nu părea să existe nici o fisură în armura ei de senină eficiență. Poate că știa mai multe decât recunoștea; poate că știa foarte multe. Singurul lucru de care era sigur - și trebuia să-și recunoască sieși că nu putea să aducă nici un argument în sprijinul acestei certitudini - că era îndrăgostită de Jason Rudd. Asta era așa, cum afirmase, riscul meseriei de secretară. Probabil că nu avea cine știe ce semnificație. Dar faptul sugera, cel puțin, un motiv și era sigur, destul de sigur, că îi ascundea ceva. Poate că era dragoste, poate că era ură. Poate că nu era nimic altceva decât, pur și simplu, sentimentul de vină. Poate că nu lăsase să-i scape oportunitatea în după-amiaza aceea sau se prea poate să fi plănuit ce urma să facă. O vedea foarte ușor în rolul acesta, cel puțin din punct de vedere al stilului în care fusese comisă crima. Cu mișcările ei rapide, dar nu grăbite, umblând de colo-colo, având grijă de invitați, dându-le pahare, luându-le paharele din mâini, ochii ei remarcând locul în care Marina Gregg pusese paharul pe masă. Și apoi, poate exact în momentul în care Marina își întâmpina oaspeții din State, cu exclamații de surpriză și de încântare și când privirile tuturor erau ațintite spre această scenă, ea ar fi putut foarte bine, în liniște și neștiută de nimeni, să pună în pahar doza letală. Un act care ar fi cerut îndrăzneală, nervi de oțel, rapiditate. Ella le avea pe toate. Orice ar fi făcut, nu ar fi avut o expresie vinovată pe chip. Ar fi fost o crimă simplă, genială, o crimă care nu avea cum să dea greș. Dar soarta hotărâse altceva. În spațiul strâmt și aglomerat, cineva dăduse peste mână lui Heather Badcock. Băutura se vărsase și Marina, cu grația ei firească și impulsivă, îi oferise imediat paharul ei, care se afla acolo, neatins. Și, astfel, nu murise femeia care trebuia.

Multă teorie pură și probabil numai baliverne, în mare parte, își spuse Dermot Craddock în timp ce schimba politeturi cu Ella Zielinsky.

– Aș fi vrut să vă întreb un lucru, domnișoară Zielinsky. Firma de catering pe care ați folosit-o a fost din Market Basing, din câte am înțeles.

– Da.

– De ce a fost aleasă firma asta și nu alta?

– Chiar nu știu, răspunse Ella. Nu ține de atribuțiunile mele. Știu că domnul Rudd s-a gândit că e mai înțelept să angajeze pe cineva din localitate, decât să aducă o firmă din Londra. Din punctul nostru de vedere, a fost o afacere destul de mică.

– Da, într-adevăr, zise el, privind-o cum stătea încordată, uitându-se încruntată în jos.

O frunte bine conturată, o bărbie plină de hotărâre, o siluetă care ar fi putut fi destul de voluptoasă dacă i s-ar fi permis, o gură ce trăda duritate și lăcomie. Ochii? Se uită la ei cu surprindere. Pleoapele îi erau roșii. Era de mirare. Oare plânsese? Așa părea. Cu toate acestea, ar fi băgat mâna în foc că nu era genul de femeie care să plângă. Ea îl privi și, ca și cum îi citea gândurile, își scoase batista și își suflă nasul zgomotos.

– Sunteți răcită, remarcă el.

– Nu e răceală, e febra fânului. Nu e decât un soi de alergie. Întotdeauna pătesc așa în perioada asta a anului.

Se auzi un țărâit ușor. În încăpere erau două telefoane, unul pe masă și altul pe o măsuță în colț. Cel de pe măsuța din colț începuse să sune. Ella Zielinsky se duse înspre el și ridică receptorul.

– Da, vorbi ea în telefon, e aici. Îl aduc imediat sus. Puse receptorul în furcă. Marina e gata să vă primească.

III

Marina Gregg îl primi pe Craddock într-o încăpere de la etaj, care era, în mod evident, camera de zi, care dădea în dormitorul personal. După toate poveștile despre criza ei de nervi și starea de prostație, Dermot Craddock se aștepta să găsească o invalidă agitată. În schimb, deși Marina se sprijinea, întinsă pe jumătate, pe canapea, vocea îi era viguroasă și privirea strălucitoare. Purta foarte puțin machiaj, dar, în ciuda acestui fapt, nu-și trăda vârsta, iar Craddock era extrem de surprins de strălucirea calmă a frumuseții ei. Osatura excepțională a obrazilor și a bărbiei, felul în care părul cădea lejer și firesc, încadrându-i chipul. Ochii alungiți, de un verde marin, spâncenele conturate, trăgându-și frumusețea din mâna cosmeticiei, dar și de la natură, dar și căldura și dulceața zâmbetului ei, toate îi confereau un aer de magie subtilă. Îi vorbi:

– Domnul inspector-șef Craddock? Trebuie să recunosc că m-am comportat cu totul neelegant. Îmi cer iertare. Pur și simplu am fost distrusă după acea întâmplare teribilă și n-am făcut nimic să împiedic asta. Aș fi putut să-mi revin, dar n-am făcut-o. Mi-e rușine de mine.

Zâmbetul îi apăru pe buze, trist, cald, întorcându-i colțurile gurii în sus. Îi întinse o mână și el o luă într-a lui.

– Mi se pare firesc să se întâmple așa, o asigură el, să fiți tulburată.

– Ei, toată lumea a fost tulburată, spuse Marina. Nu trebuia să fac să pară că e mai rău pentru mine decât pentru oricine altcineva.

– Și nu așa a fost?

Ea îl privi preț de câteva clipe și, apoi, încuviință.

– Mda, spuse ea, dumneata ești foarte perspicace. Da, așa e. Își coborî privirea și cu degetul arătător mângâie cu blândețe brațul canapelei. Era un gest pe care îl recunoștea dintr-unul din filmele ei. Un gest nesemnificativ, dar care

totuși mustea de semnificații. Avea îl el un soi de tandrețe contemplativă.

– Sunt o lașă, continuă ea, cu ochii tot coborâți. Cineva a încercat să mă omoare și eu nu am vrut să mor.

– Ce vă face să credeți că cineva a căutat să vă omoare?

Ochii ei se deschiseră mari de uimire.

– Pentru că era paharul meu băutura *mea* - cea în care s-a pus otrava. A fost doar o greșeală că biata femeie a băut-o în locul meu. Tocmai de asta e atât de tragic și de îngrozitor. Și, apoi...

– Și, apoi, ce, doamnă Gregg?

Părea nehotărâtă dacă să continue sau nu.

– Poate că mai existau și alte motive pentru care să credeți că dumneavoastră trebuia să fiți victima?

Ea încuviință.

– Ce motive, doamnă Gregg?

Ea se opri o clipă înainte de a răspunde:

– Jason zice că ar trebui să-ți spun totul.

– Să înțeleg că i-ați destăinuit lui?

– Da... La început nu am vrut s-o fac... dar doctorul Gilchrist mi-a explicat că trebuie neapărat. Și apoi am aflat că și el credea la fel. A crezut asta de la bun început dar - e de-a dreptul ciudat - un zâmbet plin de regret i se strecură iar pe buze - n-a vrut să mă alarmeze, spunându-mi. Zău așa! Marina se ridică în picioare, într-o mișcare subită, puternică. Dragul de Jinks! Chiar mă crede *atât* de proastă?

– Doamnă Gregg, încă nu mi-ați spus de ce credeți că cineva vrea să văucidă.

Marina tăcu un moment și, apoi, cu un gest brusc, se întinse după geanta ei, o deschise și scoase dinăuntru o foaie de hârtie pe care i-o dădu inspectorului. El o citi. Era doar un rând bătut la mașină:

Să nu crezi că data viitoare mai scapi cu viață.

Craddock întrebă tăios:

– Când ați primit asta?

– Am găsit-o pe măsura mea de toaletă când m-am întors de la baie.

– Deci cineva din casă...

– Nu neapărat. Cineva putea să urce pe balconul de la fereastra mea și s-o împingă în cameră. Cred că voiau să mă înspăimânte și mai tare, dar nu au reușit. Am fost îngrozitor de furioasă și am trimis să te cheme.

Dermot îi zâmbi.

– Posibil să fie un rezultat complet neașteptat pentru oricine va fi trimis mesajul. E primul de acest gen?

Marina ezită din nou. Apoi spuse:

– Nu, nu este primul.

Vreți să-mi povestiți despre celelalte?

– S-a întâmplat acum trei săptămâni, când am venit aici. A ajuns la studio, nu aici. A fost doar un mesaj. Nu era bătut la mașină, ci scris cu majuscule. Spunea: „Pregătește-te să mori”. Râse. Se simțea, poate, o nunță vagă de isterie în acel răs al ei. Veselia nu era totuși simulată. A fost atât de caraghios, spuse ea. Normal că, în meseria noastră, suntem des supuși la astfel de farse, amenințări, chestii de genul acesta. Știi, am crezut că poate e unul dintre mesajele acelea religioase. Cineva care nu e împăcat cu existența actrițelor de cinema. Am rupt biletul și l-am aruncat la coș.

– Doamnă Gregg, ați spus cuiva despre asta?

Marina scutură din cap.

– Nu, n-am spus nici un cuvânt nimănui. De fapt, la momentul respectiv aveam alte griji, legate de o scenă pe care o filmam. Pur și simplu, nu mă puteam gândi la nimic altceva. Oricum, așa cum am mai spus, am crezut că nu e nimic altceva decât încă una dintre glumele acelea de prost

gust sau vreo farsă a vreunui grup religios care nu e de acord cu ideea de a juca în filme, lucruri de felul acesta.

– Iar după asta... a mai urmat *încă* unul?

– Da. În ziua petrecerii de caritate. Mi l-a adus unul dintre grădinari, din câte îmi aduc aminte. Mi-a spus că a lăsat cineva un mesaj pentru mine și dacă am un răspuns de transmis înapoi. M-am gândit că poate are legătură cu pregătirile pentru petrecere. Am rupt plicul, l-am deschis. Scria: „Astăzi va fi ultima ta zi pe pământ.” L-am mototolit, pur și simplu, și i-am zis: „N-am nici un răspuns”. Apoi l-am chemat înapoi și l-am întrebat cine a adus biletul. Mi-a spus că un bărbat cu ochelari, pe o bicicletă. Spune și dumneata, ce-ai putea să crezi despre așa ceva? Am crezut că e încă unul dintre mesajele acelea caraghioase. N-am crezut... n-am crezut nici măcar o clipă că era o amenințare serioasă.

– Unde este acum mesajul, doamnă Gregg?

– N-am idee. Purtam una dintre hainele acelea italienești, din mătase colorată, și cred că l-am mototolit și l-am îndesat într-unui dintre buzunare. Dar nu l-am mai găsit. Poate că a căzut pe undeva.

– Și chiar nu aveți idee cine ar fi putut scrie mesajele acestea caraghioase, doamnă Gregg? Cine le-ar fi putut gândi? Nici măcar acum nu știți?

Ochii ei se măriră de surpriză. Era în ei un fel de mirare nevinovată care nu trecu neobservată. O admiră, dar nu putea să creadă că era autentică.

– Cum aș putea să-mi dau seama? Cum ar fi posibil așa ceva?

– Eu cred că aveți pe cineva în minte, doamnă Gregg.

– Nu am. Vă asigur că nu am.

– Sunteți o femeie celebră, spuse Dermot. Ați avut parte de mari succese. Succese profesionale și personale. Bărbații se îndrăgostesc tot timpul de dumneavoastră, vor să vă ia de soție, vă iau de soție. Se știe că femeile sunt geloase și vă

invidiază. Au fost și bărbați care s-au îndrăgostit de dumneavoastră și au fost respinși. Sunt de acord că e un hățiș greu de descâlcit, dar cred că trebuie să aveți măcar o idee cine ar fi putut să scrie mesajele acestea.

– Putea să fie oricine.

– Nu, doamnă Gregg, nu putea să fie *oricine*. Putea să fie unul dintr-o mulțime de persoane. Putea să fie cineva destul de umil, un frizer, un electrician, un servitor; putea să fie unul dintre prietenii dumneavoastră, sau așa-ziși prieteni. Dar nu se poate să nu bănuieți pe cineva. Un nume, mai multe nume, poate, pe care ni le puteți sugera.

Ușa se deschise și Jason Rudd păși în încăpere. Marina se întoarse spre el. Îi întinse delicat o mână.

– Jinks, dragul meu, domnul Craddock insistă că trebuie să știu cine a scris mesajele acelea groaznice. Dar nu știu. Tu știi foarte bine că nu știu nimic. Nici unul din noi nu știe. Nu avem nici cea mai vagă idee.

„Se grăbește grozav să susțină că nu știe, gândi Craddock. Se grăbește, nu glumă. Este oare posibil ca Marina Gregg să se teamă de ce ar putea să spună soțul ei despre asta?”

Jason Rudd, cu cercăne negre de oboseală și cu disprețul întipărit mai atânc pe figură decât de obicei, li se alătură în conversație. Luă mâna Marinei într-a lui.

– Domnule inspector, știu că pare greu de crezut, încep eu, dar, sincer vorbind, nici eu, nici Marina nu știm nimic despre afacerea asta.

– Deci să înțeleg că sunteți în postura fericită de personalități publice fără dușmani, corect?

Ironia mustea în vocea lui Dermot.

Jason Rudd se înroși vag.

– Dușmani? Un cuvânt foarte biblic, domnule inspector. Și vă asigur că nu am nici un fel de dușmani. Oamenii care nu se suportă, sunt de acord, nu s-ar da în lături de la a face rău, de la anumite mârșăvii, din meschinărie sau din

rea-voință. Dar de la asta, la a pune o doză letală de otravă în paharul cuiva e cale lungă.

– Acum câteva momente, când am discutat cu soția dumneavoastră, am întrebat-o cine ar fi putut să scrie sau să inspire asemenea scrisori. Mi-a răspuns că nu știe, dar când vine vremea să analizezi faptul în sine, nu rămân prea multe variante. *Cineva a pus, fără doar și poate, otrava în pahar.* Și nu sunt multe persoane care ar fi putut s-o facă, să știți.

– N-am văzut nimic, spuse Jason Rudd.

– Eu, cu siguranță, n-am văzut, confirmă Marina. Adică, vreau să spun că... dacă aș fi văzut pe cineva punând ceva în paharul meu, n-aș fi băut din el, nu?

– Nu pot să nu mă gândesc, spuse Dermot Craddock cu blândețe, că știți ceva mai multe decât îmi spuneți mie.

– Nu-i adevărat, negă Marina. Spune-i că nu-i adevărat.

– Vă asigur, zise Jason Rudd, că sunt complet depășit de situație. Toată afacerea mi se pare atât de fantastică. Aș fi putut să cred că n-a fost nimic mai mult decât o glumă - o glumă care s-a terminat prost, care s-a dovedit a fi periculoasă, pusă la cale de cineva căruia ici prin cap nu i-ar fi dat că ar fi putut fi atât de periculoasă...

În vocea lui se trecură o subtilă întrebare, dar apoi, scuturând din cap, continuă:

– Nu, îmi dau seama că nu e o idee pe placul dumneavoastră.

– Voiam să vă mai întreb un lucru, zise Craddock. Vă aduceți aminte, desigur, aminte de momentul în care au sosit soții Badcock. Au ajuns imediat după vicar. I-ați întâmpinat, doamnă Gregg, cu același farmec cu care v-ați întâmpinat toți oaspeții. Numai că mi s-a spus de către un martor că, imediat după ce ați schimbat politețuri cu ei, v-ați uitat peste umărul doamnei Badcock și ați văzut ceva care v-a alarmat. Este adevărat și, dacă da, ce-ați văzut?

Marina vorbi repezit:

– Firește că nu e adevărat, să mă alarmeze - ce-ar fi putut să mă alarmeze?

– Asta am vrea să știm și noi, spuse Dermot Craddock cu răbdare. Martorul meu insistă teribil că așa s-a întâmplat.

– Cine este acest martor? Ce-a spus că ar fi văzut?

– Vă uitați la scară, spuse Dermot Craddock. Oamenii continuau să urce. Era un jurnalist, apoi domnul și doamna Grice, persoane în vârstă care locuiesc în zonă, apoi Ardwyck Fenn, care tocmai venise din State și Lola Brewster. Poate vreunul dintre aceștia să vă fi tulburat, doamnă Gregg?

– Vă repet că nu eram tulburată de fel.

Femeia aproape că lătră aceste cuvinte.

– Și totuși, nu v-ați mai concentrat atenția asupra doamnei Badcock. V-a întrebat ceva și dumneavoastră nu ați mai reușit să răspundeți pentru că vă uitați dincolo de ea, la altceva.

Marina Gregg își recăpătă stăpânirea de sine. Vorbi repede și cu convingere:

– Pot să vă explic. Chiar pot. Dacă ați ști ceva despre teatru, m-ați înțelege cu ușurință. Vine un moment, chiar și când îți cunoști bine rolul, când acționezi mecanic. Zâmbești, faci toate mișcărilor și gesturile așteptate, spui cuvintele cu inflexiunile firești ale vocii. Dar mintea e departe. Și, dintr-odată, apare un moment cumplit de absență, când nu știi unde ești, la care parte a piesei ai ajuns, ce replică urmează! Seacă izvorul, așa spunem noi când se întâmplă. Ei bine, exact asta mi s-a întâmplat mie atunci. Nu sunt o persoană foarte puternică, așa cum soțul meu va putea confirma. Am trecut prin niște perioade destul de solicitante și filmul acesta mi-a dat destulă bătaie de cap. Am vrut ca petrecerea să fie un succes și să fiu față de toată lumea plăcută și primitoare. Dar am tendința să spun aceleași și aceleași lucruri, la nesfârșit, mecanic, celor care îmi spun aceleași lucruri de fiecare dată. Știți ce vreau să spun: cum

și-au dorit dintotdeauna să mă cunoască. Cum m-au văzut la un moment dat, la ieșirea din- tr-un teatru din San Francisco sau poate am mers împreună cu același avion. Ceva stupid și caraghios, nimic mai mult, dar trebuie să fiu agreabilă și să răspund. Ei bine, exact cum vă spuneam mai înainte, fac asta automat. Nu trebuie să mă gândesc la ceea ce spun, pentru că am spus-o de o mie de ori înainte. Cred că, brusc, m-a luat un val de oboseală. În minte mi s-a făcu un gol. Apoi mi-am dat seama că doamna Badcock îmi spunea o poveste interminabilă, din care nu am auzit mai nimic și acum se uita la mine nerăbdătoare să vadă ce am să răspund sau ce am să comentez la spusele ei. N-a fost nimic mai mult decât oboseală.

– Nimic mai mult decât oboseală, repetă Dermot Craddock, încet. Insistați că e vorba doar de oboseală, doamnă Gregg?

– Da, insist. Nu văd de ce nu m-ați crede pe cuvânt.

Dermot Craddock se întoarse către Jason Rudd.

– Domnule Rudd, spuse el, cred că dumneavoastră mă înțelegeți mai bine decât soția dumneavoastră. Sunt îngrijorat, foarte îngrijorat pentru siguranța soției. A avut loc un atentat la viața ei, a primit scrisori de amenințare. Asta înseamnă, nu-i așa, că cineva a fost prezent la petrecerea de caritate, și se poate ca acel cineva să mai fie încă aici, cineva care cunoaște în amănunt această casă și ce se întâmplă în ea. Persoana aceea, oricine ar fi, poate să fie puțin nebună. Nu e doar problema amenințărilor care ne preocupă. Se spune că bărbații amenințați trăiesc mult și bine. La fel și femeile. Dar oricine a fost, nu s-a limitat doar la amenințări. Asupra vieții doamnei Gregg s-a atentat cu premeditare. Nu vedeți, în toată ordinea firească și logică a lucrurilor, că acest atentat are toate șansele să se repete? Numai într-un singur fel îi putem asigura protecția. Trebuie să-mi spuneți tot ce știți. Nu spun că *știți* cine e criminalul, dar cred că ar trebui să puteți ghici sau să aveți o vagă bănuială. Îmi veți spune

adevărul, vă rog? Sau dacă - și este posibil -, și dumneavoastră nu cunoașteți adevărul, o veți convinge pe soția dumneavoastră să mi-l spună? Ce vă cer acum este pentru siguranța amândurora.

Jason Rudd își întoarse încet capul spre soție.

- Marina, ai auzit ce a spus inspectorul Craddock. Este posibil, așa cum spune și dumnealui, ca tu să știi ceva ce eu nu știu. Dacă e așa, pentru numele lui Dumnezeu, nu te prosti și spune ce știi. Dacă bănuiești pe *cineva*, chiar și foarte puțin, spune-ne în momentul acesta.

- Dar nu știu nimic. Vocea ei se transformase într-un geamăt alintat. Trebuie să mă credeți.

- De cine vă temeți în ziua aceea? întrebă Dermot.

- Nu mă temeam de nimeni.

- Ascultați, doamnă Gregg, printre oamenii de pe scări sau care urcau atunci scările, erau și doi amici ai dumneavoastră pe care ați fost foarte surprinsă să-i vedeți, pe care nu i-ați văzut de ani de zile și pe care nu vă așteptați să-i vedeți tocmai în acea zi. Domnul Ardwyck Fenn și doamna Brewster. V-au încercat sentimente deosebite când i-ați văzut venind pe scări? Nu știați că vin, nu-i așa?

- Nu, nici nu știam măcar că sunt în Anglia, răspunse Jason Rudd.

- Am fost încântată să-i văd, spuse Marina, absolut încântată!

- Încântată s-o vedeți pe doamna Brewster?

- Păi... îi aruncă o privire rapidă, ușor suspicioasă.

Craddock continuă:

- Lola Brewster a fost, dacă nu mă înșel, măritată cu al treilea soț al dumneavoastră, Robert Truscott, nu-i așa?

- Da, corect.

- A divorțat de ea ca să poată să se însoare cu dumneavoastră.

– Ah, toată lumea știe despre asta, spuse Marina Gregg, pierzându-și răbdarea. Doar nu crezi că e o noutate peste care ai dat dumneata acum. La vremea respectivă s-a făcut tam-tam pe chestia asta, dar nu au rămas resentimente între noi, în cele din urmă.

– Nu v-a amenințat?

– Mda, într-un fel, da, a făcut-o. Dar, Doamne, aș vrea să vă pot explica. Nimeni nu ia astfel de amenințări *în serios*. Eram la o petrecere, ea a băut prea mult. Probabil că, dacă ar fi avut un pistol, ar fi rătăcit un glonț înspre mine. Noroc că nu a avut. Dar asta s-a întâmplat acum mulți *ani!* Emoțiile acestea nu durează! Chiar nu durează, sincer. E adevărat, nu-i așa, Jason?

– Aș zice că așa e, nu durează, răspuse Jason Rudd, și pot să vă asigur, domnule Craddock, că Lola Brewster n-a avut în ziua aceea, la petrecere, nici o clipă ocazia să otrăvească paharul soției mele. În majoritatea timpului a stat prin preajma mea. Ideea că Lola, după o lungă perioadă de prietenie, dintr-odată se hotărăște, vine în Anglia, ajunge în casa noastră gata pregătită să otrăvească băutura neveste-mii - toată ideea e complet absurdă.

– Vă înțeleg punctul de vedere, afirmă Craddock.

– Nu e doar un punct de vedere, este *adevărat*. Lola n-a fost nici o clipă în apropierea paharului Marinei.

– Și celălalt vizitator - Ardwyck Fenn?

Jason Rudd făcu o mică pauză înainte de a vorbi, sau cel puțin așa i se păru lui Craddock.

– E un prieten foarte vechi de-al nostru, spuse el. Nu l-am văzut de mulți ani, deși am corespondat când și când. Este o figură destul de cunoscută în televiziunea americană.

– E și un prieten al dumneavoastră? o întrebă Craddock pe Marina.

Ea răspuse, un pic prea grăbită:

– Da, sigur că da. E... da, a fost întotdeauna un prieten, dar în ultimii ani i-am cam pierdut urma. Apoi, într-o bruscă efuziune verbală, continuă: Dacă dumneata crezi că m-am uitat și l-am văzut pe Ardwyck și m-a înfricoșat prezența lui, atunci nu pot să spun decât că e o prostie. O *aiureală*. De ce să-mi fie frică de el? Am fost prieteni extraordinari. Am fost foarte, foarte încântată să-l revăd, așa brusc. A fost o surpriză încântătoare, așa cum am mai spus. Da, o surpriză încântătoare.

Își ridică însuflețită și sfidătoare privirea înspre el.

– Vă mulțumesc, doamnă Gregg, spuse Craddock, liniștit. Dacă veți simți nevoia, în orice moment, să îmi acordați ceva mai mult din încrederea dumneavoastră, vă sfătuiesc cu tărie să o faceți.

Capitolul 14

Doamna Bantry era în genunchi. O zi bună pentru săpat în grădină. Pământul e uscat, numai bun. Dar săpatul nu rezolvă totul. Ciulinii acum, apoi păpădiile. Nu se juca niciodată când venea vorba de buruieni.

Se ridică în picioare, cu răsufierea tăiată, dar triumfătoare și se uită peste gardul viu care dădea înspre drum. Fu foarte mirată s-o vadă pe secretara brunetă, al cărei nume nu și-l aducea aminte, ieșind din cabina telefonică situată lângă stația de autobuz, de cealaltă parte a drumului.

Oare cum o chema. Începea cu B - sau era R? Nu, Zielinsky, asta era. Doamna Bantry își aduse aminte la timp, în momentul în care Ella traversa drumul înspre alea care conducea spre conac.

- Bună dimineața, domnișoară Zielinsky, o salută ea, prietenește.

Ella Zielinsky tresări. Nu atât tresări, cât mai curând ezită - ezitarea calului înspăimântat. Reacția ei avu darul s-o surprindă pe doamna Bantry.

- Bună dimineața, răspuse Ella, adăugând repede: Am venit să dau un telefon. Linia noastră telefonică nu funcționează prea bine azi.

Doamna Bantry era din ce în ce mai surprinsă. Se întrebă de ce Ella Zielinsky se obosea să se explice. Îi răspuse politicos.

- Ce stresant trebuie să fie pentru dumneata. Poți să vii oricând la mine să folosești telefonul, dacă vrei.

- Oh... vă mulțumesc din suflet... Ella fu întreruptă de un acces de strănut.

– Dumneata ai febra fânului, puse imediat diagnosticul doamna Bantry. Să încerci bicarbonat de sodiu nu prea concentrat și apă.

– Ah, stați liniștită. Am o soluție într-un pulverizator, recomandată de medic. Dar vă mulțumesc, oricum.

Strănută din nou, în timp ce se îndepărtă, cu pași repezi, pe aleea ce ducea la conac.

Doamna Bantry se uită în urma ei. Apoi își întoarse atenția spre grădina ei. O privi nemulțumită. Cât vedeai cu ochii, nu era nici o buruiănă.

– Menirea lui Othello s-a sfârșit, mormăi doamna Bantry confuză. Știu că sunt o babă băgăcioasă, dar tare aș vrea să aflu dacă nu cumva...

După un moment de nehotărâre, doamna Bantry cedă tentației. Avea să fie o babă băgăcioasă, ce naiba! Se duse repede în casă, la telefon, ridică receptorul și formă. O voce vioaie, transatlantică, îi răspunse:

– Gossington Hall.

– Doamna Bantry la telefon, de la East Lodge.

– Oh, bună dimineața, doamnă Bantry. Sunt Hailey Preston. V-am întâlnit în ziua petrecerii de la conac. Cu ce vă pot ajuta?

– M-am gândit că aș putea să te ajut eu pe dumneata. Dacă telefonul vă este deranjat...

Vocea lui plină de uimire o întrerupse:

– Telefonul nostru deranjat? Nu e nimic în neregulă cu telefonul nostru. Ce v-a făcut să credeți așa ceva?

– Trebuie să fi făcut eu o greșală, spuse doamna Bantry. Nu aud întotdeauna foarte bine, explică ea, mințind cu nerușinare.

Puse receptorul înapoi în furcă, așteptă câteva minute, apoi sună din nou.

– Jane, Dolly la telefon.

– Da, Dolly. Ce s-a întâmplat?

– S-a întâmplat ceva ciudat. Secretara aceea a dat un telefon de la cabina publică de peste drum. S-a obosit să-mi explice, deși chiar nu era nevoie, că a venit să sune de acolo pentru că telefonul de la Gossington Hall era deranjat. Dar am sunat la ei mai devreme și nu era...

Făcu o pauză și așteptă ca inteligența să dea verdictul.

– Într-adevăr, spuse Miss Marple, pe gânduri. Interesant.

– De ce crezi că a făcut așa ceva?

– Păi, e clar că nu voia să fie auzită de altcineva...

– Exact!

– Și pentru asta, pot exista foarte multe motive.

– Da.

– Interesant, spuse Miss Marple pentru a doua oară.

II

Nimeni nu putea fi mai dornic să vorbească decât Donald McNeil. Era un tânăr roșcovan foarte amabil. Îl întâmpină de Dermot Craddock cu curiozitate și plăcere.

– Cum o mai duceți? întrebă el, vesel. Aveți ceva savuros pentru mine?

– Încă nu. Poate mai târziu.

– Trageți de timp, ca de obicei. Toți sunteți la fel. Niște secretomani amabili! N-ați ajuns încă la stadiul acela în care invitați pe cineva să vină să vă „asiste la cercetări”?

– Am venit la dumneavoastră, spuse Dermot Craddock cu un rânjat.

– E vreun mesaj ascuns în replica asta a dumneavoastră? Chiar mă suspectați pe mine de moartea doamnei Badcock și credeți că din greșeală am otrăvit-o în locul Marinei Gregg sau că pe Heather Badcock am urmărit s-o omor în tot timpul ăsta?

– N-am sugerat nimic, spuse Craddock.

– Nu, nu, n-ați face așa ceva, nu-i așa? Ați fi foarte corecți. Foarte bine. Să vedem. Am fost acolo. Am avut ocazia, dar aveam și un motiv? Ah, asta v-ar plăcea să aflați? Ce motiv am avut?

– Până în momentul de față nu am descoperit nici unul, spuse Craddock.

– Asta mă mulțumește pe deplin. Mă simt mult mai în siguranță.

– Singurul lucru care mă interesează la dumneavoastră e ce ați văzut în ziua aceea.

– Am mai trecut o dată prin asta. Am spus imediat poliției locale. Este umilitor. Eram la locul crimei. Practic, *am văzut* crima în timp ce se petrecea, trebuie să fi văzut și totuși n-am nici cea mai vagă idee cine a făcut-o. Mi-e rușine să recunosc că prima dată am realizat ce se întâmplă când am văzut-o pe biata femeie, într-un fotoliu, chinându-se să respire și apoi dându-și duhul. Normal că este o mărturie pe viu foarte bună. Un articol important pentru mine - și toate celelalte. Dar, trebuie să mărturisesc că mă simt umilit de faptul că nu știu mai multe. Ar fi trebuit să știu mai multe. Și nu mă puteți păcăli că doza aceea era menită pentru Heather Badcock. Era o femeie de treabă care, poate, vorbea prea mult dar nimeni nu este ucis pentru atâta lucru; numai dacă, bineînțeles, nu deținea cine știe ce secrete. Dar nu cred că cineva s-a apucat să-i împărtășească secrete lui Heather Badcock. Nu era genul de persoană interesată de secretele altor oameni. Îmi făcea impresia unei femei care vorbea, invariabil, numai despre sine.

– Asta pare a fi părerea generală, încuviință Craddock.

– Și, uite așa, ajungem și la celebra Marina Gregg. Sunt sigur că există o grămadă de motive, dintre cele mai minunate, pentru a o ucide pe Marina. Invidie și gelozie și încurcături amoroase - toate ingredientele unei drame. Dar

cine a fost autorul crimei? Cineva, presupun, cu o doagă lipsă. Iată! Acum aveți părerea mea valoroasă. Asta vă doreți?

– Nu numai asta. Am înțeles că dumneavoastră ați urcat scările cam în același timp cu vicarul și primarul.

– Chiar așa. Dar n-am sosit atunci prima dată. Am fost acolo și mai devreme.

– N-am știut asta.

– Mda, eram într-un fel de delegație itinerantă, știți, umblând de ici-colo. Aveam un fotograf cu mine. Am coborât să facem niște fotografii cu primarul sosind, primarul mai aruncând un inel, mai înfigând un steguleț pentru vreo comoară îngropată, tot soiul de astfel de chestii. Apoi am urcat iar, nu neapărat în interes de serviciu, cât să beau și eu un pahar sau două. Era bună băutura.

– Înțeleg. Acum, vă puteți aminti cine mai era pe scări când ai urcat?

– Margot Bence, din Londra, era acolo cu aparatul ei de fotografiat.

– O cunoșteți bine?

– Ne învârtim destul de des în aceleași cercuri. E o fată deșteaptă, care își transformă arta în succes. Face tot ce e la modă - serile de debut, spectacolele de gală - s-a specializat în fotografii din unghiuri neobișnuite. Artistică, în felul ei! Era pe palier, undeva la jumătatea lui, într-un colț foarte bine plasat pentru a fotografia pe oricine urca scările și pentru a surprinde întâlnirea dintre gazde și oaspeții aflați în capul scărilor. Lola Brewster era imediat în fața mea, pe scări. N-am recunoscut-o de la bun început. Are o nouă coafură, într-o nuanță de roșu ruginiu. Stilul insular Fiji, foarte la modă în momentul de față. Ultima dată când am văzut-o avea părul drept, întins, încadrându-i chipul și bărbia, într-o frumoasă nuanță de castaniu. Era însoțită de un american masiv, brunet. Nu știu cine era, dar arăta ca și cum era cineva important.

- V-ați uitat cumva la Marina Gregg în timp ce urcați scările?
- Da, *evident* că m-am uitat.
- Nu vi s-a părut tulburată, ca și cum ar fi suferit un șoc sau îi era frică de ceva?
- E ciudat că-mi spuneți chestia asta. Chiar am crezut, pentru câteva clipă, că e gata-gata să leșine.
- Înțeleg, spuse Craddock gânditor. Mulțumesc. Nu mai e nimic ce-ați vrea să-mi împărtășești?
- McNeil îl privi deschis, cu o mină nevinovată.
- Ce-ar mai putea fi?
- Nu prea vă cred, îi spuse Craddock.
- Cu toate astea, păreți destul de sigur că nu eu sunt criminalul. Mă dezamăgiți. Dacă se dovedește că eu sunt primul ei soț? Nimeni nu știe cine e, ci numai că era atât de nesemnificativ, încât până și numele i-a fost uitat.
- Dermot rânji.
- V-ați însurat când erați în școala primară, poate? Sau, poate, erați încă în scutece! Trebuie să mă grăbesc. Am un tren de prins.

III

Pe biroul lui Craddock de la Scotland Yard era un teanc de hârtii frumos ordonate. Aruncă un ochi spre ele, apoi o întrebare peste umăr:

- Unde stă Lola Brewster?
- La Savoy, șefu'. Apartamentul 1800. Vă așteaptă.
- Și Ardwyck Fenn?
- Stă la Dorchester. Etajul unu, la numărul 190.

Craddock luă niște telegrame și le citi iar, printre rânduri, înainte de a le îndesa în buzunar. Citind-o pe ultima, își zâmbi ușor, în barbă. „Să nu spui că nu-mi fac treaba, mătușă Jane”, mormăi el, ca pentru sine.

Ieși în stradă și se îndreptă spre Savoy.

În apartamentul Lolei Brewster, gazda îl întâmpină pe inspector cu efuziune. Având proaspete în minte datele din raportul pe care tocmai îl citise, Craddock o cercetă cu atenție. Era încă o frumusețe, gândi el, dar una de salon, poate exagerată și puțin trecută, dar încă la modă. Și, desigur, avea un stil complet diferit de cel al Marinei Gregg. După schimbul de amabilități, Lola își trecu mâna prin părul roșu, inspirație Fiji, dându-l pe spate, își țuguie buzele generos rujate într-un fel provocator și, cu pleoapele albastre bătând ușor peste ochii mari, căprui, spuse:

– Ați venit să-mi puneți și mai multe întrebări groaznice? Ca inspectorul acela de la poliția locală?

– Sper să nu fie prea groaznice, doamnă Brewster.

– Oh, sunt convinsă că vor fi, și sunt la fel de convinsă că toată chestiunea n-a fost decât o mare încurcătură.

– Chiar credeți?

– Da. Totul e așa o mare aiureală. Ce, chiar vreți să spuneți că cineva a încercat s-o otrăvească pe Marina? Ea e o dulceață de femeie, nu alta, să știți. Toată lumea o iubește.

– Chiar și dumneavoastră?

– Am fost întotdeauna o prietenă devotată Marinei.

– Ei, haideți, doamnă Brewster, n-ați avut cumva ceva necazuri cu ea, acum vreo, să zicem, unsprezece sau doisprezece ani?

– Oh, atunci. Lola alungă ideea cu un gest. Eram teribil de tulburată și surescitată și aveam niște certuri îngrozitoare cu Rob. Nici unul din noi nu era în apele lui în acele vremuri. Marina s-a îndrăgostit nebunește de el și l-a dat și pe el peste cap, dragul de el.

– Și ați suferit mult din cauza asta?

– Așa am crezut atunci, domnule inspector. Desigur, acum îmi dau seama că a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. Dar, știți, eram îngrijorată în privința *copiilor*. Căminul nostru era distrus. Din păcate, deja îmi dădusem

seama că eu și Rob nu suntem compatibili. Bănuiesc că ați aflat până acum că, imediat ce s-a terminat divorțul, m-am căsătorit cu Eddie Groves. Cred că eram îndrăgostită de el de multă vreme, dar, evident, nu voiam să-mi distrug căsnicia, din cauza copiilor. E atât de important, nu-i așa, să oferi copiilor tăi un cămin.

– Cu toate astea, lumea spune că, în fapt, ați fost teribil de supărată.

– Oh, lumea întotdeauna vorbește, spuse Lola într-o doară.

– Ați spus destul de multe, la vremea aceea, nu-i așa, doamnă Brewster? Din ce mi s-a relatat, ați amenințat c-o împușcați pe Marina Gregg.

– V-am spus că lumea obișnuiește să mai și vorbească aiurea. E normal să spui așa ceva. Evident că nu aveam de gând să împușc pe nimeni.

– Spuneți asta în ciuda focului de armă tras asupra lui Eddie Groves câțiva ani mai târziu?

– Oh, asta a fost pentru că ne-am certat, spuse Lola. Mi-am pierdut cumpătul.

– O sursă de mare încredere ne-a povestit, doamnă Brewster, că ați spus - și sunt cuvintele dumneavoastră, din câte am aflat (Craddock începu să citească dintr-un carnet) - „Curva aceea să stea liniștită, că nu scapă basma curată. Dacă n-o împușc acum, aștept și-i vin eu de hac altcumva. Nu mă interesează cât am de așteptat, ani dacă e nevoie, dar până la urmă îmi reglez conturile cu ea”.

– Oh, sunt convinsă că nu am spus așa ceva, râse Lola.

– Doamnă Brewster, eu sunt convins că ați spus.

– Oamenii exagerează îngrozitor. Pe față îi înflori un zâmbet fermecător. În momentul acela eram foc și pară de supărare, înțelegeți, șopti ea pe un ton confidențial. Spui tot felul de lucruri când ești nervos pe cineva. Dar nu te aștepti chiar să treacă paisprezece ani și să bați jumătate de Anglie ca să o

găsești pe Marina și să-i torni otravă în paharul de cocktail la trei minute după ce v-ați revăzut, nu?

Dermot Craddock nu credea nici el în posibilitatea asta. I se părea mai mult decât improbabil. Spuse doar:

– Doamnă Brewster, nu fac decât să vă aduc la cunoștință că au existat amenințări la adresa ei în trecut și că Marina Gregg a fost, cu certitudine, speriată să vadă în ziua aceea pe cineva anume urcând scările. Și, firește, nu pot să nu cred că acel cineva erați dumneavoastră.

– Dar draga de Marina a fost încântată să mă vadă! M-a sărutat și mi-a zis cât de minunat era că eram și eu acolo. Serios, inspectore, cred că sunteți foarte, foarte caraghios.

– De fapt, sunteți toți o familie mare și fericită?

– Ei bine, cu siguranță acum sunteți mult mai aproape de adevăr decât în tot ce mi-ați spus până aici.

– Și nu aveți nici o idee care ar putea să ne ajute într-un fel sau altul? Nici o idee cine ar fi dorit s-o ucidă?

– Vă mai spun o dată că nimeni nu ar fi avut de ce s-o vrea pe Marina moartă. Oricum, e o femeie foarte caraghioasă. Întotdeauna face mare caz de sănătatea ei și se răzgândește mereu și vrea și asta, și cealaltă, și nu mai știu ce, și când obține ce vrea, nu-i mai trebuie! Nu pot să înțeleg de ce ține lumea la ea așa de mult. Jason e pur și simplu nebun după ea. Câte trebuie să îndure omul acela! Dar, ce să-i faci. Toată lumea îi face Marinei toate mofturile, se dau peste cap pentru ea. Și ea, în schimb, le oferă un surâs trist și dulce și le mulțumește! Și, se pare, că pentru zâmbetul acela toți consideră că a meritat osteneala. Chiar nu înțeleg cum îi reușește. Mai bine vă scoateți din cap ideea că cineva ar fi vrut s-o omoare.

– Aș vrea să pot, spuse Dermot Craddock. Din păcate, nu pot să mi-o scot pur și simplu din cap pentru că, vedeți dumneavoastră, chiar s-a întâmplat.

– Cum adică *s-a întâmplat*? Nimeni n-a omorât-o pe Marina, nu?

– Nu, dar cineva a încercat.

– Nu cred asta nici o clipă! Cred că, oricine va fi fost, a vrut s-o omoare pe femeia aceea - moarta. Probabil că cineva moștenește bani de pe urma ei.

– N-avea nici un ban, doamnă Brewster.

– Atunci trebuie să fi existat vreun alt motiv. Oricum, dacă aș fi în locul dumneavoastră, nu mi-aș face griji în privința Marinei. Marina *e întotdeauna* bine!

– Da? Mie nu mi se pare tocmai o femeie fericită.

– Asta pentru că face din orice țânțar, armăsar. Iubiri nefericite. Imposibilitatea de a face copii.

– A adoptat însă, nu? întrebă Dermot, cu amintirea vie a insistenței vocii lui Miss Marple.

– Cred că a adoptat la un moment dat. Nu știu să fi fost un mare succes. Face chestii din astea impulsive, apoi își dorește să nu le fi făcut.

– Ce s-a întâmplat cu copiii adoptați de ea?

– N-am idee. După o vreme au dispărut pur și simplu. Bănuiesc că s-a plictisit de ei, așa cum face cu orice altceva.

– Înțeleg, spuse Dermot Craddock.

IV

Pasul următor - Hotelul Dorchester, apartamentul 190.

– Ei bine, domnule inspector-șef... Ardwyck Fenn se uită la cartea de vizită din mână.

– Craddock.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Sper că nu vă deranjează să răspundeți la câteva întrebări.

– Absolut deloc. E în legătură cu povestea aceea din Much Benham. Nu... cum îi zice, de fapt, St Mary Mead?

– Da, exact. Gossington Hall.

– Nu pot să-mi dau seama de ce Jason Rudd ar fi vrut să cumpere așa ceva. Sunt o mulțime de case georgiene în Anglia, chiar bunicele - sau chiar victoriene, în stilul Queen Anne. Gossington Hall e un conac pur victorian. Nu înțeleg ce e așa atractiv în chestia asta!

– Eh, ceva o fi atractiv - pentru unii, vreau să spun - să beneficieze de stabilitatea victoriană.

– Stabilitate? Da, poate că ați punctul de „i” la chestia asta. Marina, cred, avea o pasiune pentru ideea de stabilitate. E ceva de care biata femeie n-a avut parte, așa că, mă gândesc, e ceva după care tânjește. Poate că locul acela o va mulțumi cât de cât în acest sens.

– O cunoașteți bine, domnule Fenn?

Ardwyck Fenn ridică din umeri.

– Ei? Nu știu dacă așa zice că o cunosc bine. O știu de mulți ani. Am avut ocazia s-o cunosc când și când, ca să mă exprim așa.

Craddock îl analiză din cap până în picioare. Un bărbat brunet, bine clădit, masiv, cu ochi vicleni, ascunși în spatele unor lentile groase, o bărbie și un maxilar puternice. Ardwyck Fenn continuă:

– Din câte citesc prin ziare, înțeleg că doamna Cum-o-fi-chemat-o a fost otrăvită din greșală. Că doza era menită pentru Marina. E adevărat?

– Da. E adevărat. Doza era în cocktailul Marinei Gregg. Doamna Badcock și-a vărsat cocktailul și Marina i l-a oferit pe al ei.

– Ei, păi este destul de clar. Dar nu-mi pot totuși da seama cine ar fi vrut s-o otrăvească pe Marina. Mai ales că Lynette Brown nu era prezentă.

– Lynette Brown? Craddock păru oarecum pierdut.

Ardwyck Fenn zâmbi.

– Dacă Marina rupe contractul ăsta, dacă renunță la rol, îl primește Lynette, iar pentru Lynette ar însemna foarte mult.

Dar nu cred că, pentru așa ceva, și-ar fi trimis vreun emisar cu otravă. E o idee mult prea melodramatică.

– Pare puțin cam prea tras de păr, spuse Craddock sec.

– Ah, ați fi surprins de ce pot face femeiele când își pun mintea, zise Ardwyck Fenn. Deși, să ne înțelegem, poate că moartea a fost neintenționată. Poate că cineva a vrut să-i tragă o sperietură pe cinste - destul cât s-o doboare, dar nu s-o și omoare.

Craddock scutură din cap.

– N-a fost o doză la limită, replică el.

– Oamenii mai fac greșeli când vine vorba de doze, și încă ce greșeli.

– Asta e teoria pe care o veți susține?

– Oh, nu, în nici un caz. Era doar o sugestie. Nu am nici o teorie. Eu nu sunt decât un spectator inocent.

– A fost surprinsă Marina Gregg să vă vadă?

– Da, a fost o surpriză totală pentru ea. Râse amuzat. Nu-și putea crede ochilor când m-a văzut urcând scările. Dar, trebuie să recunosc, m-a întâmpinat cu căldură.

– N-ați mai văzut-o de multă vreme?

– Nu de vreo patru sau cinci ani, așa zice.

– Dar înainte de perioada asta, a existat un timp când erați prieteni foarte apropiați, greșesc?

– Insinuați ceva anume cu afirmația asta, domnule inspector Craddock?

În vocea lui nu se simțea aproape nici o schimbare, dar totuși era ceva acolo care nu fusese mai înainte. O nuanță dură, de amenințare. Craddock simți dintr-odată că acest bărbat putea deveni un adversar nemilos.

– Ar fi mai bine, continuă Ardwyck Fenn, dacă ați spune exact ce aveți de spus.

– Sunt gata s-o fac, domnule Fenn. Trebuie să cercetez relațiile tuturor celor care au fost cu Marina Gregg în ziua fatidică. Se vorbește că, în perioada din trecut la care mă

refer, dumneavoastră erați îndrăgostit nebunește de Marina Gregg.

Ardwyck Fenn ridică din umeri.

– Oamenii mai au și astfel de pasiuni, inpectore. Din fericire, sunt trecătoare.

– Se spune că v-a dat speranțe și că, mai târziu, v-a respins și că asta nu v-a picat deloc bine.

– Se spune, se spune! Bănuiesc că ați citit toate astea în *Confidential*.

– Am aflat de la oameni destul de bine informați și cu picioarele pe pământ.

Ardwyck Fenn își dădu capul pe spate, descoperind conturul puternic al grumazului.

– Că am avut o slăbiciune pentru ea, la un moment dat, da, recunosc, admise el. Era o femeie frumoasă și atrăgătoare, și încă mai este. Să spuneți că am amenințat-o vreodată, așa zice că mergeți prea departe. Nu-mi face niciodată plăcere, domnule inspector-șef, să fiu luat de fraier, iar oamenii care mi se pun împotriva tind să regrete. Dar acest principiu se aplică, în mare parte, în afacerile mele de zi cu zi.

– Din câte știu, v-ați folosit de influența dumneavoastră ca să o scoateți dintr-un film în care juca la vremea respectivă.

Ardwyck Fenn ridică din umeri.

– Nu era potrivită pentru rol. Era în conflict cu regizorul. Investisem în acea producție și n-avea de gând să-mi pun în pericol afacerea. Vă asigur că nu a fost decât o tranzacție financiară.

– Dar poate că Marina Gregg nu a luat-o ca atare?

– Oh, evident că nu. Întotdeauna a crezut că astfel de chestiuni sunt personale.

– Din ce mi s-a spus, ea a mărturisit câtorva prieteni că se temea de dumneavoastră.

– Da? Ce pueril! Bănuiesc că i-a plăcut senzația.

- Credeți că nu exista nici un motiv să-i fie frică de dumneavoastră?

- Evident că nu. Eu trec repede peste orice dezamăgire suferită. Întotdeauna am mers pe principiul că, atunci când vine vorba de femei, balta are destul pește.

- Un mod foarte satisfăcător de a trăi, domnule Fenn.

- Da, așa cred și eu.

- Cunoașteți îndeaproape lumea filmului?

- Am interese financiare în ea.

- Prin urmare e logic să știți cât mai multe despre ea.

- Poate.

- Sunteți un om a cărui judecată este demnă de luat în considerație. Îmi puteți sugera vreo persoană care i-ar fi putut purta ranchiună Marinei Gregg în asemenea măsură încât să fie dispusă să o ucidă?

- Probabil vreo duzină, spuse Ardwyck Fenn, dacă nu ar trebui să se implice personal în vreun fel. Haideți să zicem că dacă ar fi doar o chestiune de apăsat un buton pe un perete, am găsi multe degete dornice s-o facă.

- Erați acolo în acea zi. Ați văzut-o și ați vorbit cu ea. Credeți că, între toți oamenii care vă înconjurau în acel scurt interval de timp - din momentul în care ați sosit până în momentul în care Heather Badcock a murit - ați putea să-mi sugerați - nu mai mult de atât, vă rog să remarcați că nu vă cer decât o sugesde - pe cineva care ar fi putut s-o otrăvească pe Marina Gregg?

- N-aș vrea să-mi dau cu părerea, afirmă sec Ardwyck Fenn.

- Asta înseamnă că aveți o părere?

- Înseamnă că nu am nimic de comentat pe marginea subiectului. Și, cu asta, domnule inspector-șef, încheiem subiectul.

Capitolul 15

Dermot Craddock se uită în carnețelul lui, la ultimul nume notat. Telefonul sună de două ori deja, dar nici un răspuns. Mai încercă o dată. Ridică din umeri, se ridică și decide să meargă să vadă de unul singur.

Studioul domnișoarei Margot Bence se afla pe o stradă înfundată care dădea în Tottenham Court Road. Dacă n-ar fi fost plăcuța cu numele ei pe ușă, nu prea ar fi avut după ce să-l identifice; nu avea nici un fel de firmă. Craddock băjbâi până dădu de primul etaj. Aici, pe un panou alb, stătea scris mare, cu negru: „Margot Bence, fotograf de personalități. Intrați, vă rog”.

Craddock intră. Dădu într-o mică sală de așteptare, în care nu se afla nimeni. Rămase acolo, ezitând, apoi își dresе vocea zgomotos și teatral. De vreme ce metoda nu funcționează, spuse cu voce tare:

– E cineva?

Auzi un zgomot vag de papuci de casă în spatele draperiilor de catifea; draperiile se dădură la o parte pentru a dezvălui un bărbat tânăr, cu o frizură exuberantă și cu un chip roz și alb.

– Vai, dragul meu, îmi pare așa de rău, încep eu. Nu te-am auzit. M-a lovit o idee absolut nouă și încercam să văd ce iese.

Trase și mai mult draperia de catifea, iar Craddock îl urmă înăuntru, în încăperea interioară. Aceasta se dovedi neașteptat de încăpătoare. Era, în mod evident, studioul de lucru. Era împânzit de aparate de fotografiat, lumini, reflectoare, pânze de tot felul, claie una peste alta, ecrane mobile.

– Ce dezordine e aici, spuse tânărul, care era aproape la fel de subțire ca și Hailey Preston. Dar uneori îți vine greu să

lucrezi până nu te trezești într-o harababură. Bun, acum de ce ai vrut să ne vezi?

– Voiam să o văd pe domnișoara Margot Bence.

– Ah, Margot. Ce păcat. Dacă veneai cu jumătate de oră mai devreme, o găseai aici. A plecat la o ședință foto cu niște modele pentru *Fashion Dream*. Ar fi trebuit, știi, să suni înainte, pentru o programare. Margot este îngrozitor de ocupată zilele astea.

– Am sunat. N-a răspuns nimeni.

– Desigur, răspunse tânărul. L-am scos din furcă. Acum îmi aduc aminte. Ne deranja. Își aranjă bluza de lucru liliachie pe care o purta. Pot să te ajut cu ceva? Să facem o programare? Fac multe programări pentru Margot și îi aranjez bună parte din treburile ei. Voiai să aranjezi o ședință foto undeva? Privată sau de afaceri?

– Nici una, din acest punct de vedere, spuse Dermot Craddock.

Îi întinse tânărului cartea lui de vizită.

– Ce spectaculos! exclamă tânărul. Brigada Criminalistică! Știți, cred că v-am văzut fotografia în ziare. Sunteți unul dintre Cei Patru sau Cei Cinci sau or fi devenit Cei Șase, zilele astea? Se petrec atâtea crime în ziua de azi, că au fost nevoiți să le mărească numărul, nu-i așa? Oh, Doamne, sunt nerescuțos? Mi-e teamă că da. Nu am vrut de fel să fiu așa. Pentru ce doriți să vorbiți cu Margot - sper că nu vreți s-o arestați.

– Voiam s-o întreb câte ceva.

– Ea nu face fotografii indecente sau mai știu eu ce de felul acesta, se neliniști tânărul. Sper că nu v-a servit nimeni cu asemenea povești, pentru că nu sunt adevărate. Margot este foarte artistică. Are multe lucrări pentru scenă și pentru studio. Dar studiile pe care le realizează sunt teribil, teribil de pure - aproape puritane, aș zice eu.

– Pot spune pur și simplu ce treabă am cu domnișoara Bence, replică Dermot. Recent a fost martoră oculară a unei crime care a avut loc în apropiere de Much Benham, într-un sat pe numele de St Mary Mead.

– Oh, Doamne, sigur că da! Știam de *asta*. Margot s-a întors și mi-a povestit cu lux de amănunte. Cucută în cocktailuri, nu-i așa? Ceva de genul. Suna atât de *morbid*! Dar în combinație cu Serviciul de Ambulanță St John nu mai pare atât de sumbru, nu-i credeți? Dar n-ați întrebat-o pe Margot despre asta, deja? Sau poate era altcineva?

– Cu cât înaintăm în caz, cu atât avem mai multe întrebări, spuse Dermot.

– Vreți să spuneți că misterul se dezvăluie. Da, îmi dau seama că da. Crima se dezvăluie, nu? Asemenea unei fotografii într-o cameră obscură.

– E chiar ca în fotografie, conchise Dermot. Foarte bună comparația asta a dumitale.

– A, foarte amabil din partea dumneavoastră. Acum, despre Margot. Vreți s-o găsiți imediat?

– Da, dacă mă puteți ajuta în acest sens.

– Ei bine, momentan, zise tânărul, consultându-și ceasul, momentan e undeva pe lângă casa lui Keats, în Hampstead Heath. Mașina mea este afară. Să vă reped până acolo?

– Ar fi foarte frumos din partea dumitale, domnule...

– Jethroe, completă tânărul. Johnny Jethroe.

În timp ce coborau scările, Dermot îl întrebă:

– De ce casa lui Keats?

– Păi, știți că nu mai facem fotografii de modă în studio. Ne place să pară naturale, atinse de vânt. Și, dacă e posibil, într-un decor mai puțin obișnuit. Știți ce vreau să spun, o ținută Ascot, postată în fața în fața închisorii Wandsworth, sau un costum oarecare în fața casei unui poet.

Domnul Jethroe conduse rapid, dar stăpân pe sine, până la Tottenham Court Road, prin Camden Town și, în sfârșit, în

vecinătatea zonei Hampstead Heath. Pe trotuarul din fața casei lui Keats se juca o scenă foarte agreabilă. O fată zveltă, într-o rochie de organdi diafan, stătea în picioare, îmbrățișând o pălărie imensă, neagră. Undeva în spatele ei, la mică distanță, o altă fată, în genunchi, trăgea de rochia celei dintâi, în așa fel încât aceasta se mula strâns peste genunchii și picioarele ei. O fată cu un aparat de fotografiat le dicta ce să facă, cu o voce profundă, răgușită.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jane, lasă-ți fundul în jos. Se vede în spatele genunchiului ei drept. Lasă-te mai jos. Așa. Nu, mai la stânga. Așa. Acum ești mascată de tufiș. E bine așa. Stați nemișcate. Mai facem încă una. De data asta pune ambele mâini în spatele pălăriei. Capul sus. Bun - acum, Elsie, întoarce-te. Apleacă-te. Mai mult. Apleacă-te! *Apleacă-te*, trebuie să ridici tabachera aceea. Asta era. De vis! Ai reușit! Acum mișcă-te spre stânga. Aceeași poziție, numai întoarce-ți capul peste umăr. Așa.

– Nu înțeleg de ce ții neapărat să-mi pozezi dosul, spuse îmbufnată Elsie.

– Scumpo, e un dos foarte frumos. Arată spectaculos, spuse fotografa. Și când îți întorci capul, peste umăr, bărbia îți răsare ca o lună nouă deasupra unei creste de munte. Nu cred că trebuie să căutăm mai mult de atât, e suficient.

– Bună, Margot, o strigă Jethroe.

– Ah, tu erai. Ce cauți aici? spuse ea întorcând capul.

– Am adus pe cineva cu mine să te vadă. Inspector-șef Craddock, de la Brigada Criminalistică.

Fata își întoarse rapid privirea înspre Dermot. Inspectorului i se păru că ochii ei aveau o căutătură prudentă, cercetătoare, dar asta, în sine, nu avea nimic ieșit din comun, un lucru pe care el îl știa bine. Era o reacție dintre cele mai comune atunci când lumea dădea peste inspectori de la Criminalistică. Era o tânără subțire, toată numai piele și os, dar destul de interesantă. De o parte și de cealaltă a feței îi cădea o perdea

grea de păr negru. Arăta murdară și pământie la față și, din punctul lui de vedere, nu deosebit de atrăgătoare. Dar își dădea seama că, dincolo de înfățișare, fata avea personalitate puternică. Își ridică sprâncenele, care și așa erau ușor înălțate din pensare și spuse:

– Și cu ce-aș putea să vă ajut *eu*, domnule inspector-șef Craddock?

– Bună ziua, domnișoară Bence. Voiam să vă întreb dacă sunteți amabilă să-mi răspundeți la câteva întrebări despre întâmplarea aceea nefericită de la Gossington Hall, în apropiere de Much Benham. Dacă îmi aduc bine aminte, ați fost acolo să faceți niște fotografii.

Tânăra confirmă cu un semn din cap.

– Da, desigur, îmi aduc aminte destul de bine. Îi aruncă o privire rapidă, iscoditoare. Nu v-am văzut acolo. Era, cu siguranță, altcineva. Inspectorul... inspectorul...

– Inspectorul Cornish? o ajută Dermot.

– Exact.

– Noi am fost chemați mai târziu.

– Sunteți de la Scotland Yard?

– Da.

– Ați dat buzna și ați luat cazul de sub nasul celor de la poliția locală, corect?

– Nu e chiar o chestiune de dat buzna, să știți. E treaba șefului poliției locale să decidă dacă vrea să țină cazul la el acasă sau dacă nu e mai bine să intrăm noi pe fir.

– Și pe ce bază decide?

– De cele mai multe ori se bazează pe caracterul local al infracțiunii sau pe cel mai... să zicem universal. Câteodată chiar internațional.

– Și de data asta, nu-i așa, a decis că are un caracter internațional?

– Transatlantic e, poate, cuvântul cel mai potrivit.

– Se sugerează asta în ziare, nu? Se sugerează că ucigașul, oricine ar fi fost, voia s-o omoare pe Marina Gregg și, din greșală, a omorât-o pe o amărâtă de localnică. E adevărat ce se spune sau e și ceva publicitate pentru filmul lor?

– Mi-e teamă, domnișoară Bence, că nu încape îndoială ca așa e.

– Ce aveți să mă întrebați pe mine? Trebuie să mă deplasez până la Scotland Yard?

Craddock scutură din cap.

– Numai dacă vreți. Putem să mergem înapoi la studio, dacă vă convine mai mult.

– Foarte bine, asta facem. Mașina mea e parcată puțin mai încolo.

Femeia o luă rapid de-a lungul cărării, iar Dermot o urmă. Jethroe strigă după ei:

– La revedere, draga mea. Nu vin să vă deranjez. Sunt sigură că tu și inspectorul aveți secrete majore de discutat.

Jethroe se alătură celor două modele de pe trotuar și începu să discute aprins cu ele.

Margot se urcă în mașină, deblocă portiera pe partea cealaltă, iar Craddock se urcă alături de ea. Nu spuse nici un cuvânt tot drumul până la Tottenham Court Road. Întoarse mașina spre fundătură și, la capătul ei, intră printr-o poartă deschisă.

– Aici am propriul loc de parcare, comentă ea. De fapt, e un spațiu de depozitat mobilă, dar mi-au închiriat și mie o parte. Să ai unde să-ți parchezi mașina e una dintre marile bătăi de cap în Londra, așa cum probabil știți foarte bine, deși nu cred că vă preocupă problemele traficului, nu?

– Nu, nu e una dintre problemele mele.

– Crimele sunt infinit mai de convenabile, nu-i așa? remarcă Margo Bence.

Îl conduse înapoi la studio, îi indică un scaun, îi oferi o țigară și se cufundă în fotoliul mare din fața lui. Din spatele

cortinei de păr negru îi aruncă o privire serioasă și cercetătoare.

– Vorbește, străine, spuse ea.

– În ziua morții de care vorbeam, erați acolo, făcând fotografii, corect?

– Da.

– Ați fost angajată anume pentru asta?

– Da. Voiau pe cineva care să facă o suită de fotografii specializate. Fac multe chestii de genul ăsta. Câteodată mai lucrez cu unele studiouri de film, dar, de data asta, am făcut doar fotografii pentru petrecere și, după aceea, câteva instantanee cu cei câțiva oameni mai *speciali*, întâmpinați de Marina Gregg și de Jason Rudd. O serie de personalități din localitate și alte celebrități. Chestii de genul ăsta.

– Da, înțeleg. Din câte am aflat, erați cu aparatul foto pe scări.

– O vreme, da. Am prins niște unghiuri foarte bune de acolo. Ai oameni care vin pe scări, sub tine, și poți să rotești și să prinzi exact momentul în care Marina dă mâna cu ei. Poți să prinzi multe unghiuri diferite, fără să trebuiască să te miști mult.

– Sunt conștient, desigur, că ați mai răspuns la niște întrebări, la momentul respectiv, legate de ce ați văzut și vi s-a părut suspicios, orice care ne-ar putea fi de folos. Întrebări de rutină.

– Aveți unele mai specializate de atât?

– Nu cu mult, așa zice. Din poziția în care vă aflați, aveți o vedere bună asupra Marinei Gregg?

Margo făcu semn că da.

– Excelentă, chiar.

– Și asupra lui Jason Rudd?

– Din când în când. Se mișca mai mult. Turna de băut, le făcea cunoștință celor prezenți. Prezenta toate celebritățile

locale celor din lumea filmului. Tot felul de astfel de treburi, îmi imaginez. N-am văzut-o pe doamna Baddeley...

– Badcock.

– Scuze, Badcock. N-am văzut-o luând din băutura fatală, nimic de genul ăsta. De fapt, nici nu sunt sigură că știu care dintre ele era.

– Vă aduceți aminte sosirea primarului?

– Oh, da. Îmi amintesc de primar, cum să nu. Avea pe el veșmântul și însemnele funcției lui. Am o fotografie cu el urcând scările - un prim-plan - mai degrabă un profil crud și încă una cu el dând mâna cu Marina.

– Atunci vă puteți fixa momentul acela în minte. Doamna Badcock și soțul ei au urcat pe scări, spre Marina Gregg, exact înaintea primarului.

Ea scutură din cap.

– Îmi pare rău, dar tot nu pot să mi-o amintesc.

– Nu contează cine știe ce. Presupun că aveți un unghi de vedere foarte bun spre Marina Gregg și că aveți ochii și camera pe ea destul de des.

– Foarte adevărat. În majoritatea timpului. Așteptam până prindeam cel mai potrivit moment.

– Cunoașteți, cumva, un domn pe nume Ardwyck Fenn; știți cum arată?

– Oh, da. Îl cunosc destul de bine. Canale de televiziune - face și filme.

– L-ați fotografiat?

– Da, l-am surprins urcând scările cu Lola Brewster.

– Asta se întâmpla imediat ce a urcat primarul?

Femeia se gândi preț de câteva momente, apoi încuviință:

– Da, cam pe atunci.

– Ați observat cumva dacă Marinei Gregg părea a i se fi făcut brusc rău? Ați observat o expresie bizară pe chipul ei?

Margot Bence se aplecă, deschise o tabacheră și scoase o țigară. O aprinse. Cu toate că nu îi răspunsese la întrebare,

Dermot nu o grăbi. Așteptă, întrebându-se ce tot cântărea în minte. Apoi ea rosti dintr-odată:

– De ce mă întrebați asta?

– Pentru că este o întrebare pentru care vreau neapărat un răspuns - unul pe care să mă pot baza.

– Și aveți impresia că vă puteți baza pe răspunsul meu?

– Da, chiar mă bazez. Dumneavoastră trebuie să vă fi dezvoltat instinctul de a observa cu foarte mare atenție chipurile oamenilor, așteptând anumite expresii, anumite momente prielnice.

Ea făcu semn că da, așa era.

– Ați văzut ceva de genul acesta?

– Deci a mai văzut și altcineva, nu-i așa?

– Da. Chiar mai multe persoane, dar fiecare descrie altceva.

– Cum au descris ceilalți?

– O persoană mi-s spus că părea gata-gata să leșine.

Margot clătină ușor din cap.

– Altcineva a spus că era surprinsă. Craddock se opri un moment, apoi continuă: Iar o a treia persoană a spus că avea o privire înghețată.

– Înghețată, repetă Margot, cu o mină meditativă.

– Sunteți de acord cu cea din urmă relatare?

– Nu știu. Poate.

– Bine, a fost relatată într-un chiar mai bizar de atât, spuse Dermot. În cuvintele răposatului poet, Tennyson. „*Oglinda-n cui s-a spart de tot/ Blestemul m-a ajuns, socot/ Plânga Domnița din Shalott.*”

– Nu era nici o oglindă acolo, comentă Margot Bence, dar, dacă ar fi fost, s-ar fi spart. Se ridică brusc în picioare. Stați puțin, spuse ea. Voi face ceva mult mai bun decât să vă descriu cum a fost. Am să vă arăt.

Dădu la o parte o draperie de la capătul celălalt al studioului și dispăru câteva clipe. Inspectorul o putea auzi mormăind de zor, nerăbdătoare.

– Ce haos infernal e aici, spuse ea, ieșind la lumină, de nu poți să găsești niciodată ce cauți, când cauți. Am găsit totuși.

Străbătu încăperea până la el și îi întinse o fotografie lucioasă. Craddock o studie. Era o fotografie foarte bună a

Marinei Gregg. Mâna îi era în cea a femeii care stătea în picioare în fața ei și, prin urmare, se afla cu spatele la obiectiv. Dar Marina Gregg nu se uita la femeie. Ochii ei priveau țintă, nu tocmai în obiectiv, ci oblic, puțin înspre stânga. Cel mai interesant lucru pentru Dermot Craddock era faptul că figura ei nu exprima absolut nimic. Nici frică, nici durere, nimic. Femeia înfățișată acolo privea țintă la *ceva*, vedea ceva și emoția trezită în ea era atât de mare, încât era incapabilă, fizic, să exprime ceva, orice, prin trăsăturile feței. Dermot Craddock mai văzuse cândva o asemenea expresia pe figura unui om, un om care o secundă mai târziu fusese împușcat mortal...

– Mulțumit? îl întrebă Margot Bence.

Craddock oftă adânc.

– Da, vă mulțumesc. Știți, este foarte greu să te decizi ce și cum, în condițiile în care martorii exagerează sau își imaginează că au văzut cine știe ce. Dar aici nu s-a întâmplat așa. Era ceva de văzut și ea a văzut. Vă deranjează dacă păstrez asta? o întrebă.

– Da, puteți să luați fotografia. Eu am negativul.

– Ați trimis-o la vreun ziar?

Margot făcu un gest că nu.

– Mă întreb de ce n-ați făcut-o. Până la urmă, e o fotografie foarte dramatică. Orice revistă v-ar fi oferit un preț bun pe ea.

– Nu mă interesează, spuse Margot. Dacă, din greșeală, privești în adâncurile sufletului cuiva, te simți puțin jenat să faci bani din asta.

– O cunoașteți pe Marina Gregg?

– Nu.

– Veniți din State, nu-i așa?

– M-am născut în Anglia. Dar am făcut școala în America. Am venit aici... oh, să tot fie vreo trei ani.

Dermot Craddock încuviință. Știa deja răspunsurile la întrebările ce aveau să urmeze. Fata părea însă destul de sinceră.

– Unde v-ați făcut stagiatura? o întrebă.

– La Studiourile Reingarden și pentru Andrew Quilp.

Un semnal de alarmă se declanșă imediat în mintea lui Dermot. Numele studiourilor i se păreau vag familiare.

– Ați locuit în Seven Spring, nu-i așa?

Ea îl privi amuzată.

– Se pare că știți cam multe despre mine. M-ați verificat?

– Sunteți o fotografie foarte cunoscută, domnișoară Bence. S-au scris articole despre dumneavoastră, după cum bine știți. De ce ați venit în Anglia?

– Ea ridică din umeri.

– Oh, îmi doream o schimbare. Și, apoi, cum vă spuneam, m-am născut în Anglia, deși am plecat în State de mică.

– De foarte mică, dacă nu cumva mă înșel.

– Aveam cinci ani, dacă țineți neapărat să știți.

– Țin neapărat. Domnișoară Bence, cred că ați putea să-mi spuneți mai multe decât ați făcut-o până acum.

Figura ei deveni dură și îl țintui cu privirea.

– Ce vreți să spuneți prin asta?

Dermot Craddock o privi și se hotărî să riște. Nu avea la dispoziție prea multe informații. Reingarden Studios, Andrew Quilp și numele unui oraș. Dar se simțea ca și cum bătrâna Miss Marple ar fi stat lângă umărul lui, îmboldindu-l.

– Cred că o cunoașteți pe Marina Gregg mai bine decât recunoașteți.

Fata râse.

– Dovediți-o. Aveți halucinații.

– Serios? Nu prea cred. Și *poate* fi dovedit, să știți, fără să pierd prea mult timp sau să-mi bat capul. Haideți,

domnișoară Bence, nu credeți că e mai bine să recunoașteți care e adevărul? Să recunoașteți că Marina Gregg v-a adoptat când erați copil și că ați trăit cu ea timp de patru ani.

Margot trase aer în piept puternic, cu zgomot.

– Ticălos băgăcios! spuse ea.

Remarca ei îl luă puțin prin surprindere, contrastul fiind prea mare între comportamentul ei anterior și ce exprima acum. Femeia se ridică, scuturându-și părul ei negru.

– Bine, bine, e adevărat! Da, Marina Gregg m-a dus cu ea în America. Mama mea avea opt copii. Trăia într-o mahala, undeva. Era, bănuiesc, una dintre sutele de persoane care i-au scris unei actrițe despre care au auzit sau au citit pe undeva, împărtășind o poveste lacrimogenă, implorând-o să adopte copilul unei mame care nu putea să-i ofere nimic. Oh, e o poveste foarte murdară.

– Trei ați fost adoptați, spuse Dermot. Trei copii adoptați la momente diferite, din locuri diferite.

– Exact. Eu, Rod și Angus. Angus era mai mare ca mine, Rod era, practic, un bebeluș. Am avut o viață minunată. Oh, minunată! Toate avantajele! Ridică vocea, plină de dispreț. Mașini și haine, și o casă minunată în care să locuim, și oameni care să aibă grijă de noi, educație aleasă și mentori buni, mâncare delicioasă. Totul deodată! Și ea, în persoană, chiar ea, „mama” noastră. „Mama” cu ghilimelele de rigoare, jucându-și rolul, fotografiindu-se cu noi, toată numai un sentiment de maternitate! Ah, ce tablou încântător de sentimental.

– Dar ea chiar își dorea copii, spuse Dermot Craddock. Măcar asta era adevărat, nu? Nu era doar o campanie de publicitate.

– Oh, poate că da. Da. Cred că era adevărat. Voia copii. Dar nu ne voia pe noi! Nu cu adevărat. N-a fost nimic altceva decât o scenetă splendidă, bine jucată. „Familia mea.” „E atât

de minunat să am o familie a mea.” Și Izzy i-a permis. Trebuia să știe mai bine de atât.

– Izzie e Isidore Wright?

– Da, al treilea sau al patrulea soț, că nu mai știu care și cum. Era un om minunat. O înțelegea, cred, și era uneori îngrijorat în privința noastră. Era blând cu noi, dar nu se prefăcea că e tatăl nostru. Nu-l vedeam ca pe un tată. Nu-i păsa de nimic altceva decât de scrisul lui. De atunci am mai citit câte ceva din ce-a scris. Chestii sordide și destul de crude, dar puternice și evocatoare. Cred că, într-o zi, lumea o să vorbească despre el ca despre un mare scriitor.

– Și până când a durat toată povestea asta?

Zâmbetul lui Margot Bence se crispă dintr-odată.

– Până s-a plictisit de toată șarada respectivă. Nu, nu e tocmai adevărat... A aflat că urma să aibă un copil al ei. Râse cu o tristețe neașteptată. Până atunci ne-a fost! Nu mai eram doriți. I-am servit bine pe post de biete substitute, dar nu-i păsa de noi nici cât negru sub unghie, câtuși de puțin. Oh, ne-a făcut vânt cât se poate de frumos. Ne-a dat o casă și o mamă adoptivă, și bani pentru educație, și o sumă frumușică să putem porni în viață. Nimeni n-ar putea să spună că nu s-a purtat corect față de noi, din cale afară de frumos. Dar nu ne-a vrut deloc; tot ce voia era să facă un copil.

– Nu puteți s-o învinuiți pentru asta, rosti Dermot cu blândețe.

– N-o învinuiesc pentru că și-a dorit un copil al ei, nu! Dar noi? Ne-a luat de lângă părinți, din locul de care aparținem. Mama mea m-a vândut ca pe un sac de cartofi, dar nu m-a vândut ca să-i fie ei mai bine. M-a vândut pentru că era o femeie nesăbuită care credea că o să mă umplu de „avantaje” și „educație”, și o să am o viață minunată. Credea că face ce e mai bine pentru mine. *Mai bine*, pentru *mine*? Dacă ar fi știut ea...

– Încă mai sunteți înverșunată, din câte văd.

– Nu, acum nu mai sunt înverșuată. Am trecut peste asta. Sunt înverșunată pentru că-mi aduc aminte, pentru că m-am întors în timp, la acele vremuri. Cu toții eram destul de înverșunați.

– Toți?

– Ei, poate nu Rod. Lui Rod nu i-a păsat niciodată de nimeni și de nimic. Plus de asta, el era și micuț. Dar Angus simțea la fel ca și mine, numai că el cred că era mai răzbunător. Spunea că, atunci când va crește, se va duce și-l va omori pe copilul pe care ea urma să-l aibă.

– Știați despre copil?

– Da, evident că știam. Toată lumea știa ce se întâmplase. Ea înnebunise de fericirea de a avea un copil al ei și, apoi, când s-a născut, era retardat! Merita din plin. Retardat sau nu, *pe noi* nu ne-a mai vrut înapoi.

– O urăți foarte tare.

– Și de ce n-aș urî-o? Mi-a făcut cel mai mare rău posibil. Să faci un copil să creadă că e iubit și dorit și apoi să îi arăți că, de fapt, n-a fost decât o mare impostură.

– Ce s-a întâmplat cu... hai să le spunem frații dumitale, de dragul convenienței.

– Oh, după aceea ne-am înstrăinat. Rod are o fermă pe undeva, prin vest. El are o fire mai veselă, întotdeauna a fost așa. Angus? Nu știu. Am pierdut legătura cu el.

– Și el a continuat să aibă resentimente?

– N-aș zice, spuse Margot. Nu e ceva ce poți să simți la nesfârșit. Ultima dată când l-am văzut, spunea că vrea să se facă actor de teatru. Nu știu dacă a reușit sau nu.

– Iată că v-ați amintit totuși, remarcă Dermot.

– Da, mi-am amintit, răspuse Margot.

– Marina Gregg a fost surprinsă să vă vadă sau aranjamentele au fost făcute în așa fel încât *dumneavoastră* să fiți fotografii de la petrecere, anume ca să vă facă pe plac?

– Ea? Tânăra îi aruncă un zâmbet plin de dispreț. Ea n-a știut nimic de nici un aranjament. Eram curioasă s-o văd și am discutat cu cine trebuia ca să obțin slujba. După cum spuneam, am ceva influență printre cei de la studiouri. Voiam să văd cum mai arată în ultima vreme. Mângâie ușor suprafața mesei. Nici măcar nu m-a recunoscut. Ce ziceți de chestia asta? Am stat cu ea patru ani. De când aveam cinci ani până la nouă ani și nu m-a recunoscut.

– Copiii se schimbă, zise Dermot, se schimbă așa de mult că abia îi mai recunoști. Am o nepoată pe care am întâlnit-o deunăzi și vă asigur că aș fi trecut pe lângă ea pe stradă.

– Îmi spuneți asta ca să mă faceți să mă simt mai bine? Chiar nu-mi pasă. Oh, la naiba, hai să fim cinstiți. Îmi pasă. Îmi păsa. Avea un farmec al ei, aproape magic! Un farmec minunat, dezastruos, care pune stăpânire pe tine. Poți să urăști un astfel de om și să-ți pese totuși.

– Nu i-ați spus cine sunteți?

– Nu, nu i-am spus, zise ea, scuturând din cap. E ultimul lucru pe care l-aș fi făcut.

– Ați încercat s-o otrăviți, domnișoară Bence?

Tănăra își schimbă atitudinea. Se ridică și râse.

– Ce întrebare ridicolă! Dar mă gândesc că e necesară. E parte din meseria dumneavoastră. Nu. Vă asigur că nu am ucis-o eu.

– Nu asta v-am întrebat, domnișoară Bence.

Se uită la el, încruntată, nedumerită.

– Marina Gregg, spuse el, e încă în viață.

– Pentru cât timp?

– Ce vreți să spuneți?

– Domnule inspector, nu credeți că e foarte posibil să încerce cineva din nou s-o omoare și, de data asta, poate, să reușească?

– Vor fi luate măsuri de precauție.

– Oh, sunt convinsă. Soțul ei, cel plin de adorație, va avea grijă de ea, nu credeți, și se va asigura să nu pățească ceva.

Craddock ascultă cu atenție batjocura din vocea ei.

– Ce-ați vrut să spuneți adineaori când ați zis că nu asta m-ați întrebat? spuse ea brusc.

– V-am întrebat dacă ați încercat s-o ucideți. Ați replicat că n-ați ucis-o dumneavoastră. Asta e adevărat, dar cineva a murit, cineva *a fost* ucis.

– Vreți să spuneți că am încercat s-o ucid pe Marina Gregg și, din greșeală, am omorât-o pe cucoana cum-o-cheamă. Dacă vreți să fiu mai clară, bine, *nu* am încercat s-o otrăvesc pe Marina și *nu* am ucis-o pe doamna Badcock.

– Dar poate că știți cine a făcut-o?

– Nu știu nimic, domnule inspector, vă asigur.

– Dar aveți, cumva, vreo idee?

– Eh, lumea are întotdeauna idei. Îi zâmbi, batjocoritor. Printre atâția oameni s-ar putea să fie, nu-i așa, acel cineva; secretara-robot, cu părul ei negru, elegantul domn Hailey Preston, servitori, cameriste, un maseur, o coafeză, careva de la studiouri, atâția oameni - *și unul dintre ei poate să nu fie ceea ce pretinde a fi.*

Apoi, în timp ce el făcea, fără să-și dea seama, un pas înspre ea, femeia scutură din cap cu vehemență.

– Relaxați-vă, inspectore, zise ea. Vă tachinez doar. *Cineva* îi vrea capul Marinei, dar eu nu am nici cea mai vagă idee cine. Serios, nu am absolut nici o idee.

Capitolul 16

Pe Aleea Aubrey la nr. 16, tânăra doamnă Baker stătea de vorbă cu soțul ei. Jim Baker, o namilă de bărbat, blond, arătos, se chinuia să asambleze un aeromodel.

– Vecinii ăștia! spuse Cherry. Scutură semnificativ din cărlionții ei negri. Vecinii ăștia, repetă ea, cu venin.

Ridică, atentă, o tigiaie de pe foc și apoi, cu îndemănare, puse rapid conținutul pe două farfurii, una ceva mai plină decât cealaltă. Pe cea mai plină o puse în fața soțului ei.

– Grătar mix, îl anunță ea.

Jim ridică nasul din treaba lui și adulmecă apreciativ.

– Da' ce surpriză, exclamă el. Ce zi e azi? E ziua mea?

– Trebuie să te hrănești bine, spuse Cherry.

Cherry era foarte drăguță în șorțul ei cu dungi albe și cireșii, cu mici volănașe. Jim Baker mută piesele modelului pentru a face loc mâncării. Îi rânji nevastei și întrebă:

– Cine spune?

– Miss Marple, în primul rând! zise Cherry. Și, dacă tot vorbim de hrănit bine, adăugă ea, așezându-se pe scaunul din fața lui și trăgând farfuria către ea, nici ei nu i-ar strica să mănânce ceva mai consistent. Afurisita aia de domnișoară Knight n-o hrănește decât cu carbohidrați. Nu se poate gândi la nimic altceva! O „delicioasă cremă de ouă”, o „delicioasă prăjitură cu unt”, niște „macaroane cu brânză *delicioase*”. Niște budinci leșinate cu un sos rozaliu. Și gaze, gaze, gaze, cât e ziua de lungă. Și vorbește ca o moară stricată.

– Eh, se pronunță Jim vag, bănuiesc că asta e dieta de invalid.

– Dietă de invalid! exclamă Cherry, pufnind pe nas disprețuitoare. Miss Marple nu e invalidă - e doar bătrână. Și își bagă întotdeauna nasul unde nu-i fierbe oala.

– Cine, Miss Marple?
– Nu, domnișoara Knight. Îmi spune mie cum să-mi fac treaba! Ba chiar îmi spune cum ar trebui să gătesc! Știu mai multe decât ea despre cum se gătește.

– Tu ești as, când vine vorba de gătit, Cherry, o aprecie Jim.
– Gătitul e o artă, spuse Cherry, e ceva din care să muști cu satisfacție.

Jim râse.

– Eu chiar mușc din asta, nu glumă. De ce a zis Miss Marple asta a ta că am nevoie să mănânc mai bine? Ieri, când am trecut pe acolo să repar raftul din baie, i s-a părut că arăt pricăjit?

Era rîndul lui Cherry să rîdă.

– Îți spun eu ce mi-a spus. Mi-a spus: „Ai un bărbat arătos, draga mea. Un bărbat *foarte arătos*”. Parcă eram într-una din cărțile acelea vechi care se citesc cu voce tare la televizor.

– Sper că ai fost de acord cu ea, rânji Jim, mândru.

– I-am zis că ești bine, cât de cât.

– *Bine?* Zău așa. Asta e un fel de a o scălda.

– Și, după aceea, mi-a spus: „Draga mea, trebuie să ai grijă de bărbatul acela al tău. Ai grijă să-l hrănești cum trebuie. Bărbații au nevoie de mâncăruri cu carne multă, bine preparată”.

– Să trăiască!

– Și să-ți prepar mâncare proaspătă, să nu cumva să cumpăr mâncare din aceea gata făcută, plăcinte și nu mai știu ce și să le vâr în cuptor să se încălzească. Nu că așa face des așa ceva, spuse Cherry, spășită.

– În ce mă privește, cu cât mai rar, cu atât mai bine, spuse Jim. Nu au deloc același gust.

– Atâta vreme cât bagi de seamă ce mănânci, spuse Cherry, și nu ești prea ocupat cu avioanele tale și cu nu mai știu ce tot construiești tot timpul. Și nu cumva să-mi spui că ai

cumpărat setul acela pentru nepotul tău, Michael. L-ai cumpărat ca să te poți juca tu cu el.

– Nu e destul de mare ca să se joace cu așa ceva, se scuză Jim.

– Și bănuiesc că de acum ai de gând să-ți petreci seara meșterind la el. Ce-ai zice de niște muzică? Ai cumpărat discul acela despre care tot vorbeai?

– Da, l-am luat. Ceaikovski 1812.

– E acela cu mult zgomot, despre o bătălie, nu-i așa? Cherry se strâmbă. Doamnei Hartwell a noastră n-o să-i placă! Vecinii aștia! M-am săturat de ei până peste cap. Toată ziua se plâng și comentează. Nu știu care-s mai răi. Soții Hartwell sau Barnaby. Soții Hartwell încep câteodată să bată în perete încă de pe la unș'pe fără douăzeci. Asta e prea de tot! Până la urmă până și cei de la televizor și de la BBC au program până mai târziu de-atât. De ce n-am avea și noi voie să punem puțină muzică dacă asta vrem? Și întotdeauna ne cer să dăm sonorul mai încet.

– Nu ai cum să dai sonorul la mic când ascuți muzică, spuse Jim cu autoritate. Nu ai cum să prinzi tonalitatea cum trebuie, dacă nu ai volum. Toată lumea știe asta. E un fapt cunoscut de toată lumea în cercurile muzicale. Și ce zic de mâța lor care vine tot timpul în grădină la noi și ne scormonește în straturile cu flori, tocmai când am terminat de săpat și arată frumos?

– Îți spun, Jim. Eu, una, m-am săturat de locul ăsta până peste cap.

– Când stăteam în Huddersfield, nu te deranjau vecinii atât de mult, remarcă Jim.

– Acolo nu era la fel, spuse Cherry. Vreau să spun că acolo toată lumea e independentă. Dacă ai vreun necaz, cineva întotdeauna îți întinde o mână de ajutor și tu ajuți la rândul tău. Dar nimeni nu se bagă în viața ta. E ceva în cartierele noi ca ăsta care îi face pe oameni să se uite la vecini cu

suspiciune și cu răutate. Probabil pentru că toți suntem noi aici. Mă șochează câtă bârfa există și câtă lume care se înjunghie pe la spate și care scrie petiții pe la primărie și câte și mai câte, de ți se face rău! Oamenii în orașele adevărate sunt mult prea ocupați pentru așa ceva.

– Fata mea, cred că ai dreptate în privința asta.

– Ție-ți place aici, Jim?

– Slujba e decentă. Și, până la urmă, stăm într-o casă nou-nouță. Mi-ar fi plăcut să avem mai mult spațiu ca să am unde mă desfășură. Mi-ar fi plăcut să pot să am un atelier.

– La început am crezut că e minunat, se confesă Cherry, dar acum nu mai sunt așa de sigură. Casa e frumușică și îmi place grozav zugrăveala albastră și baia e drăguță, dar nu-mi plac oamenii și atmosfera de aici. Ți-am zis că Lily Price și Harry al ei s-au despărțit? A fost treaba aceea ciudată la casa pe care au fost s-o vadă. Știi, când era cât pe ce să cadă de la geam. A povestit că Harry stătea pur și simplu și se uita la ea ca un imbecil.

– Mă bucur că a terminat-o cu el. Oricum nu e bun de nimic, spuse Jim.

– N-are nici un sens să iei un individ de bărbat doar pentru că aștepti un copil, spuse Cherry. Știi, el nu a vrut s-o ia de nevastă. Nu e un om foarte cumsecade. Miss Marple spunea că nu e cumsecade, adăugă ea, gânditoare. A vorbit cu Lily despre el. Lily a crezut că îi lipsește o doagă.

– Miss Marple? Nu știi să-l fi văzut vreodată.

– Ah, ba da, a fost pe aici în ziua în care a ieșit la plimbare și a căzut și doamna Badcock a ajutat-o să se ridice și a luat-o la ea acasă. Crezi că Arthur și doamna Bain o să se ia?

Jim se încruntă în timp ce puse mâna pe o piesă de la aeromodelul lui și consultă diagrama cu instrucțiuni de asamblare.

– Mi-aș dori să mă ascuți când vorbesc, îl dojeni Cherry.

– Ce-ai spus?

– De doamna Bain și de Arthur.
– Pentru Dumnezeu, Cherry, nevastă-sa tocmai a dat colțul! Voi, femeile! Eu am auzit că încă e într-o stare nervoasă destul de proastă - sare în sus dacă îi vorbești.

– Mă întreb de ce oare... N-aș fi crezut că o să fie afectat în halul ăsta. Tu ce zici?

– N-ai putea să cureți puțin capătul ăsta de masă? spuse Jim, respingând total orice interes față de problemele vecinilor săi. Numai atât cât să am unde să întind piesele astea, cât de cât.

Cherry oftă exasperată.

– Ca să primești ceva atenție în casă asta, trebuie să te transformi într-un avion cu reacție sau într-o piesă de motor turbo, spuse ea, amărâtă. Tu și modelele tale!

Încărcă tava cu resturile rămase de la cină și se îndreptă spre chiuvetă. Decise să nu spele vasele, o necesitate a vieții de zi cu zi, pe care o amâna pe cât posibil. În loc să spele, puse totul în chiuvetă, la nimereală, se îmbracă repede cu o haină de catifea reiată și ieși din casă, dar nu înainte de a se opri o secundă să strige peste umăr:

– Mă duc până la Gladys Dixon. Vreau să împrumut de la ea unul dintre tiparele ei din *Vogue*.

– Bine, fata mea, îi răspunse Jim, aplecat asupra modelului lui.

Aruncând, în timp ce trecea, o privire înveninată către ușa vecinilor de alături, Cherry o luă pe Aleea Blenheim și se opri la numărul 16. Ușa era deschisă și Cherry bătu în ea și intră, strigând:

– Gladdy e acasă?

– Cherry, tu ești? Doamna Dixon scoase capul pe ușa bucătăriei. E sus, în camera ei, croiește o rochie.

– Bun. Mă duc sus.

Cherry urcă scările până dădu într-un dormitor îngust în care Gladys, o fată grăsună, cu trăsături comune, stătea în

genunchi pe podea, cu obrajii în flăcări și cu ace în gură, însăilând un tipar de hârtie.

– Bună, Cherry. Ia te uită ce chestie drăguță am luat de la magazin, la Harper, în Much Benham și era la reducere. Am să fac modelul acela cu împletituri și cu volănașe, știi, acela pe care l-am mai făcut și la Terylene.

– O să iasă foarte frumos, o încurajă Cherry.

Gladys se ridică în picioare, gâfâind nițel.

– Am făcut indigestie, spuse ea.

– N-ar trebui să croiești imediat după ce-ai mâncat, o dojeni Cherry, să te apleci în halul ăsta.

– Cred că ar trebui să mai slăbesc puțin, admise Gladys, așezându-se pe pat.

– Vreo veste de la studiouri? întrebă Cherry, întotdeauna avidă de noutăți din lumea filmului.

– Nu mare lucru. Se vorbește mult încă. Marina Gregg a venit ieri pe platouri și a făcut un scandal monstru.

– De ce?

– Nu i-a plăcut ce gust avea cafeaua. Știi că ei beau cafea în mijlocul dimineții. A luat o gură și a zis că e ceva în neregulă cu ea. Ceea ce, evident, era o totală aiureală. N-avea cum să fie ceva în neregulă cu cafeaua. Cafeaua vine, ca de obicei, într-o carafă, direct de la cantină. Desigur, întotdeauna cafeaua ei este pusă într-o ceașcă de porțelan, destul de dichisită - dar e aceeași cafea. Deci nu avea cum să fie ceva în neregulă cu ea, nu crezi?

– Avea nervii încordați, probabil, spuse Cherry. Și ce s-a întâmplat?

– Oh, nimic. Domnul Rudd a calmat pe toată lumea. E grozav când vine vorba de chestii din astea. I-a luat cafeaua și a turnat-o în chiuvetă.

– Mi se pare cam prostească treaba asta, spuse Cherry, apăsător.

– De ce - ce vrei să spui?

- Ei bine, dacă era, într-adevăr, ceva în neregulă cu cafeaua - în felul ăsta nu mai ai cum să-ți dai seama.

- Chiar crezi că se poate să fi fost ceva, cu adevărat? întrebă Gladys, cu o figură alarmată.

- Păi, zise Cherry, ridicând din umeri, în ziua petrecerii, ceva chiar a fost în neregulă cu cocktailul ei, nu? Și atunci de ce să nu se fi umblat și la cafea? Dacă nu-ți iese din prima, încerci până reușești.

Pe Gladys o trecură fiorii.

- Cherry, nu-mi place deloc treaba asta, spuse ea. Cineva chiar îi poartă sâmbetele, nu se joacă. Știi, a mai primit scrisori de amenințare - ca să nu mai zic de povestea cu bustul, de ieri.

- Ce bust, ce poveste?

- Un bust de marmură. Pe platou. A fost reconstruit colțul unei încăperi dintr-un palat austriac, sau ceva de genul ăsta. Un nume ciudat, ca Shotbrown. Tablouri și porțelanuri, și busturi de marmură. Asta de care vorbesc era pus pe un soclu - bănuiesc că nu era destul de bine fixat. Oricum, ideea e că prin fața platoului a trecut un camion foarte încărcat și a creat trepidații și bustul a căzut drept pe scaunul pe care stă de obicei Marina Gregg pentru marea ei scenă cu contele X sau Y. S-a făcut fărâme! Noroc că nu filmau în momentul respectiv. Domnul Rudd ne-a spus să nu-i suflăm Marinei nici o vorbă despre ce s-a întâmplat, a pus un alt scaun în loc, iar când ea a venit ieri pe platou și a întrebat de ce a fost schimbat scaunul, i-a spus că nu era din perioada care trebuia și că cel de acum oferă camerei un unghi mult mai bun. Dar pot să-ți spun că lui nu i-a plăcut deloc ce s-a întâmplat.

Fetele se uitară una la cealaltă.

- E interesant, într-un fel, spuse Cherry încet. Și, totuși, nu e...

– Cred că am să renunț să mai lucrez la cantina de la studiouri, zise Gladys.

– De ce? Nimeni nu caută să te otrăvească pe tine sau să-ți arunce busturi de marmură în cap!

– Nu, dar nu întotdeauna persoana care e menită să dea ortul popii chiar dă. Poate să i se întâmple altcuiva. Cum a fost cu Heather Badcock, în ziua aceea.

– Mda, și asta e adevărat, răspunse Cherry.

– Știi, m-am tot gândit. În ziua aceea eram la conac, ajutam cu aranjamentele. Eram destul de aproape de ei la momentul cu pricina.

– Când a murit Heather Badcock?

– Nu, când a vărsat paharul. Pe toată rochia. Și ce rochie frumoasă mai era, tafta de nailon de un albastru regal. O cumpărase anume pentru ocazia aceea. Și era *ciudat*.

– Ce anume era ciudat?

– La momentul respectiv nu i-am dat prea multă importanță. Dar acum, când stau să mă gândesc, e destul de ciudat.

Cherry o privi cu răbdare. Luă calificativul „ciudat” așa cum a fost intenționat. Nu era cu nimic amuzant.

– Dar, pentru Dumnezeu, ce era ciudat? izbucni ea, pierzându-și răbdarea.

– Sunt aproape convinsă că ea a făcut-o anume.

– A vărsat cocktailul intenționat?

– Da. Și așa zice că asta e destul de ciudat, nu crezi?

– Pe o rochie nou-nouță. Nu pot să cred așa ceva.

– Acum chiar stau și mă întreb, reflectă Gladys, ce-o fi făcând Arthur Badcock cu toate hainele neveste-sii. Rochia aceea se poate curăța foarte frumos. Sau, dacă scot din ea o măsură, o fac o fustă numai bună. Crezi că Arthur Badcock ar crede că sunt cumplită dacă îi cer să mi-o vândă? N-ar avea nevoie de altă modificare - și ar fi chiar frumoasă.

– Nu te-ar... ezită Cherry... deranja?

– Ce să mă deranjeze?

– Păi să porți o rochie în care o altă femeie a murit - mai ales că a murit cum a murit...

Gladys se holbă la ea.

– Nu m-am gândit la asta, recunosc eu. Când chestiunea câteva momente, apoi se înveseli. Nu văd ce importanță are, zise ea. Până la urmă, de fiecare dată când cumperi ceva la mâna a doua, de obicei e a cuiva care a murit, nu-i așa?

– Da, dar nu e chiar același lucru.

– Ba eu cred că faci mofturi, spuse Gladys. E o rochie scumpă și într-o frumoasă nuanță de albastru. Cât despre povestea aceea ciudată, continuă ea, gânditoare, cred că am să mă duc la conac mâine-dimineață să vorbesc cu domnul Giuseppe.

– El e majordomul italian?

– Da. Și e grozav de arătos. Are niște ochi scânteietori! Dar are un temperament teribil. Când mergem acolo să ajutăm cu una, cu alta, ne repede, ceva de speriat, chicoti ea. Dar nu se supără nici una dintre noi. Poate să fie și teribil de drăguț cu noi, câteodată... Oricum, s-ar putea chiar să-i povestesc despre ce-am văzut și să-l întreb ce să fac.

– Nu văd ce-ai avea de povestit, îi spuse Cherry.

– Păi a fost ciudat, o sfidă Gladys, ținând cu dinții de adjectivul ei preferat.

– *Eu* cred că tu nu cauți decât un pretext să te duci acolo să vorbești cu domnul Giuseppe, o tchină Cherry, și ai face bine, fata mea, să ai mare grijă. Știi cum sunt broscarii ăștia! Oriunde te-ai duce în lume, sunt la fel. Sânge fierbinte și pasiune oarbă, asta sunt italienii.

Gladys suspină extaziată.

Cherry se uită la chipul grăsun, ușor pătat, al prietenei ei și decide că avertizările ei nu erau necesare. Domnul Giuseppe, gândi ea, are alte gazele de alergat.

II

– Aha! exclamă doctorul Haydock. Descurcăm ițe, după cum văd.

Își mută privirea de la Miss Marple la o claie de lână albă și scârmănată.

– Dumneata m-ai sfătuit să descurc, dacă nu pot să împletesc, spuse Miss Marple.

– Din câte văd, ți-ai dat silința până la capăt.

– Am luat un ochi greșit chiar la începutul modelului. Din cauza asta, toată împletitura a luat-o razna, așa că a trebuit s-o desfac pe toată. După cum vezi, e un model foarte complicat.

– Ce sunt modelele complicate pentru dumneata? O nimica toată.

– Luând în considerație vederea mea slabă, bănuiesc că ar trebui să mă limitez la o împletitură simplă, fără modele.

– Ți s-ar părea foarte plicticos. Oricum, sunt flatat că mi-ai urmat sfatul.

– Nu-ți urmez eu, întotdeauna, sfatul, doctore Haydock?

– Numai când îți convine.

– Spune-mi, doctore, chiar la împletit te gândeai când mi-ai dat sfatul respectiv?

Doctorul îi întâlni licărirea din privirea plină de înțeles și îi răspunse în aceeași manieră.

– Cum îți merge cu descurcatul ițelor în toată povestea asta cu crima? Întrebă el.

– Mi-e teamă că mintea mea nu mai e ce era odată, spuse Miss Marple, oftând și clătinând ușor din cap.

– Prostii, o dojeni doctorul Haydock. Nu-mi spune mie că nu ți-ai format deja unele concluzii.

– Normal că mi-am format concluziile. Chiar unele foarte clare.

– Ca de exemplu? o întrebă doctorul, curios.

- Dacă cineva a umblat la paharul de cocktail în ziua aceea - și nu văd cum s-ar fi putut întâmpla una ca asta...

- Putea să aibă doza deja pregătită într-o sticlură cu pipetă, sugeră Haydock.

- Ești așa un profesionist, îl complimentă Miss Marple, plină de admirație. Dar, chiar și așa, mi se pare foarte ciudat că nimeni n-a văzut nimic.

- Crima nu numai că trebuie să aibă loc, dar cineva trebuie să fie martor. Asta vrei să spui?

- Știi foarte bine ce vreau să spun, îl dojeni Miss Marple.

- A fost un risc pe care criminalul a trebuit să și-l asume, remarcă Haydock.

- Oh, da, ai mare dreptate. Nu contest *asta* nici o secundă. Dar, după ce am întrebat pe ici, pe colo și făcând un calcul simplu al persoanelor, la locul cu pricina erau cel puțin douăzeci de oameni. Ceea ce, după mine, înseamnă că, printre cei douăzeci de oameni, *cineva* tot trebuie să fi văzut fapta petrecându-se.

Haydock încuviință.

- Da, așa ar trebui, cu siguranță. Dar, evident, nimeni n-a văzut nimic.

- Mă întreb și eu, spuse Miss Marple, căzând pe gânduri.

- Ce-ți trece prin minte, mai exact?

- Ei bine, există trei posibilități. Pornesc de la presupunerea că măcar o persoană a văzut ce s-a întâmplat. Una din douăzeci. Mi se pare rezonabil să presupun asta.

- Cred că o să ajungi să te învârti în jurul cozii, spuse Haydock, și deja întrevăd unul dintre interminabilele dumitale exerciții de probabilistică unde șase bărbați poartă pălării albe și șase poartă pălării negre și trebuie să-ți dai seama, prin calcule matematice, cam care e probabilitatea ca ele să se încurce între ele și în ce măsură. Dacă începi să gândești așa, o iei razna. Îți garantez!

– Nu mă gândeam la nimic de felul ăsta, se apără Miss Marple. Mă gândeam doar la ce posibilități sunt...

– Da, spuse Haydock, meditativ, la asta te pricepi de minune. Întotdeauna te-ai priceput la așa ceva.

– Da, dar, știi, se prea poate, insistă Miss Marple, ca din douăzeci de oameni, măcar unul să aibă simțul observației.

– Mă dau bătut, afirmă Haydock. Bine, hai să auzim posibilitățile.

– Mi-e teamă că va trebuie să le schițez doar, spuse Miss Marple. Încă nu m-am gândit până la capăt. Inspectorul Craddock și, probabil, Frank Cornish înaintea lui au anchetat pe toată lumea, așa că, mă gândesc că cel mai normal lucru ar fi fost ca persoana care a văzut ceva să spună asta de la bun început.

– Asta e una dintre posibilități?

– Nu, evident că nu, îl repezi Miss Marple, pentru că nu s-a întâmplat. Mai importantă e întrebarea: dacă cineva a văzut ce s-a întâmplat, de ce n-a spus nimic?

– Ascult.

– Posibilitatea numărul unu, începu Miss Marple, cu obrazii rozalii de însuflețire. Martorul nu și-a dat seama de ce vedea. Asta ar însemna, firește, că nu vorbim de o persoană deosebit de inteligentă. Cineva, să zicem, care își folosește ochii, dar nu și mintea. Genul de persoană pe care, dacă ai întreba-o „Ai văzut cumva pe cineva care să pus ceva în paharul Marinei Gregg?” ți-ar fi răspuns „Oh, nu”, dar dacă ai întreba-o: „Ai văzut cumva pe cineva să-și fi pus mâna peste paharul Marinei Gregg” ar fi zis „Oh, da, bineînțeles că am văzut”.

Haydock râse, amuzat.

– Trebuie să recunosc, spuse el, că nimeni nu-l ia în considerație și pe posibilul imbecil. Bine, îți acord satisfacția posibilității unu. Imbecilul a văzut, imbecilul n-a înțeles ce vede și ce înseamnă. A doua posibilitate?

- Una foarte puțin probabilă, dar cred că este totuși o posibilitate. Se poate să fi fost o persoană pe care nimeni n-ar băga-o în seamă dacă ar fi să pună ceva în pahare.

- Stai, stai puțin, explică să înțeleg și eu.

- Mi se pare că în ziua de azi, lumea adaugă tot felul de chestii în ce mănâncă sau ce bea. Când eram eu tânără, se considera de foarte prost gust să iei un medicament odată cu mâncarea. Era din aceeași categorie cu suflatul nasului la masă. Pur și simplu nu se făcea așa ceva. Dacă aveai de luat o pastilă sau un hap sau o lingură de ceva, trebuia să ieși din încăpere. Acum nu mai este la fel. Când am stat la nepotul meu, Raymond, am observat că vreo câțiva dintre musafirii lui au adus cu ei o cantitate semnificativă de sticlute cu pilule și tot soiul de tablete. Le luau odată cu mâncarea, sau înainte, sau după. Țin cutii cu aspirină și alte medicamente în poșete și le iau tot timpul - cu ceai sau cu cafeaua de după masă. Înțelegi ce vreau să spun?

- Oh, da, o asigură doctorul Haydock. Am înțeles ce vrei să spui și e interesant. Vrei să spui că cineva... și se opri. Hai să vedem mai bine cum sună în cuvintele dumitale.

- Ce voiam să spun, continuă Miss Marple, este că e foarte posibil - riscant, dar posibil - să ridice cineva paharul, și, odată ridicat, nimeni nu s-ar gândi că nu-i aparține; apoi să adauge ce-o fi fost în băutură într-o manieră foarte deschisă. Într-un asemenea caz, vezi dumneata, nimeni nu ar acorda nici o atenție gestului în sine.

- Totuși, el - sau ea - nu ar avea cum să fie sigur de asta, îi atrase atenția Haydock.

- Nu, fu de acord Miss Marple, ar fi un risc, un joc de noroc - dar s-ar fi putut întâmpla. Și, apoi, continuă ea, mai există și a treia posibilitate.

- Posibilitatea unu, imbecilul, rezumă doctorul. Posibilitatea doi, un amator de jocuri de noroc - care e posibilitatea numărul trei?

– Cineva a văzut ce s-a întâmplat și păstrează, în mod deliberat, tăcerea.

Doctorul se încruntă.

– Pentru care motiv? Sugerezi cumva șantaj? Dacă ar fi așa, atunci...

– Dacă e așa, atunci e o chestie foarte periculoasă, continuă Miss Marple.

– Da, într-adevăr. Doctorul o privi scrupulos pe bătrânica blândă, cu împletitura de lână albă în poală. Și e tocmai posibilitatea numărul trei pe care o consideri cea mai probabilă?

– Nu, spuse Miss Marple. N-aș merge chiar atât de departe. Până în momentul de față, nu am nici o dovadă în acest sens. Numai dacă nu cumva, adăugă ea cu mare grijă, altcineva este omorât.

– Crezi că altcineva urmează să fie ucis?

– Sper că nu, spuse Miss Marple. Cred și mă rog să nu se întâmple așa ceva. Dar, doctore, e ceva ce se întâmplă des. Acesta este cel mai trist și mai înspăimântător lucru. Se întâmplă atât de des!

Capitolul 17

Ella puse receptorul în furcă, zâmbi ca pentru sine și ieși din cabina telefonică publică. Era mulțumită de ea însăși.

– Maria sa, domnul inspector-șef Craddock! vorbi ea de una singură. Sunt de două ori mai bună în meseria asta decât el. Variațiuni pe aceeași temă „Ia-ți zborul, totul s-a dat pe față!”

Își imaginează, nu fără satisfacție, reacțiile celui de la celălalt capăt al firului. Acel șuierat vag amenințător ce se auzea prin receptor. „Te-am văzut...”

Râse încetitor, cu colțurile gurii aduse în sus într-un zâmbet felin și crud. Un student la psihologie ar fi privit-o cu oarecare interes. Până acum câteva zile, nu experimentase niciodată un asemenea sentiment al puterii. Nici ea nu-și dădea seama cât de mult o afectase această stare de beție ameteitoare...

Trecuse pe lângă East Lodge și doamna Bantry, trebăluind ca de obicei prin grădină, îi făcu din mână.

„Dracu' s-o ia pe baba asta”, gândi Ella. Simțea privirea doamnei Bantry urmărind-o cum mergea înspre conac.

În cap îi veni dintr-odată o expresie. Urciorul nu merge de multe ori la apă...

Baliverne. Nimeni nu avea cum să-și dea seama că ea era aceea care șoptise acele cuvinte amenințătoare.

Strănută.

– A naibii alergie, spuse Ella Zielinsky.

Când ajunsese în birou, Jason Rudd o aștepta deja, în picioare, lângă fereastră.

Se întoarse pe călcâie.

– Nu știam unde ești.

– A trebuit să ies să vorbesc cu grădinarul. Trebuia să... se întrerupse în momentul în care văzu expresia de pe chipul lui. Ce s-a întâmplat? îl întrebă brusc.

Ochii lui păreau mai adânciți în orbite decât de obicei. Toată vioșia clovnului dispăruse. În fața ei stătea un om covârșit de o mare povară, îl mai văzuse stresat și altă dată, dar niciodată așa ca acum.

– Ce s-a întâmplat? repetă întrebarea.

El îi întinse o foaie de hârtie.

– E analiza de laborator pentru cafeaua aceea. Cafeaua de care Marina s-a plâns și n-a vrut s-o bea.

– Ai trimis-o la laborator? Ella era surprinsă. Dar ai turnat-o în chiuvetă. Te-am văzut cu ochii mei.

Gura lui mare se întinse într-un zâmbet.

– Mă pricep destul de bine la prestidigitație, Ella. Nu știai asta despre mine, nu-i așa? Da, am turnat mare parte din cafea în chiuvetă, dar am păstrat puțin și am dus-o la laborator pentru analize.

Ea se uită la hârtia din mâna ei.

– Arsenic. Vocea ei trăda scepticism.

– Da. Arsenic.

– Deci Marina avea dreptate să spună ca e amară cafeaua?

– Nu, n-avea dreptate în privința asta. Arsenicul nu are nici un gust. Dar instinctul ei n-a dat greș.

– Și noi care credeam că e doar isterică!

– E isterică! Cine n-ar fi în locul ei? O femeie cade moartă practic la picioarele ei. Primește scrisori de amenințare, una după alta. Apropo, n-a venit nimic azi, nu?

Ella clătină din cap că nu.

– Cine plasează nenorocitele de scrisori? Eh, probabil că nici nu e greu - cu toate ferestrele astea deschise tot timpul. Oricine poate să se strecoare în casă.

– Vrei să spui că ar trebui să stăm încuiați și baricadați în casă? Dar e așa de cald afară. Până la urmă, există cineva acolo care păzește proprietatea, nu?

– Da și nu vreau s-o înspăimânt mai mult decât e deja. Scrisorile de amenințare nu fac doi bani. Dar arsenicul, Ella, arsenicul e o cu totul altă poveste...

– Aici, în casă, nu poate nimeni să otrăvească mâncarea.

– Nu, Ella? Ești sigură? Chiar crezi că n-ar putea?

– Nu fără să fie văzuți. Nici o persoană neautorizată...

– Ella, oamenii fac tot felul de lucruri pentru bani, o întrerupse el.

– Doar nu și crimă!

– Ba chiar și crimă. Și pot nici să nu-și dea seama că e crimă... Servitorii...

– Sunt sigură că servitorii sunt în regulă.

– Giuseppe, de exemplu. Nu sunt sigur că pot să am mare încredere în Giuseppe când vine vorba de bani... Desigur, e de ceva vreme la noi, dar...

– Jason, chiar trebuie să te torturezi în halul ăsta?

Jason se aruncă pe un scaun. Își aplecă trupul în față, lăsându-și brațele să atârne între genunchi.

– Ce e de făcut? întrebă el încet, cu o voce domoală. Doamne, oare ce e de făcut?

Ella nu scoase nici un cuvânt. Stătea acolo, privind-l.

– Era fericită aici, zise Jason.

Vorbea mai mult pentru sine decât cu Ella. Privea în jos printre genunchi la covor. Dacă ar fi ridicat ochii, expresia de pe chipul ei probabil că l-ar fi surprins.

– Era fericită aici, repetă. Sperase să fie fericită și era fericită. Chiar spunea asta în ziua în care doamna cum-îi-zice...

– Bantry?

– Da. În ziua în care doamna Bantry a venit la ceai. Spunea că e „atât de pașnic”. Spunea că, în sfârșit, a găsit un loc

unde să se stabilească, să fie fericită și să se simtă în siguranță. Doamne, Dumnezeule, *în siguranță!*

– Fericită până la adânci bătrâneți? În vocea Ellei se simțea o ușoară undă de ironie. Da, când o spui așa, sună ca un basm pentru copii.

– Oricum, ea credea în asta.

– Dar tu nu, spuse ea. Tu n-ai crezut niciodată că o să fie ca o poveste?

Jason îi zâmbi.

– Nu, n-am crezut până la capăt. Dar m-am gândit că, pentru o vreme, un an, doi, o să avem o perioadă de calm și mulțumire. Asta ar fi transformat-o într-o altă femeie. I-ar fi putut reda încrederea în ea însăși. Știi, poate să fie și fericită. Și când e fericită, e ca un copil. Exact ca un copil. Și acum... să i se întâmple așa ceva.

Ella n-avea stare.

– Tuturor trebuie să ni se întâmple tot felul de chestii, spuse ea cu duritate. Așa e viața. Trebuie să te supui. Unii pot, și alții nu. Ea e genul care nu poate.

Strănută din nou.

– Iar alergia aceea a ta?

– Da. Apropo, Giuseppe a plecat la Londra.

– La Londra? De ce?

– Ceva necazuri în familie. Are rude în Soho și una dintre ele e teribil de bolnavă. A fost și a întrebat-o pe Marina, și ea i-a zis că nu e nici o problemă, să plece, așa că i-am zis să-și ia liber azi. Se întoarce cândva, la noapte. Nu te deranjează, nu?

– Nu, spuse Jason. Nu mă deranjează...

Se ridică și începu să străbată încăperea de colo-colo.

– Dacă aș putea s-o iau de aici... acum... imediat.

– Să abandoneze filmul? Gândește-te ce înseamnă asta.

Jason ridică vocea la ea:

– Nu pot să mă gândesc la nimic altceva decât la Marina. Nu pricepi? E în pericol. Nu am cum să mă gândesc la altceva.

Ella deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

Strănută din nou și se ridică.

– Aș face bine să-mi găsesc pulverizatorul.

Părăsi camera și merse la baie, în mintea stăruindu-i ecoul unui singur cuvânt.

„Marina... Marina... Marina... Toată ziua, Marina...”

Furia puse stăpânire pe ea. Încercă să se calmeze. Intră în baie și luă spray-ul pe care îl folosea de obicei.

Introduse pulverizatorul în nară și apăsă.

Avertizarea veni o clipă prea târziu... creierul ei recunoscuse mirosul nefamiliar de migdale amare... dar nu la timp încât să-i paralyzeze degetele care strângeau pulverizatorul...

Capitolul 18

Frank Cornish puse receptorul înapoi în furcă.

– Domnișoara Brewster e plecată din Londra toată ziua, anunță el.

– Nu, serios, spuse Craddock.

– Crezi că ea...

– Nu știu. N-aș prea crede, dar nu știu. Ardwyck Fenn?

– Plecat. Am lăsat vorbă să vă sune înapoi. Și Margot Bence, fotografa de personalități, are o ședință foto undeva prin țară. Partenerul ei, cel foarte delicat, nu știe unde e - sau, cel puțin, așa mi-a spus. Iar majordomul a șters-o în Londra.

– Mă întreb, spuse Craddock, gânditor, dacă nu cumva a șters-o de tot. Întotdeauna mi se pare suspicios când aud de rude pe moarte. Ce l-a apucat azi, deodată, să se ducă în Londra?

– Putea foarte bine să fi pus cianura în pulverizator, fără mari probleme, înainte să plece.

– Oricine ar fi putut.

– Dar cred că el e primul suspect. Nu prea putea să fie cineva din afară.

– Oh, ba da, putea foarte bine să fi fost cineva din afară. Trebuie doar să-ți calculezi bine momentul. Ai fi putut să lași mașina pe una din aleile laterale, să aștepti până toată lumea e în sufragerie, să zicem, și să te strecuri printr-una dintre ferestre și sus pe scări. Boscheții ajung foarte aproape de conac.

– Al naibii de riscant.

– Da, dar vezi tu, pe criminalul nostru nu-l deranjează riscurile. Asta a fost clar de la bun început.

– Unul dintre oamenii noștri a fost la datorie, prin jurul casei.

– Știu. Dar un singur om nu e suficient. Atâta vreme cât n-a fost vorba decât de scrisori de amenințare, n-am simțit nevoia să fac mai mult. Marina Gregg e bine păzită. Nu m-am gândit nici o clipă că și altcineva ar putea fi în pericol. Nu m-am...

Telefonul începu să sune. Cornish răspunse.

– De la Dorchester. Domnul Ardwyck Fenn e la telefon.

Îi trecu receptorul lui Craddock.

– Domnule Fenn? Craddock la telefon.

– Ah, da. Am auzit că m-ați căutat. Am fost plecat toată ziua.

– Regret să vă informez, domnule Fenn, că Ella Zielinsky a murit în această dimineață - otrăvită cu cianură.

– Într-adevăr? Sunt șocat să aud una ca asta. Un accident? Sau n-a fost accident?

– N-a fost accident. Acidul cianhidric a fost introdus în pulverizatorul pe care îl folosea de obicei.

– Înțeleg. Da, înțeleg acum... După o scurtă pauză: Și pentru ce, mă rog, mă sunați pe mine în legătură cu această întâmplare nefericită?

– O cunoșteți pe Ella Zielinsky, domnule Fenn?

– Evident că o cunoșteam. O știu de câțiva ani. Dar nu era o prietenă apropiată.

Speram să ne ajutați, dacă puteți.

– În ce fel, anume?

– Ne întrebam dacă n-ați putea cumva să ne sugerați un motiv pentru care ar fi putut fi ucisă. Nu era de prin partea locului. Știm foarte puține despre prietenii și cunoștințele sale și nici nu știm mare lucru despre viața ei, în general.

– V-aș sugera să vorbiți cu Jason Rudd despre asta; el e persoana cea mai potrivită.

– Sigur că da. Am și vorbit cu el. Dar poate există o șansă, cât de mică, să știți dumneavoastră ceva despre ea, ce el nu șde.

- Din păcate, nu. Nu știu aproape nimic despre Ella Zielinsky, cu excepția faptului că era o tânără foarte capabilă și extrem de pricepută în meseria ei. Despre viața ei personală nu știu nimic, absolut nimic.

- Deci nu puteți să ne oferiți nici un fel de sugestii?

Craddock era pregătit să primească acel „nu” decisiv, dar, spre surpriza lui, nu-l auzi. În locul lui, urmă o pauză. Îl putea auzi pe Ardwyck Fenn, la celălalt capăt al firului, resuflând greu.

- Mai sunteți acolo, inspectore?

- Da, domnule Fenn. Sunt aici.

- M-am hotărât să vă spun ceva care s-ar putea să vă fie de folos. Când veți auzi despre ce e vorba, veți realiza că aveam toate motivele să nu spun nimănui. Dar, mă gândesc, că, în cele din urmă, s-ar putea să nu fie cea mai înțeleaptă decizie. Faptele sunt următoarele. Acum câteva zile, am primit un telefon. O voce îmi vorbea, dar șoptit. Spunea - citez acum: „Te-am văzut... te-am văzut când ai pus tabletele în pahar... Nu știai că există un martor, nu-i așa? Asta e tot, pentru moment - foarte curând te voi contacta să îți spun ce ai de făcut”.

Craddock scoase o exclamație de uimire.

- Suprinzător așa zice, nu credeți, domnule Craddock? Vă asigur, în mod categoric, că acuzația este absolut nefondată. N-am pus tablete în paharul nimănui. Sfidez pe oricine s-o dovedească. Sugestia este completamente absurdă. Dar, din câte se pare, și cred că-mi dați dreptate, domnișoara Zielinsky se aventurase pe calea șantajului.

- I-ați recunoscut vocea?

- Nu poți recunoaște o voce șoptită. Dar era Ella Zielinsky, fără doar și poate.

- De unde știți?

– Cel care șoptea a strănutat puternic înainte să pună receptorul de-a binelea în furcă. Știu că domnișoara Zielinsky suferea de febra-fânului.

– Și considerați că... ce?

– Cred că domnișoara Zielinsky n-a nimerit persoana care trebuia de prima dată când a încercat. Mi se pare destul de probabil că, mai târziu, a avut mai mult succes. Șantajul poate fi un joc periculos.

Craddock reuși să își recapete calmul.

– Trebuie să vă mulțumesc pentru declarația dumneavoastră, domnule Fenn. Va fi necesar însă ca parte din rutina noastră, mă înțelegeți, să vă verificăm alibiul pentru ziua de azi.

– Firește. Șoferul meu vă va oferi informații exacte.

Craddock puse receptorul în furcă și repetă ceea ce îi spusese Fenn. Cornish fluieră.

– Asta ori îl exonerează total, ori...

– Ori are un tupeu fantastic și ne joacă o festă. Se prea poate. E genul de om care are nervi pentru așa ceva. Dacă Ella Zielinski a lăsat în urmă vreo dovadă a ceea ce suspecta, atunci felul în care a luat el taurul de coarne devine o cacialma fabuloasă.

– Și ce ne facem cu alibiul lui?

– Ne-am mai întâlnit noi în viața asta cu alte alibiuri false foarte bine ticluite, spuse Craddock. Omul acesta își permite să plătească o sumă frumușică pentru alibiul lui.

II

Trecuse de miezul nopții când Giuseppe se întoarse la Gossington. Luase un taxi de la Much Benham, de vreme ce ultimul tren spre St Mary Mead plecase demult.

Era în toane foarte bune. Plăti la poartă taxiul, apoi o tăie de-a dreptul printre tufișuri. Deschise cu cheia lui ușa din

spate a casei. Casa era întunecată și liniștită. Giuseppe încuie ușa și trase zăvorul. Când dădu să urce în camera lui, un apartament cu dormitor și baie proprie, observă că, de undeva, venea curent. Poate că era deschisă o fereastră pe undeva, prin casă. Decise că nu avea chef să se deranjeze s-o închidă. Urcă scările zâmbind și băgă cheia în broască. Întotdeauna își ținea apartamentul încuiat. În timp ce întorcea cheia în broască și împingea ușa să se deschidă, simți ceva circular și dur înfundându-i-se în spate. O voce îi ordonă: „Mâinile sus și să nu cumva să țipi”.

Giuseppe își ridică imediat mâinile în aer. N-avea de gând să riște nimic. De fapt, nici nu avea încotro.

Trăgaciul fu apăsat - o dată - de două ori.

Giuseppe căzu cu fața în jos...

III

Bianca își ridică ușor capul de pe pernă.

Se auzise o împușcătură... Era aproape convinsă că era o împușcătură ce auzise ea. Așteptă câteva minute. Apoi își zise că, cel mai probabil, își închipuise și se culcă la loc.

Capitolul 19

– E de-a dreptul îngrozitor, se văicări domnișoara Knight. Lăsă jos pachetele și încercă să-și recapete răsuflarea.

– S-a întâmplat ceva?

– Chiar nu vreau să-ți spun, draga mea, chiar nu vreau. S-ar putea să fie un șoc pentru dumneata.

– Dacă nu-mi spui dumneata, replică Miss Marple, altcineva tot o va face.

– Vai, vai, și asta e adevărat, spuse domnișoara Knight. Da, e cumplit de adevărat de spui. Se zice că toată lumea vorbește prea mult. Și sunt sigură că cine a spus-o a știut ce spune. Eu nu bârfesc niciodată. Am mare grijă să nu repet în alte părți ce aud.

– Spuneai ceva mai înainte, o întrerupse Miss Marple, cum că s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor?

– Chiar m-a dat peste cap ce s-a întâmplat, spuse domnișoara Knight. Drăguța mea, ești sigură că nu te trage curentul de la geamul acela?

– Vine nițel aer proaspăt, răspunse Miss Marple.

– Ah, dar n-avem voie să răcim, nu-i așa? o dojeni domnișoara Knight. Îți spun eu ce să facem. Ies două minute să-ți prepar fumuşel o ceașcă de lapte cald cu un ou. Ne-ar plăcea, nu-i așa?

– Poate că ți-o plăcea *dumitale*, îi replică Miss Marple. Și nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să știu că ți-ai făcut o ceașcă, dacă îți trebuie.

– Ei, hai, lasă, o muștră domnișoara Knight, tare ne mai plac nouă glumițele, nu-i așa?

– Păi începuseși să-mi povestești ceva, i-o tăie Miss Marple.

– Ei, nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, spuse domnișoara Knight, și nici nu trebuie să te agiți din pricina

asta, pentru că, sunt convinsă, nu are nici o legătură cu *noi*. Dar cu toți gangsterii ăștia americani și nu mai știu eu ce, nici nu e de mirare.

– A mai fost omorât cineva, conchise Miss Marple. Așa e, am dreptate, nu?

– Oh, foarte perspicace din partea dumitale, draga mea. Dar nu-mi dau seama ce te-a făcut să te gândești la așa ceva.

– Dacă vrei să știi, îi zise gânditoare Miss Marple, mă așteptam.

– Nu, serios? exclamă domnișoara Knight.

– Întotdeauna există cineva care vede ce s-a întâmplat, spuse Miss Marple, însă câteodată îi ia ceva timp să înțeleagă ce-a văzut, mai exact. Cine a murit?

– Majordomul italian. A fost împușcat azi-noapte.

– Înțeleg, spuse Miss Marple, pe gânduri. Da, foarte probabil, în mod evident, dar m-aș fi gândit că și-a dat seama mai demult de semnificația a ceea ce-a văzut...

– Zău așa, exclamă domnișoara Knight, vorbești de parcă le-ai ști pe toate. De ce să fi fost omorât?

– Bănuiesc, medită Miss Marple, că a încercat să șantajeze pe careva.

– Se zice că a fost ieri la Londra.

– Zău? făcu Miss Marple. Asta e foarte interesant și foarte sugestiv, așa zice eu.

Domnișoara Knight se duse la bucătărie, hotărâtă să prepare niște băuturi nutritive. Miss Marple rămase în fotoliul ei, adâncită în gânduri, până când fu distrată de zgomotul infernal al aspiratorului, acompaniat de Cherry care cânta ultimul ei hit favorit al momentului, „Eu îți spun ție și tu îmi spui mie”.

Domnișoara Knight scoase capul pe ușa de la bucătărie.

– Fă ceva mai puțin zgomot, Cherry, mersi, strigă ea. Doar nu vrei s-o deranjezi pe Miss Marple, nu-i așa? Nu e nevoie să fii lipsită de considerație!

Trânti ușa de la bucătărie, lăsând-o pe Cherry să bodogănească, pentru ea sau pentru toată lumea în general:

– Și, mă rog frumos, cine a zis că poți să-mi spui Cherry, hoasă nesuferită?

Aspiratorul continuă să se vaiete prelung o vreme, în timp ce Cherry cânta pe un ton ceva mai scăzut. Miss Marple o strigă cu o voce puternică, foarte clară:

– Cherry, ia vino încoace puțin.

Cherry opri aspiratorul și deschise ușa salonului.

– Miss Marple, n-am vrut să vă deranjez cu cântatul meu.

– Cântatul tău e mult mai plăcut decât zgomotul oribil pe care îl scoate aspiratorul acela, dar știi că trebuie să fim în pas cu vremurile. N-ar avea nici un sens să vă cer vouă, tinerilor din ziua de azi, să folosiți demodatele mătură și fâraș.

– Și ce să fac, să mă pun în genunchi, cu o mătură și un fâraș? Cherry dădu semne de uimire și de panică.

– Da, știu, e de neconceput, se amuză Miss Marple. Intră și închide ușa. Te-am chemat pentru că vreau să stau de vorbă cu tine.

Cherry se supuse și veni înspre Miss Marple, privind-o întrebătoare.

– Nu avem prea mult timp la dispoziție, spuse Miss Marple. Nebuna domnișoara Knight, voiam să zic - poate să apară dintr-un moment într-altul cu vreo băutură din ouă sau mai știi eu ce altceva a mai pregătit.

– Bravo, așa trebuie. O să vă revigoreze, o încurajă Cherry.

– Ai auzit că majordomul de la Gossington Hall a fost împușcat azi-noapte? o întrebă Miss Marple.

– Cum, broscarul? se interesă Cherry.

– Da, numele lui era Giuseppe, din câte am înțeles.

– Nu, n-am auzit nimic despre *asta*, spuse Cherry. Am auzit că secretara domnului Rudd a făcut infarct ieri și cineva mi-a

spus că a murit - dar nu mă aștept să fie mai mult de un simplu zvon. Cine v-a spus despre majordom?

- Domnișoara Knight a venit mai înainte și mi-a spus.

- Bine, nici nu am văzut pe nimeni dis-de-dimineată cu care să vorbesc, continuă Cherry, cel puțin, nu până am venit aici. Bănuiesc că, până la ora asta, a aflat toată lumea. A dat colțul? întrebă ea.

- Da, cam asta se presupune, confirmă Miss Marple, deși nu știu dacă se presupune corect sau greșit.

- Aici se vorbesc multe, spuse Cherry. Mă întreb dacă Gladys a reușit să se vadă cu el sau nu, adăugă ea, gânditoare.

- Gladys?

- Oh, un soi de amică de-a mea. Stă la câteva case de mine. Lucrează la cantina de la studiouri.

- Și ți-a vorbit despre Giuseppe?

- Da, era ceva ce i se păruse ei ciudat și voia să-l întrebe pe Giuseppe ce crede despre asta. Dar, dacă e să mă întrebați pe mine, nu căuta decât o scuză - e cam îndrăgostită de el. Numai că el, evident, era foarte arătos și italienii ăștia știu cum să poarte cu femeile - i-am spus totuși să aibă mare grijă. Știți cum sunt italienii.

- Ieri a fost la Londra, spuse Miss Marple, și nu s-a întors până spre seară, din câte înțeleg.

- Mă întreb dacă a reușit să-l vadă înainte să plece.

- Cherry, pentru ce voia să-l vadă?

- Era doar ceva ce i se păruse ei ciudat, spuse Cherry.

Miss Marple se uită la ea, întrebătoare. Nu putea să categorisească decât într-un singur fel cuvintele astea, cum ar fi „ciudat”, folosite de fete de cartier precum această Gladys.

- Ea a fost una dintre fetele care au servit la petrecerea aceea, explică Cherry. La petrecerea de caritate. Știți, unde i-a venit rândul doamnei Badcock să-și dea obștescul sfârșit.

– Da?

Miss Marple era mai atentă ca niciodată, asemenea unui câine de vânătoare pândind prada.

– Și a văzut ceva ce i s-a părut oarecum straniu.

– De ce nu s-a dus la poliție?

– Păi, vedeți dumneavoastră, la început nu s-a gândit că are vreo semnificație, explică Cherry. Oricum, s-a gândit ea că e mai bine să discute cu domnul Giuseppe mai întâi.

– Și ce anume zici că a văzut în ziua aceea?

– Sinceră să fiu, spuse Cherry, ce mi-a spus ea pare mai mult o aiureală! Chiar mă întrebam dacă nu cumva își bate joc de mine - și că, de fapt, se ducea să-l vadă pe domnul Giuseppe din cu totul alt motiv.

– Dar ce anume a spus?

Miss Marple era îngăduitoare și abilă în a afla ce-o interesa.

Cherry se încruntă.

– Vorbea despre doamna Badcock și de cocktailul cu pricina și mi-a spus că, la momentul respectiv, era destul de aproape de ea. Și zicea că doamna Badcock și-a făcut-o singură.

– Ce-a făcut singură?

– A vărsat băutura pe rochie, stricând-o.

– Vrei să spui că a fost neîndemânică?

– Nu, nu neîndemânică. Gladys spune că a făcut-o înadins - că a vrut să verse paharul. Adică, vreau să spun că nu are nici un sens ce-a zis ea, nu, oricum ai lua-o?

Miss Marple scutură din cap, perplexă.

– Nu, spuse ea. Cu siguranță nu - nu, nu văd nici un sens în chestia asta.

– Mai ales că se îmbrăcase cu o rochie nouă, completă Cherry. Așa am și ajuns să discutăm despre asta. Gladys se întreba dacă n-ar fi posibil s-o cumpere. Spunea că s-ar curăța destul de ușor și ar fi fost numai bună, dar că nu voia să se ducă ea să-l întrebe pe domnul Badcock. Gladys se pricepe de minune la croit rochii și spunea că rochia era de

foarte bună calitate. Tafta de un albastru regal; și spunea că nu contează nici dacă materialul pătat nu se poate recupera; ea putea s-o modifice, pentru că era dintr-o bucată și se potrivea.

Miss Marple lăsă mintea să-i zboare o secundă la rochii și la croieli, dar, apoi, le lăsă deoparte.

– Dar tu crezi că prietena asta a ta, Gladys, nu ți-a spus chiar tot?

– Păi da, că mă și gândeam că, dacă într-adevăr asta e tot ce a văzut - că Heather Badcock și-a vărsat cocktailul pe ea înadins - pur și simplu nu văd ce era de discutat cu domnul Giuseppe, nu credeți?

– Da, nici eu nu văd ce-ar fi putut discuta, fu de acord Miss Marple. Apoi oftă. Dar întotdeauna e interesant tocmai când nu știi *de ce*, adăugă ea. Dacă nu înțelegi ce reprezintă un lucru anume, înseamnă că nu te uiți la el cum trebuie, cu excepția cazului în care, desigur, nu ai toate informațiile. Ceea ce, probabil, se întâmplă și în cazul de față. Oftă din nou. Mare păcat că nu s-a dus direct la poliție.

Ușa se deschise și domnișoara Knight dădu buzna cu o un carafă înaltă, a cărei băutură avea deasupra o delicioasă spumă gălbuie.

– Iată, draga mea, ceva cu care să te desfeți. O să ne placă foarte tare.

Trase lângă patroana ei o măsuță. Apoi îi aruncă o privire lui Cherry.

– Aspiratorul, îi spuse ea cu răceală, e lăsat într-o poziție foarte neplăcută, în hol. Era cât pe ce să mă împiedic de el. Oricine ar putea avea un accident din cauza lui.

– Corect, răspunse Cheery. Aș face bine să-mi văd de treabă. Părăsi încăperea.

– Oh, Doamne, începu domnișoara Knight, această doamnă Baker! Tot timpul trebuie să-i explic ba una, ba alta. Să lase ea aspiratorul așa, oriunde, să dea lumea peste el și să vină

aici să pălăvrăgească vrute și nevrute, când dumneata nu vrei decât puțină liniște și pace.

– Eu am chemat-o aici, ripostă Miss Marple. Voiam să discut ceva cu ea.

– Bun, atunci sper că i-ai menționat felul în care sunt făcute paturile, spuse domnișoara Knight. Am fost chiar șocată aseară, când am venit să-ți pregătesc patul. A trebuit să-l refac.

– Foarte drăguț din partea dumatăle, îi spuse Miss Marple.

– Oh, eu întotdeauna ajut cu dragă inimă, fără să cârtesc, o asigură domnișoara Knight. Că doar de asta sunt aici, nu-i așa? Să ajut o anumită persoană pe care o cunoaștem să se simtă cât mai confortabil și mai fericită posibil. Oh, Doamne, adăugă ea, iar ai destrămat mult din ce-ai împletit.

Miss Marple se lăsă pe spate și închise ochii.

– Am să încerc să mă odihnesc nițel, spuse ea. Pune, te rog, paharul aici - mulțumesc. Și, te rog, nu intra să mă deranjezi cel puțin vreo trei sferturi de oră.

– Oh, da, drăguță, cu siguranță n-am să te deranjez, o asigură domnișoara Knight. Și am să-i spun acestei doamne Baker să nu facă nici un fel de zgomot.

Ieși din încăpere, gata să-și îndeplinească misiunea.

II

Tânărul american, foarte arătos, aruncă o privire încurcată în jurul lui.

Ramificațiile zonei rezidențiale îl lăsau cu gura căscată.

Se apropie și i se adresă bătrânei cu păr alb și obraji îmbujorați care părea a fi singura ființă umană cât vedeai cu ochii.

– Mă iertați, doamnă, dar îmi puteți spune unde aș putea găsi Aleea Blenheim?

Bătrânică îl cântări câteva momente. Tânărul tocmai începea să se întrebe dacă nu cumva era surdă și se pregăti să o mai întrebe o dată, ceva mai tare, când ea îi răspunse:

– Ce număr căutați?

– Numărul 16, preciză el, consultând o bucățică de hârtie. Gladys Dixon.

– Exact, confirmă bătrânică. Dar cred că acum e la lucru, la studiourile Hellingforth. La cantină. O găsești acolo, dacă vrei neapărat.

– N-a venit azi la muncă, explică tânărul. Voiam să dau de ea, să vină să ne ajute la Gossington Hall. Avem foarte puțin personal astăzi.

– Desigur, spuse bătrâna. Majordomul a fost împușcat azi-noapte, nu?

Tânărul era ușor luat prin surprindere de un asemenea răspuns.

– Da, îmi dau seama că veștile circulă destul de repede prin părțile astea, spuse el.

– Da, să știi că așa e, îi răspunse bătrânică. Și, din câte înțeleg, secretara domnului Rudd a murit, tot ieri, din cauza unei crize de ceva. Clătină din cap, nemulțumită. Groaznic. Pur și simplu, groaznic. Unde ajunge lumea asta?

Capitolul 20

Ceva mai târziu, în aceeași zi, încă un musafir în vizită la numărul 16, pe Aleea Blenheim. Sergentul William (Tom) Tiddler.

Bătu iute și puternic la ușa elegant vopsită în galben, pe care i-o deschise o fătucă de vreo cincisprezece ani. Fata avea părul blond, lung și încâlcit și purta o pereche de pantaloni negri, strâmți, și un pulover portocaliu.

- Aici locuiește domnișoara Gladys Dixon?
- Vreți cu Gladys? N-aveți noroc. Nu-i acasă.
- Dar unde e? Ieșită în oraș?
- Nu. A plecat. Un soi de vacanță.
- Unde, în vacanță?
- Habar n-am, spuse fata.

Tom Tiddler îi zâmbi în maniera lui cea mai îndatoritoare.

- Aș putea intra câteva momente? Mama e acasă?
 - Mama-i la muncă. Nu se întoarce până după șapte jumate.
- Dar nici ea nu vă poate spune mai multe decât v-am zis eu. Gladys a plecat în vacanță.

- Oh, înțeleg. Și când anume a plecat?
- Azi-dimineață. Așa, din senin. A zis că are ocazia să se ducă gratis în vacanța asta.
- Dacă nu te deranjează, îmi poți da adresa ei?

Tânăra scutură din pletele ei aurii.

- N-am adresă. Gladys a zis că ne trimite ea adresa de îndată ce o să știe unde o să stea. Dar sunt sigură că n-o să trimită nimic, adăugă ea. Anu' trecut s-a dus în Newquay și nu ne-a trimis nici măcar o carte poștală. Așa e ea, mai delăsătoare, și, în plus, zicea că de ce trebuie mamele să știe ele tot?

- I-a oferit cineva să meargă în vacanța asta?

– Păi cum altfel, spuse fata. Nu stă prea bine cu banii în perioada asta. Săptămâna trecută a trebuit să reducă din prețuri.

– Și n-aveți nici o idee cine i-ar fi putut oferi vacanța sau...
ăăă... a plătit pentru ca ea să plece?

Blondina se zburli deodată.

– Să nu cumva să vă faceți o impresie greșită. Gladys a noastră nu e din alea. Poate că îi place, în august, să meargă cu prietenul ei în același loc în care își petrec, de obicei, vacanțele, dar nu-i nimic în neregulă cu asta. Ea-și plătește partea. Așa că, domnule, te poftesc să nu-ți bagi idei din astea în cap.

Tiddler îi răspunse blajin că nu are nici un fel de idei, dar că ar aprecia dacă i-ar trimite adresa în caz că Gladys trimite o carte poștală.

Se întoarse la secție să împărtășească rezultatele diverselor lui anchete. De la studio, aflase că Gladys Dixon dăduse un telefon în ziua aceea și că le spusese că nu poate să mai vină la lucru vreo săptămână. Mai aflase și alte lucruri.

– Mare circ a fost pe acolo, în ultima vreme, le spuse el. Marina Gregg a fost isterică în majoritatea timpului. Zicea că nu știu ce cafea i-au dat și era otrăvită. Că ar fi fost amară. A fost într-o stare groaznică de tulburare nervoasă. Bărbatu-său ar fi venit și ar fi aruncat cafeaua în chiuvetă și i-ar fi spus să nu mai facă atâta tărăboi din nimic.

– Serios? se miră Craddock. Era evident că mai urma ceva.

– Dar umblă vorba cum că domnul Rudd nu a aruncat-o chiar pe toată. A păstrat puțin și s-a dus la laborator și au găsit otravă.

– Mie mi se pare foarte improbabil, comentă Craddock. Am să-l întreb.

II

Jason Rudd era agitat și nervos.

– Domnule inspector Craddock, spuse el, vă asigur că aveam tot dreptul s-o fac.

– Domnule Rudd, dacă suspectați că era ceva în neregulă cu cafeaua, ar fi fost mult mai bine dacă veneați la noi cu ea.

– Adevărul e că nu m-am gândit, nici măcar o secundă, că ar fi fost ceva în cafea.

– În ciuda faptului că soția dumneavoastră susținea că avea un gust ciudat?

– Eh! Pe fața lui Jason Rudd înflori un zâmbet trist. Din ziua petrecerii, tot ceea ce soția mea a mâncat sau a băut, absolut toate aveau un gust ciudat. Adăugați la asta și scrisorile de amenințare pe care a continuat să le primească.

– Au fost mai multe?

– Două. Una prin fereastra aceea. Cealaltă a fost strecurată în cutia poștală. Le am aici, dacă vreți să le vedeți.

Craddock le cercetă. Erau bătute la mașină, cum era și prima scrisoare. Una din ele spunea:

Nu mai durează mult. Pregătește-te.

Cealaltă avea schițat pe ea un craniu și niște oase încrucișate, iar dedesubt scria:

Asta ești tu, Marina.

Craddock ridică din sprâncene.

– Foarte pueril, spuse el.

– Vreți să spuneți că nu le considerați periculoase?

– Nu, nu, replică Craddock. Mintea unui criminal este, de obicei, foarte puerilă. Chiar nu aveți nici o idee, domnule Rudd, cine ar fi putut trimite scrisorile?

– Deloc, îl asigură Jason. Nu pot să nu mă gândesc că toate astea sunt mai mult o glumă macabră, decât altceva. Mi se pare că, poate...

– Da, domnule Rudd?

– Poate e un localnic, mă gândesc, care... care a fost entuziasmat de crima prin otrăvire la petrecere. Cineva care, poate, are un dinte împotriva meseriei de actor. Există la sat grupuri care cred că meseria asta este unealta diavolului.

– Vrând, prin asta, să spunei că, poate, doamna Gregg nu e în nici un fel de pericol? Dar, atunci, cum explicați povestea cu cafeaua?

– Nu-mi dau seama de unde ați auzit despre asta, spuse Jason, vădit deranjat.

Craddock clătină din cap.

– *Toată lumea* vorbește despre asta. Mai devreme sau mai târziu tot ajunge și la urechile noastre. Dar trebuia să fi venit la noi. Nu ne-ați anunțat nici măcar atunci când ați primit rezultatele analizelor de laborator, corect?

– Nu, recunosc Jason. N-am făcut-o. Dar aveam altele pe cap. De exemplu, moartea bieteii Ella. Și acum povestea asta cu Giuseppe. Domnule Craddock, când pot să-mi iau soția și să plecăm de aici? E cu nervii la pământ.

– Vă înțeleg. Dar o să aibă loc niște anchete, la care o să trebuiască să participați.

– Vă dați seama că soția mea este încă în pericol?

– Sper că nu. Am luat toată măsurile de precauție...

– Toate măsurile de precauție! Am mai auzit asta și altădată... Trebuie s-o iau de aici, Craddock, trebuie.

III

Marina stătea întinsă într-un șezlong, în dormitorul ei, cu ochii închiși. Era pământie la față de stres și oboseală.

Soțul ei rămase un moment, în picioare, privind-o. Ea își deschise ochii.

– Cine era? Craddock?

– Da.

– Pentru ce-a venit? Ella?

– Ella... și Giuseppe.

Marina se încruntă.

– Giuseppe? Au descoperit cine l-a împușcat?

– Nu încă.

– Ce coșmar... Ți-a zis când putem pleca?

– Mi-a zis că... nu putem pleca încă.

– De ce nu? *Trebuie*. Nu l-ai făcut să priceapă că nu pot să stau aici, zi după zi, și să aștept să fiu ucisă? E de neconceput.

– Au luat toate precauțiile necesare.

– Au mai spus asta și înainte. Și ce, asta l-a împiedicat pe criminal s-o ucidă pe Ella? Sau pe Giuseppe? Nu pricepi că, în cele din urmă, o să mă omoare? În ziua aceea, la studio, era ceva în cafeaua mea. Sunt sigură de asta... oh, dacă n-ai fi aruncat-o! Dacă ai fi păstrat-o, am fi dus-o la laborator, s-o analizăm, sau cum i s-o spune. Trebuia să ne asigurăm.

– Ai fi fost mai fericită dacă știai cu siguranță că cineva a pus otravă?

Marina îl privi intens, cu pupilele dilatate.

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Dacă poliția ar fi știut, cu certitudine, că cineva încearcă să mă otrăvescă, ne-ar fi lăsat să plecăm odată de-aici, n-ar fi avut încotro decât să ne lase.

– Nu neapărat.

– Dar nu pot să mai trăiesc așa! Nu mai pot... nu mai pot... Trebuie să mă ajuți, Jason. Trebuie să faci ceva. Mi-e frică. Mi-e îngrozitor de frică... E un dușman printre noi. Și nu știu cine e... Poate să fie oricine - absolut oricine. La studiouri sau aici, acasă. Cineva mă urăște - dar nu înțeleg de ce?...

De ce? Cineva mă vrea moartă... Dar cine? Cine să fie? Am crezut am fost aproape sigură... că era Ella. Dar acum...

– Ai crezut că era Ella? Jason era șocat. Dar, de ce?

– Pentru că mă ura - oh, ba da, mă ura. Bărbații chiar nu văd niciodată lucrurile astea? Era îndrăgostită până peste cap de tine. Nu pot să cred că nu știai nimic despre asta. Dar nu se poate să fi fost Ella, pentru că Ella e moartă. Oh, Jinx, Jinx... ajută-mă, te implor... ia-mă de aici... hai să mergem undeva unde să fim în siguranță... în siguranță...

Se ridică brusc în picioare și străbătu dormitorul, de colo-colo, frământându-și mâinile.

Ochiul de regizor al lui Jason era plin de admirație pentru aceste mișcări scenice pline de tortura sentimentelor și a pasiunilor. „Trebuie să le țin minte, își spunea. Poate se potrivesc personajului Grettei Gabler?” Apoi, șocat, își aduse aminte că femeia pe care o privea era soția lui.

– Marina, stai liniștită, o să fie bine. O să am grijă de tine.

– Trebuie să plecăm din casa asta îngrozitoare - imediat. Urâsc casa asta - o urâsc!

– Ascultă-mă, nu putem pleca imediat.

– De ce nu? De ce nu?

– Pentru că, îi explică Jason, moartea complică lucrurile... și trebuie să ne mai gândim și la altceva. Dacă fugim, ce rezolvăm? O să ne fie mai bine?

– Evident că o să ne fie mai bine. Plecăm din preajma persoanei care mă urăște.

– Dacă există cineva care să te urască atât de mult, i-ar fi cât se poate de ușor să te urmărească.

– Vrei să spui... vrei să spui... că n-am să scap niciodată? N-am să mai fiu niciodată în siguranță?

– Iubita mea, totul va fi în regulă. O să am grijă de tine. Vei fi în siguranță cu mine.

Ea se agăță de el, disperată.

– O să faci asta pentru mine, Jinx? O să ai grijă să nu mi se întâmple nimic?

Marina se lăsă moale în brațele lui și el o așeză ușor în șezlong.

– Sunt o lașă, murmură ea, o lașă... dacă aș ști cine e... și de ce a făcut-o? Îmi aduci, te rog, pastilele - cele galbene, nu cele maro. Trebuie să iau ceva să mă calmeze.

– Pentru Dumnezeu, Marina, nu lua prea multe.

– Bine, bine... Câteodată nici nu mai au nici un efect... Îl privi îndelung. Îi zâmbi, un zâmbet superb, de o blândețe extraordinară. O să ai grijă de mine, Jinx? Juri că o să ai grijă de mine?

– Întotdeauna, promise Jason Rudd. Până la capăt.

Ochii ei se deschiseră larg.

– Arătai așa de... de ciudat când ai spus asta adineaori.

– Da. Cum ciudat?

– Nu pot să explic. Ca și cum... ca un clovn care râde de ceva deosebit de trist, ceva ce nimeni altcineva nu poate vedea...

Capitolul 21

A doua zi, un inspector Craddock obosit și deprimat sosi în vizită la Miss Marple.

– Stai jos și simte-te ca acasă, îi spuse ea. Îmi dau seama că ai avut o perioadă grea.

– Nu-mi place să fiu învins, zise Craddock. Două crime în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Prin urmare, nu sunt așa de bun în meseria mea, pe cât credeam că sunt. Dă-mi o cană bună de ceai, te rog, mătușă Jane, cu o felie subțire de pâine cu unt și alină-mă cu amintirile dumitale despre viața din St Mary Mead.

Miss Marple plescăi ușor, în semn de compasiune și înțelegere.

– Nu, dragul meu băiat, nu folosește la nimic să vorbești așa și, până la urmă, nu cred că de pâine și unt ai tu nevoie acum. Domnii, când au câte-o dezamăgire, vor ceva mai tare decât un ceai.

Cum îi era obiceiul, Miss Marple pronunțase cuvântul „domni” în același fel în care cineva ar descrie o specie nemaipomenită.

– Ți-aș recomanda, mai curând, un whisky tare cu sifon, spuse ea.

– Chiar așa, mătușă Jane? Ei bine, în cazul acesta, n-am să zic nu.

– Mă duc chiar eu să ți-l prepar, zise Miss Marple, ridicându-se în picioare.

– Oh, nu, nu, nu face așa ceva. Lasă-mă pe mine. Sau poate se duce cum-ii-zice?

– Doar nu vrem s-o avem pe domnișoara Knight găsin- du-și de lucru pe aici, îi sugeră Miss Marple. Mai sunt vreo douăzeci de minute până vine cu ceaiul, ceea ce înseamnă că

avem douăzeci de minute de răgaz. Foarte isteț din partea ta să vii la fereastră și nu pe ușa din față. Avem timp să stăm puțin de vorbă, numai noi doi.

Se duse spre un dulap, într-un colț al încăperii, îl deschise și scoase de acolo o sticlă, un sifon și un pahar.

– Ești plină de surprize, se minună Dermot Craddock. Nu m-aș fi gândit niciodată că asta ții în dulapul din colț. Ești sigură, mătușă Jane, că nu ești printre persoanele acelea care beau pe ascuns?

– Nu te întrece cu gluma, îl admonestă Miss Marple. Nu am fost niciodată o adeptă a absdenței totale. Un păhărel tare este întotdeauna cel mai bun leac când suferi un șoc sau ai avut vreun accident. De neînlocuit în asemenea momente. Sau, desigur, dacă un anumit domn vine pe nepusă-masă. Poftim! exclamă Miss Marple, întinzându-i leacul cu un aer mulțumit. Și nu mai glumi pe tema asta. Stai jos, pur și simplu, și relaxează-te.

– Pe vremea când erai dumneata tânără, nevestele trebuie să fi fost minunate, spuse Craddock.

– Băiete dragă, sunt sigură că, în ziua de azi, o femeie de felul celor la care te referi tu acum ți s-ar părea o slugă, mai degrabă decât un partener de viață. Tinerele de atunci nu erau încurajate să gândească și foarte puține aveau studii universitare sau orice fel de distincție academică.

– Sunt unele lucruri mai importante decât o distincție academică, o contrazise Dermot. Iar unul dintre ele e să știi când un bărbat are nevoie de un whisky cu sifon și să i-l oferi.

Miss Marple îi zâmbi cu afecțiune.

– Hai, îl îndemnă ea, spune-mi ce s-a întâmplat? Sau, mă rog, cât ai voie să-mi spui.

– Cred că deja știi cât știu și eu. Și, cel mai probabil, ai un as în mânecă. Ce-ai zice de animalul dumatăle de povară,

scumpa dumitale domnișoară Knight? Ce-ai zice dacă ea ar fi comis crimele?

– Ei, și de ce, mă rog frumos, să fi făcut ea așa un lucru? întrebă Miss Marple, surprinsă.

– Pentru că la ea nu s-ar gândi nimeni în veci, răspunse Dermot. Cam așa e, de obicei, rezultatul, când dai dumneata verdictul.

– Nu e adevărat, se aprinse Miss Marple. Am spus-o de nenumărate ori și nu numai ție, dragul meu Dermot - dacă nu te superi că-ți spun așa - că e întotdeauna persoana cea mai *evidentă* care a comis crima. De cele mai multe ori te gândești că trebuie să fie soțul sau soția și, de cele mai multe ori, chiar așa e.

– Vrei să spui Jason Rudd? Dermot clătină din cap. Omul acela o divinizează pe Marina Gregg.

– Vorbeam la modul general, i-o întoarse Miss Marple, cu demnitate. În cazul nostru, prima victimă a unui omor premeditat pare a fi doamna Badcock. Și prima dată te întrebi cine ar fi putut face așa ceva și primul răspuns care îți vine în cap, în modul cel mai firesc, este soțul. Și atunci trebuie să examinezi posibilitatea până la capăt. Apoi, am hotărât că victima crimei ar fi trebuit să fie, de fapt, Marina Gregg și atunci, din nou, trebuie să cauți persoana cea mai apropiată de Marina Gregg, începând, așa zice eu, cu soțul. Pentru că e un lucru știut că soții, de foarte multe ori, vor să-și ucidă nevestele, deși, desigur, uneori rămân doar cu dorința de a scăpa de ele, nu le și omoară cu adevărat. Dar sunt de acord cu tine, dragă băiete, că Jason Rudd ține la Marina Gregg din toată inima. Poate că joacă teatru foarte bine, dar mă îndoiesc. Și, în plus, unde e motivul pentru care ar fi vrut să scape de ea? Dacă ar fi vrut să se însoare cu altcineva, mă gândesc că nimic n-ar fi mai simplu de atât. Pentru starurile de cinema, divorțul pare a fi a doua natură. N-ar avea nici un motiv de ordin practic. Nu este un om sărac,

ba dimpotrivă. Are cariera lui și are, din câte am înțeles, mare succes în ceea ce face. Deci, trebuie să căutăm mai departe. Dar este foarte dificil. Da, extrem de dificil.

– Da, spuse Craddock, trebuie să fie greu mai ales pentru dumneata, pentru că treaba asta cu starurile de cinema este ceva cu totul nou. Nu știi scandalurile locale și celelalte bârfe.

– Ba știu ceva mai multe decât crezi tu, îl contrazise Miss Marple. Am studiat îndeaproape diverse numere din *Confidențial*, *Viața Starurilor*, *Despre Film* și *Să vorbim despre film*.

Dermot Craddock izbucni în hohote de râs. Nu se putea abține.

– Trebuie să recunosc, începu el, că mă umflă râsul când îmi povestești ce listă de lecturi ai parcurs.

– Mi s-a părut foarte interesant, îi spuse Miss Marple. Nu sunt chiar grozav scrise, dacă mi se permite critica. Dar mă dezamăgește faptul că nu s-a schimbat nimic de când eram eu tânără. *Societatea Modernă* și *Din Culise*, și restul de fițuici. Multă bârfă. Mult scandal. O preocupare continuă de cine se iubește cu cine și tot restul. Serios, sunt, practic, exact genul de lucruri care se petrec în St Mary Mead. Și în Noul Cartier la fel. Ce vreau să spun e că natura umană e *aceeași* oriunde te-ai duce. Și atunci, revenim la întrebarea: cine ar fi cea mai probabilă persoană care să fi vrut s-o ucidă pe Marina Gregg, să fi vrut atât de tare încât, chiar dacă a ratat o dată, să trimită scrisori de amenințare și să mai încerce de câteva ori. Poate cineva puțin cam... Miss Marple își lovi ușor tâmpla.

– Da, admise Craddock, ăsta pare a fi adevărul. Și, bineînțeles, nu-ți dai întotdeauna seama.

– Oh, da, sunt de acord, spuse Miss Marple. Băiatul mijlociu al doamnei Pike, Alfred, *părea* cât se poate de normal și de rațional. Aproape insuportabil de prozaic, dacă înțelegi ce vreau să spun, dar, în fapt, era absolut de anormal

din punct de vedere mintal. De-a dreptul periculos. Acum pare fericit și mulțumit, mi-a spus doamna Pike că l-au internat la Azilul de Bolnavi Mintal Fairways. Acolo îl înțeleg, și doctorii îl consideră un caz foarte interesant. Asta, evident, îl mulțumește pe deplin. Da, un final aproape fericit, dar biata femeie era cât pe ce s-o pățească de vreo două ori.

Craddock cântări în minte posibilitatea unei paralele între fiul doamnei Pike și cineva din anturajul Marinei Gregg.

– Majordomul italian, continuă Miss Marple, cel care a fost ucis. A plecat la Londra, din câte am înțeles, în ziua morții. Știe cineva ce căuta acolo? Asta, dacă ai voie să-mi spui, adăugă ea, realistă.

– A ajuns în Londra la unsprezece și jumătate, dimineața, spuse Craddock, și nimeni nu știe ce-a făcut acolo până la două fără un sfert, când s-a dus la bancă și a depus în contul lui cinci sute de lire, bani gheață. Nimeni n-a putut să confirme povestea lui, cum că s-ar fi dus să-și vadă o rudă bolnavă. Nici una dintre rudele lui din Londra nu l-a văzut.

– Cinci sute de lire, spuse Miss Marple dând din cap apreciativ. Da, o sumă interesantă, nu crezi? Și-mi imaginez că asta nu era decât prima dintr-un număr destul de mare de tranșe, nu?

– Așa se pare, fu de acord Craddock.

– Probabil că erau singurii bani gheață pe care persoana șantajată i-a putut strânge atunci, pe loc. Poate că el i-a acceptat ca atare sau ca avans, și victima i-a promis că va strânge mai mult în viitorul apropiat. Asta pare a scoate din joc ideea că ucigașul Marinei Gregg ar putea fi cineva de condiție modestă și care urmărește o răzbunare personală. Scoate din joc, aș zice eu, și ideea că ar putea fi cineva care s-a angajat la studiourile de film, dându-se drept asistent sau servitor, sau chiar grădinar. Doar dacă, preciză Miss Marple, o astfel de persoană ar fi doar un agent plătit și

angajatorul nici măcar nu era prin apropiere. De unde vizita la Londra.

– Exact. În Londra îi avem pe Ardwyck Fenn, Lola Brewster și Margot Bence. Toți trei erau prezenți la petrecere. Oricare dintre cei trei ar fi putut să-și dea întâlnire cu Giuseppe într-un loc dinainte stabilit, undeva, în Londra, între orele unsprezece și două fără un sfert. Ardwyck Fenn nu era în birou în intervalul ăsta. Lola Brewster a părăsit camera de hotel și s-a dus la cumpărături. Margot Bence nu era la ea, la studio. Apropo...

– Da, zise Miss Marple, ai ceva să-mi spui?

– M-ai întrebat despre copii, spuse el. Copiii adoptați de Marina Gregg înainte să rămână însărcinată.

– Da, te-am întrebat.

Craddock îi povesti ce aflase.

– Margot Bence, pronunță Miss Marple, încet. Aveam o presimțire, să știi, că era ceva în legătură cu copiii...

– Nu pot să cred că după atâția ani...

– Știu, știu. Nimeni nu poate să creadă așa ceva. Dar, gândește-te, dragul meu Dermot, chiar poate cineva să știe foarte multe despre un copil? Adu-ți aminte de copilărie. Îți poți aduce aminte de vreun incident, ceva care să ți se fi întâmplat și care să-ți fi provocat o mare supărare sau o dușmănie cu mult mai mare în comparație cu importanța reală a incidentului? Un regret sau un resentiment puternic care n-a mai fost egalat în intensitate de atunci? Știi, există o carte, scrisă de genialul doctor Richard Hughes. Am uitat cum se cheamă, dar era despre niște copii care supraviețuiseră unui uragan. Oh, da, un uragan în Jamaica. Ceea ce i-a marcat cel mai puternic a fost pisica lor, care alerga înnebunită prin casă. Era singurul lucru pe care și-l aduceau aminte. Dar toată oroarea și agitația extremă, și frica pe care au trăit-o erau legate de acest unic incident.

– E ciudat că menționezi asta, spuse Craddock, pe gânduri.

- De ce, ți-ai adus aminte de ceva?
- Mi-am adus aminte de ziua în care a murit mama. Aveam cinci ani, cred. Cinci sau șase. Luam masa în camera mea, ruladă cu gem. Îmi plăcea grovaz rulada cu gem. Unul dintre servitori a intrat și i-a spus bonei mele: „Ce îngrozitor! A avut loc un accident și doamna Craddock a murit”... De câte ori mă gândesc la moartea mamei, știi ce-mi vine în minte?
- Ce?
- O farfurie cu ruladă cu gem, la care stau și mă uit întruna. Mă uit și o văd aievea, așa cum era atunci, cu gemul curgând din ea, la un capăt. N-am plâns, n-am zis nimic. Îmi amintesc doar cum stăteam acolo, ca și cum aș fi împietrit deodată, holbându-mă la ruladă. Și de câte ori văd, într-o vitrină, într-un restaurant sau la cineva acasă, o farfurie cu ruladă cu gem, mă simt cuprins de un nou val de nenorocire și disperare. Câteodată, pentru o clipă, nici nu-mi aduc aminte *de ce*. Nu ți se pare o nebunie totală?
- Nu, îl asigură Miss Marple, mi se pare cât se poate de firesc. Dar e foarte interesant. Și-mi dă o idee...

II

- Ușa se deschise și domnișoara Knight intră cu tava cu ceai.
- Oh, Doamne, exclamă ea, ia te uită, avem un musafir. Ce frumos. Ce mai faceți, domnule inspector Craddock? Mai aduc imediat încă o ceașcă.
- Nu vă deranjați, strigă Dermot după ea. Am băut ceva tare în loc de ceai.
- Domnișoara Knight băgă iar capul pe ușă.
- Mă întrebam dacă nu cumva... vă rog să veniți încoace, un minut, domnule Craddock.
- Dermot se duse după ea, în hol. Ea merse în bucătărie și închise ușa în urma ei.
- O să fiți atent, nu-i așa? începu ea.

– Atent? În ce sens, domnișoară Knight?

– Cu drăguța noastră doamnă de dincolo. Știți, e teribil de interesată de tot și de toate, dar nu-i face deloc bine să se agite din pricina unor crime și a tot felul de lucruri îngrozitoare. Doar nu vrem să se gândească la așa ceva tot timpul și să aibă coșmaruri. E foarte bătrână și fragilă și trebuie să aibă o viață foarte ocrotită. Întotdeauna a fost așa, știți? Sunt sigură că toate discuțiile astea despre crime și gangsteri, și nu mai știu eu ce îi fac foarte, foarte rău.

Dermot se uită la ea oarecum amuzat.

– Eu, unul, nu cred, începu el, cu blândețe, că orice aș spune eu sau dumneata despre crime ar putea s-o neliniștească sau s-o șocheze pe Miss Marple în vreun fel. Te asigur, draga mea domnișoară Knight, că Miss Marple este capabilă să contemple crima, de orice fel, cu un sânge-rece absolut.

Se întoarse în salon, iar domnișoara Knight, bodogănind ușor indignată, îl urmă. În timp ce lua ceaiul, vorbi încontinuu, în mare parte pe subiectele politice din ziare și despre cele mai vesele teme care îi treceau prin minte. Când, în sfârșit, luă tava cu ceaiul și mâncarea și închise ușa în urma ei, Miss Marple trase adânc aer în piept.

– În sfârșit, puțină liniște, exclamă ea. Sper să n-o ucid pe femeia asta într-o bună zi. Acum, ascultă la mine, Dermot, sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le aflu.

– Da? Și care ar fi acelea?

– Vreau să mai trecem o dată în revistă, cu foarte mare atenție, tot ce s-a întâmplat în ziua aceea, la petrecere. Doamna Bantry a sosit, și vicarul, imediat după ea. Apoi au venit domnul și doamna Badcock și, astfel, pe scări, în momentul acela erau primarul cu soția, acest Ardwyck Fenn, Lola Brewster, un reporter de la Herald & Angus, din Much Benham și fătucă asta, fotografa, Margot Bence. Din ce mi-ai spus, Margot Bence avea aparatul fixat în unghi față de scări

și fotografia evenimentul. Ai văzut vreuna dintre aceste fotografii?

– De fapt, chiar am adus una cu mine, să-ți arăt.

Scoase din buzunar o fotografie neînramată. Miss Marple o privi îndelung, cu atenție. Marina Gregg, cu Jason Rudd undeva mai în spate, puțin într-o parte, Arthur Badcock, cu o mână la față, părând oarecum jenat, stătea mai în spate, în timp ce soția lui ținea în mâna ei mâna Marinei Gregg, uitându-se la ea și vorbindu-i. Marina nu se uita la doamna Badcock. Se uita peste creștetul ei, privind, din câte se putea observa, direct în obiectiv sau, poate, ușor înspre stânga.

– *Foarte* interesant, spuse Miss Marple. Am tot soiul de relatări despre ce era expresia de pe chipul ei. O privire împietrită, înghețată. Da, o descriere foarte bună. O expresie prevestitoare de dezastre? Nu sunt prea convinsă de asta. E mai curând o paralizie a oricărei emoții decât o premoniție. Nu crezi? N-aș zice că e tocmai frică, deși frica te poate aduce în așa hal. Dar nu cred că îi era frică. Cred că e mai curând o stare de șoc. Dermot, dragul meu, dacă ai vrea să-mi spui și dacă ai notițele la tine, ce i-a zis Heather Badcock Marinei Gregg în momentul respectiv? Firește, știu în mare cam ce s-a spus, dar cât de aproape poți fi de cuvintele folosite cu adevărat? Presupun că ai mărturii din partea unor persoane diferite, nu?

Dermot încuviință.

– Da. Stai să văd. De la prietena dumitale, doamna Bantry, apoi, de la Jason Rudd și, dacă nu mă înșel, de la Arthur Badcock. Cum ziceai, cuvintele variază puțin, dar esența e, în mare parte, aceeași.

– Știu. Dar pe mine variațiunile mă interesează. Cred că ne-ar putea ajuta.

– Nu văd cum, spuse Dermot, deși dumneata probabil că îți dai seama. Prietena dumitale, doamna Bantry, a fost cea mai

sigură. Din câte îmi aduc aminte... ia stai... port după mine multe dintre notițele mele.

Se căută prin buzunare și scoase un carnetel pe care îl răsfoi ca să-și îmbogățească memoria.

– Nu am aici citatele exacte, încep eu, dar am câteva notițe. Din câte zice ea, doamna Badcock era foarte veselă, ba chiar de-a dreptul debordantă și foarte încântată de sine. A spus ceva de genul: „Nu pot să vă explic ce minunat este pentru mine. Poate că nu vă aduceți aminte, dar acum mulți ani, în Insulele Bermude, m-am dat jos din patul în care eram ținută pentru că aveam vărsat de vânt și am venit și eu să vă văd și mi-ați acordat un autograf și a fost una dintre cele mai glorioase zile din viața mea, pe care n-am s-o uit niciodată”.

– Înțeleg, spuse Miss Marple, a menționat locul, dar nu și data la care s-a întâmplat, nu?

– Așa e.

– Și ce-a spus domnul Rudd?

– Jason Rudd? A spus că doamna Badcock i-a spus soției că s-a dat jos din pat, deși avea gripă și că s-a dus să o vadă pe Marina și că încă mai are autograful ei. O relatare mai scurtă decât a prietenei duminică, dar a surprins cam aceași idee.

– A menționat cumva locul și momentul?

– Nu, nu cred. Cred că a zis că a fost cam acum zece sau doisprezece ani.

– Înțeleg, și domnul Badcock?

– Domnul Badcock a spus că Heather era extrem de agitată și fericită s-o cunoască pe Marina Gregg, că era mare admiratoare a Marinei Gregg și că ea i-ar fi spus că, la un moment dat, pe când era doar o copilă, a reușit să iasă din patul ei de bolnavă și să se ducă s-o întâlnească pe Marina Gregg și să-i ia autograful. Nu mi-a dat detalii, dar era clar că asta se întâmplase înainte de căsătoria lor. Mi s-a părut că nu dă incidentului prea mare importanță.

- Înțeleg, spuse, din nou, Miss Marple. Da, înțeleg...
- Și ce înțelegi, mă rog? întrebă Craddock.
- Încă nu atât cât mi-aș dori, admise Miss Marple, dar am senzația că dacă aș ști de ce și-a stricat singură rochia în ziua aceea...
- Cine, doamna Badcock?
- Da. Mi se pare un lucru așa de ciudat, atât de inexplicabil... doar dacă... Dar, desigur. Oh, Doamne, dar proastă mai sunt!
- Domnișoara Knight intră în încăpere, aprinzând lumina.
- Cred că avem nevoie de puțină lumină aici, spuse ea, binedispusă.
- Da, zise Miss Marple, ai atâta dreptate, domnișoară Knight. Asta e exact de ce avem nevoie. Puțină lumină. Știi, cred că, în sfârșit, o avem.
- Discuția tête-à-tête luă sfârșit și Craddock se ridică în picioare.
- Acum nu ne mai rămâne decât un lucru de făcut, spuse el, și anume să-mi spui ce amintire specială, din trecutul dumitale, îți frământă mintea.
- Toată lumea mă tachinează pe chestia asta, spuse Miss Marple, dar trebuie să spun că mi-am adus aminte, pentru un moment, de camerista soților Laurinstons.
- Camerista soților Laurinston?
- Craddock era complet zăpăcit.
- Fata trebuia, firește, să preia mesaje telefonice, povesti Miss Marple, însă nu se pricepea foarte bine. Înțelegea ideea generală a ceea ce i se spunea, dar felul în care își nota câteodată mesajul îl făcea de neînțeles. Asta se întâmpla, probabil, pentru că nu știa gramatică mai deloc. Și, în consecință, se întâmplau fel de fel de incidente nefericite. Îmi amintesc de unul, în special. Un domn, Burroughs, dacă nu mă înșel, sună să spună că fusese să-l vadă pe domnul Elvaston în problema gardului stricat, dar afirma că nu e

treaba lui să-l repare. Era de partea cealaltă a proprietății și zicea că ar fi vrut să știe foarte clar cum stă treaba, ca să știe ce face mai departe, pentru că de asta depindea de responsabilitatea lui legală și era important să știe care e situația înainte să discute cu un avocat. Un mesaj foarte obscur, după cum vezi. Te făcea mai degrabă confuz, în loc să te dumirească.

– Oh, dacă vorbiți de cameriste, interveni domnișoara Knight, cu un mic chicot, asta trebuie să se fi întâmplat acum mult timp. N-am mai auzit de ani buni vorbindu-se despre cameriste.

– S-a întâmplat acum mulți ani, spuse Miss Marple, dar nu contează, pentru că natura umană era pe atunci cam ce este și acum. Greșelile se făceau din aceleași motive, mai mult sau mai puțin. Doamne, adăugă ea, nici nu știi ce mă bucur că fata aceea e acum la Bournemouth, în siguranță.

– Fata? Care fată? întrebă Dermot.

– Fata care se pricepe la croitorie și care s-a dus să-l vadă pe Giuseppe în ziua aceea. Cum îi zicea... Gladys ceva.

– Gladys Dixon?

– Da, așa o chema.

– Și zici că e în Bournemouth? Cum e posibil să știi așa ceva?

– Știu, spuse Miss Marple, pentru că *eu* am trimis-o acolo.

– Ce spui? Dermot se holbă la ea. Dumneata? De ce?

– Am fost s-o văd, explică Miss Marple, și i-am dat niște bani și i-am spus să-și ia o vacanță și să nu scrie acasă.

– Și pentru care motiv, mă rog, ai făcut așa ceva?

– Pentru că n-am vrut să moară și ea, evident, spuse Miss Marple bătând, tacticoasă, din gene.

Capitolul 22

– Frumoasă scrisoarea de la Lady Cornwall, spuse domnișoara Knight, două zile mai târziu, în timp ce punea tava cu micul dejun pentru Miss Marple. Ți-ai aduci aminte că ți-am povestit despre ea? E doar puțin, știi dumneata - bătu ușor cu degetul în tâmplă - cam rătăcită, uneori. Și nici memoria nu mai e ce-a fost. Nu-și mai recunoaște rudele și îi alungă pe toți de lângă ea.

– Ar putea fi pură viclenie, sugeră Miss Marple, mai degrabă decât o pierdere de memorie.

– Ei, stai puțin, se împotrivi domnișoara Knight, nu cumva iar suntem răutăcioase să ne dăm cu părerea așa? Își petrece iarna în hotelul Belgrave în Llandudno. Un hotel atât de bun pentru cei care vor să petreacă acolo câte un sezon! Niște terenuri splendide în împrejurimi și o terasă închisă foarte frumoasă. Abia așteaptă să mă duc și eu acolo, la ea.

Domnișoara Knight suspină.

Miss Marple se ridică în capul oaselor, în pat.

– Dar, chiar te rog, îi spuse ea, dacă ești dorită... dacă e nevoie de dumneata acolo și ții să te duci...

– Nu, nu, nici să nu aud de așa ceva, țipă domnișoara Knight. Oh, nu, n-am vrut să sugerez că aș vrea să plec. Ce-ar spune domnul Raymond West? Mi-a explicat că s-ar putea ca șederea mea aici să devină permanentă la un moment dat. Nici nu visez să nu-mi pot onora obligațiile. Am menționat doar așa, în treacăt, ca fapt divers, chestia cu Lady Cornwall, așa că, drăguța mea, nu-ți face nici o grijă, adăugă ea, bătând-o pe Miss Marple pe umăr. Doar n-o să te abandonez! Nu, nu, nu se poate așa ceva. O să am grijă de tine și o să te cocoleșesc și o să te simți întotdeauna fericită și liniștită.

Ieși din încăpere. Miss Marple ședea cu un aer hotărât, uitându-se la tava din fața ei, dar nereușind să înghită ceva. Într-un final, ridică receptorul și formă, energic, un număr.

– Doctore Haydock?

– Da?

– Jane Marple la telefon.

– Ei, ce-ai mai pățit acum? Ai nevoie de serviciile mele profesionale?

– Nu, răspuse Miss Marple. Dar vreau să te văd cât se poate de repede.

Când doctorul Haydock sosi într-adevăr, o găsi pe Miss Marple în pat, așteptându-l.

– Ești sănătatea întruchipată, se văicări el.

– De asta și voiam să te văd, îi comunică Miss Marple. Să-ți spun că mă simt bine.

– Un motiv cât se poate de nefiresc ca să chemi doctorul acasă.

– Sunt în putere, am vlagă în mine și e absurd să am pe cineva care să stea cu mine tot timpul. Atâta vreme cât vine cineva în fiecare zi și îmi face curățenie, nu văd nici o rațiune pentru care cineva să locuiască aici, cu mine, permanent.

– Îmi dau seama că dumneata asta crezi, dar eu, nu, spuse doctorul Haydock.

– Mie mi se pare că te transformi într-un adevărat cusurgiu, replică Miss Marple, răutăcioasă.

– Te rog frumos să nu mă faci în toate felurile, îi răspuse doctorul Haydock. Ești o persoană foarte sănătoasă, pentru vârsta dumitale; ai căpătat o bronșită, ceea ce nu e tocmai bine pentru persoanele în vârstă, așa ca dumneata. Dar să rămâi singură în casă, la vârsta dumitale, e un risc. Dacă, de exemplu, se întâmplă să cazi pe scări, sau să cazi din pat, sau să aluneci în baie? O să mori și nimeni n-o să știe.

– De imaginat, ne putem imagina multe, îl contrazise Miss Marple. Domnișoara Knight ar putea, la fel de bine, să cadă

pe scări și eu aș putea să mă împiedic de ea, grăbindu-mă să văd ce s-a întâmplat.

– N-are nici un sens să-mi forțezi mâna, o asigură doctorul Haydock. Ești o femeie în vârstă și trebuie să fie cineva aici care să-ți poarte de grijă cum trebuie. Dacă nu-ți place femeia care e acum cu dumneata, ia-ți alta.

– Mai ușor de zis, decât de făcut, zise Miss Marple.

– Găsește-o pe vreuna dintre vechile dumitale slujnice, cineva care să-ți placă și cu care să mai fi locuit și înainte. Văd că fata asta bătrână te calcă pe nervi. Și eu aș fi la fel. Trebuie să fie vreo slujnică veche pe undeva. Nepotul acela al dumitale e unul dintre cei mai bine vânduți scriitori de azi. Dacă ai găsi persoana potrivită, el ar putea să o răsplătească din plin pentru timpul pus la dispoziția dumitale.

– Normal, dragul de Raymond ar face orice în privința asta. Este cât se poate de generos, spuse Miss Marple. Numai că tinerii din ziua de azi au propriile vieți, iar servitorii mei credincioși, îmi pare rău că trebuie să spun asta, sunt morți.

– Ei bine, dumneata nu ești moartă, replică Haydock, și ai mulți ani de trăit dacă te îngrijești cum trebuie. Doctorul se ridică în picioare. Din câte văd eu, continuă el, nu are nici un sens să mai stau pe aici. Arăți sănătoasă tun. N-am să-mi pierd vremea să-ți iau tensiunea sau să-ți auscult inima și nici să-ți răspund la întrebări. Dumneata înflorești cu toată agitația asta din sat, chiar dacă nu poți să te miști de colo-colo, ca să-ți bagi coada peste tot, cum îți place dumitale să faci. La revedere, trebuie să-mi văd de drum și chiar să fiu de folos cuiva. Am de văzut vreo opt sau zece cazuri de pojar, vreo jumătate de duzină cu tuse măgărească și unul suspect de scarlatină, ca să nu mai zic de pacienții obișnuiți!

Doctorul Haydock ieși repede, iar Miss Marple rămase încruntată. Ceva din ce-a spus... ce-a spus exact? Are pacienți de văzut... pacienții din sat, cu durerile lor obișnuite... pacienții din sat? Miss Marple împinse tava cu

micul dejun cu un gest hotărât. Apoi o sună pe doamna Bantry.

– Dolly, Jane la telefon. Vreau să te întreb ceva. Fii atentă. E adevărat că i-ai spus inspectorului Craddock că Heather Badcock i-ar fi spus Marinei Gregg o poveste total fără sens despre cum avea ea vărsat de vânt și, că în ciuda bolii ei, s-a ridicat din pat și s-a dus s-o întâlnească pe Marina și să-i ia autograful?

– Da, mai mult sau mai puțin.

– *Vărsat de vânt?*

– Ei, ceva de genul. Doamna Allcock îmi vorbea despre votcă la vremea respectivă, așa că nu am ascultat cu mare atenție.

– Ești sigură, insistă Miss Marple, trăgând adânc aer în piept, că n-a spus tuse măgărească?

– Tuse măgărească? Doamna Bantry păru de-a dreptul uimită. Evident că nu. N-ar fi avut de ce să se pudreze toată și să se machieze, dacă era tuse măgărească.

– Înțeleg - asta ai uitat tu să menționezi - c-a acordat atenție deosebită machiajului.

– Păi, chiar a insistat - și nu era genul care să se machieze. Dar cred că ai dreptate, nu era vărsat de vânt... urticarie, poate?

– Spui asta numai pentru că și tu ai avut urticarie la un moment dat și n-ai putut să te duci la o nuntă, i-o tăie Miss Marple. Ești incurabilă, Dolly, incurabilă.

Trânti receptorul, lăsând-o fără replică pe doamna Bantry, care, uimită din cale-afară, protestă cu „Zău așa, Jane”.

Miss Marple scoase un zgomot de indignare, ca o felină care strănută, ca să indice dezgustul profund pe care îl simțea. Minte ei, în schimb, se întoarce la problema ei de confort domestic, personal. Credincioasa Florence? Ar putea fi credincioasa Florence, acea grenadir de menajeră, din vremurile de demult, convinsă să-și părăsească confortabila ei căsuță și să se întoarcă în St Mary Mead să aibă grijă de

stăpâna ei de-odinioară? Credincioasa Florence îi fusese întotdeauna foarte devotată. Dar credincioasa Florence era foarte atașată de căsuța ei. Miss Marple scutură din cap, iritată. La ușă se auzi un râpăit vesel. De îndată ce Miss Marple strigă „intră”, Cherry își și făcu apariția.

– Am venit după tavă, spuse ea. S-a întâmplat ceva? Arătați supărată, sau mi se pare mie?

– Mă simt neajutorată, i se confesă Miss Marple. Bătrână și neajutorată.

– Nu vă faceți griji, îi spuse Cherry, luând tava. Sunteți departe de a fi neajutorată. Am tot auzit vorbindu-se despre dumneavoastră! Practic toată lumea din Noul Cartier știe acum cine sunteți. Am auzit că ați făcut tot felul de lucruri extraordinare. Nu crede nimeni că sunteți genul de bătrânică neajutorată. Ea vă bagă prostii din astea în cap.

– Ea?

Cherry făcu o mișcare bruscă din cap, înspre ușă.

– Hoașca asta insuportabilă, domnișoara Knight. Să n-o lăsați să vă deprime.

– E o femeie foarte binevoitoare, zise Miss Marple, foarte binevoitoare, adăugă ea, pe tonul omului care încearcă să se convingă singur.

– Calul moare de drum lung, nu așa se zice? spuse Cherry. Doar nu vreți să vă umpleți de bunăvoința ei ca de râie, nu?

– Eh, cu toții avem necazurile noastre, oftă Miss Marple.

– Le-avem, și încă ce necazuri, spuse Cherry. Cred că dacă mai stau mult alături de doamna Hartwell, o să se întâmple vreo nenorocire. Scorpie bătrână și acră, toată ziua stă și bârfește, și se plânge. Și Jim e sătul până peste cap. Aseară s-a certat cu ea ca la ușa cortului. Și asta doar pentru că am dat Messiah puțin cam tare! Ce poți să ai împotriva oratorului Messiah, până la urmă? Că doar e o piesă religioasă.

– Și a avut ceva împotriva?

– A făcut un tărăboi, ceva de groază, spuse Cherry. A bătut în pereți și a țipat; dar ce n-a făcut!

– Dar chiar trebuie să dați muzica atât de tare? întrebă Miss Marple.

– Lui Jim așa îi place, răspunse Cherry. Spune că nu ai cum să prinzi tonalitatea cum trebuie, dacă nu ai volum maxim.

– Poate că nu e chiar așa de ușor de suportat pentru cineva care nu are asemenea veleități muzicale, sugeră Miss Marple.

– Dacă n-aș sta într-un duplex..., spuse Cherry. Pereții sunt subțiri ca hârtia. Sincer, nu-mi prea place clădirea asta nouă. Arată foarte dichisită și nou-nouță, dar nu-ți poți exprima personalitatea fără să nu-ți sară cineva la beregată.

Miss Marple îi zâmbi ușor.

– Și tu ai o personalitate foarte puternică de exprimat, Cherry.

– Chiar credeți? Cherry era foarte mândră de propria persoană și râdea mulțumită. Mă întrebam, începu ea. Dintr-odată părea stânjenită. Puse jos tava și veni înapoi pe pat. Mă întrebam dacă n-o să mă credeți obraznică dacă v-aș întreba ceva? Adică... nu trebuie decât să spuneți „nici nu se pune problema” și gata, nu mai discutăm despre asta.

– Vrei să fac eu ceva anume?

– Nu chiar. Mă gândeam la camerele de deasupra bucătăriei. Nu le mai folosește nimeni de ceva vreme, nu-i așa?

– Nu.

– Stătea un grădinar cu soția acolo, din câte am auzit. Dar asta se întâmpla demult. Ce mă gândeam... eu și Jim ne gândeam dacă... dacă am putea să stăm noi acolo. Adică, să venim și să locuim aici.

Miss Marple se uită la ea, uimită din cale-afară.

– Dar ce se întâmplă cu casa ta nouă și frumoasă din Noul Cartier?

– Ne-a ajuns la amândoi până peste cap. E adevărat că ne plac toate aparatele astea noi, dar din astea poți să cumperi de oriunde - le putem lua în rate și am avea destul loc aici pentru ele, mai ales că Jim ar putea avea camera de deasupra grajdurilor. Ar face-o să fie ca nouă și și-ar instala acolo toate aeromodelele lui și n-ar mai trebui să le tot strângă de fiecare dată. Și dacă ne aducem și patefonul și să-l punem tot acolo, nici nu l-ați auzi.

– Tu chiar vorbești serios să te muți aici, Cherry?

– Da, cât se poate de serios. Am vorbit cu Jim îndelung despre asta. Jim ar putea să repare tot ce aveți nevoie - știți, se pricepe la țevăraie și ceva tâmplărie, și eu aș putea avea grijă de dumneavoastră la fel de bine ca domnișoara Knight. Știu că mă considerați puțin cam neglijentă, dar promit să îmi dau silința cu făcutul paturilor și cu spălatul, și încep să devin expertă la gătit. Vita Stroganoff de aseară, floare la ureche, zău dacă nu.

Miss Marple o cântări cu atenție.

Cherry se agita ca o pisicuță în fața farfuriei cu lapte - strălucea de vitalitate și de bucuria de a trăi. Miss Marple se mai gândi un moment la credincioasa Florence. Credincioasa Florence ar ține casa mult mai bine, asta e clar. (Miss Marple nu punea mare preț pe promisiunile lui Cherry.) Dar avea cel puțin șazeci și cinci de ani, dacă nu și mai mulți. Și chiar și-ar fi dorit să fie dezrădăcinată? Ar fi acceptat, poate, din real devotament pentru Miss Marple. Dar oare Miss Marple chiar își dorea ca lumea să facă sacrificii pentru ea? Nu suferea chiar ea din pricina excesivului simț al datoriei pe care domnișoara Knight îl exprima cu asemenea conștiincios devotament?

Cherry, oricât de neglijentă ar fi fost în ale trebăluitului prin casă, își *dorea* să vină să stea cu ea. Și dispunea de calități care, în momentul de față, i se păru lui Miss Marple de o

importanță crucială. Căldură sufletească, vitalitate și un interes de nestăvilit de a ști absolut tot ce se întâmplă în jur.

– Desigur, spuse Cherry, n-aș vrea să merg, în nici un fel, pe la spatele domnișoarei Knight.

– Nu-ți face tu griji de domnișoara Knight, spuse Miss Marple, care tocmai luase o hotărâre. Se duce să stea cu o anume Lady Conway, într-un hotel în Llandudno - ceea ce-i va conveni de minune. Cherry, va trebui să punem la punct o mulțime de detalii și am să vreau să stau de vorbă cu bărbatul acela al tău - dar, dacă tu crezi că o să fii fericită aici, atunci...

– O să ne convină de minune, răspunse Cherry. Și puteți să aveți încredere în mine că am să fac lucrurile cum trebuie. Ba chiar am să folosesc mătura și fârașul, dacă asta o să vă doriți.

Miss Marple râse cu poftă de această ofertă supremă.

Cherry ridică iar tava cu micul dejun.

– Ar trebui să mă apuc de treabă. Am venit târziu azi-dimineață - pentru că am auzit ce i s-a întâmplat bietului Arthur Badcock.

– Arthur Badcock? Ce-a pățit?

– N-ați auzit? E la secția de poliție acum, povesti Cherry. L-au rugat să vină să-i „ajute cu ancheta” și știți ce înseamnă asta.

– Când s-a întâmplat asta? ceru Miss Marple să știe.

– Azi-dimineață, răspunse Cherry. Bănuiesc că l-au arestat pentru că s-a aflat că a fost căsătorit cu Marina Gregg la un moment dat.

– Poftim? Miss Marple se ridică iar în capul oaselor. Arthur Badcock fost cândva căsătorit cu Marina Gregg?

– Așa se spune, zise Cherry. Nimeni n-avea nici cea mai vagă idee. Domnul Upshaw a dezvăluit secretul. A fost în State o dată sau de două ori, cu afaceri, cu firma dumnealui și așa știe multe bârfe de pe-acolo. S-a întâmplat acum ceva

vreme. Chiar dinainte ca ea să-și înceapă cariera de actriță. N-au fost căsătoriți mai mult de un an sau doi, și apoi ea a câștigat nu știu ce mare premiu de film și, evident, el nu mai era destul de bun pentru ea, așa că au divorțat în stilul lor american, fără complicații, și el a ieșit din peisaj, cum s-ar zice. Arthur Badcock e, oricum, genul care nu prea dă bine în peisaj. Nu e omul care să facă scandal. Și-a schimbat numele și s-a întors în Anglia. Dar asta a fost tare demult. Nu te-ai gândi că așa ceva ar mai conta acum în vreun fel. Dar, iată că e suficient pentru poliție.

– Oh, nu, spuse Miss Marple. Oh, nu. Asta nu se poate întâmpla. Dacă aș ști ce să fac... Ia să mă gândesc o clipă. Făcu un gest spre Cherry. Cherry, ia tava de aici imediat și trimite-o pe domnișoara Knight la mine. Trebuie să mă ridic din pat.

Cherry se supuse. Miss Marple se îmbracă de una singură, cu degetele tremurând ușor. O scotea din sărite să vadă că orice urmă de agitație îi afecta trupul. Încă își mai încheia nasturii la rochie, când domnișoara Knight își făcu apariția.

– M-ai chemat? Cherry mi-a spus că...

Miss Marple i-o tăie scurt:

– Cheamă Inch-ul.

– Poftim? spuse domnișoara Knight, luată complet prin surprindere.

– Inch, repetă Miss Marple, cheamă-l pe Inch. Dă-i telefon să vină aici imediat.

– Ah, aha, am înțeles. Vrei să zici să chem taxiul. Dar numele lui e Roberts, nu-i așa?

– Pentru mine, răspunse Miss Marple, e Inch și așa o să rămână întotdeauna. Dar, nu contează, cheamă-l. Să vină aici în momentul acesta.

– Vrei să faci o mică plimbare cu mașina?

– Te rog frumos să-l chemi și gata, i-o întoarse Miss Marple, și, te rog, repejor.

Domnișoara Knight îi aruncă o privire plină de îndoială, dar merse să facă ce i se spusese.

– Ne simțim bine, nu-i așa, drăguța mea? întrebă ea, îngrijorată.

– *Amândouă* ne simțim foarte bine, spuse Miss Marple, iar eu, în mod deosebit, mă simt excelent. Inerția nu mi se potrivește, nu mi s-a potrivit niciodată. Aștept de multă vreme să fac ceva cu adevărat, ceva practic, real.

– Nu cumva doamna Baker ți-a spus ceva care să te fi supărat?

– Nu m-a supărat nimic, i-o tăie Miss Marple. Mă simt deosebit de bine. Sunt doar enervată pe mine pentru c-am putut să fiu atât de proastă. Dar, serios, până nu mi-a dat doctorul Haydock o idee, chiar azi-dmineață - acum stau și mă gândesc dacă-mi aduc aminte bine. Unde e cartea aceea de medicină?

O dădu la o parte pe domnișoara Knight și păși hotărâtă pe scări. Găsi cartea de care avea nevoie în biblioteca din salon. O luă de acolo și trecu indicele în revistă, murmurând în sine: „pagina 210”. Dădu paginile până o găsi, citi câteva momente, apoi dădu din cap, satisfăcută.

– Remarcabil, spuse ea, foarte ciudat. Nu cred că s-ar fi gândit cineva la chestia asta. Nici eu nu am făcut legătura până n-am pus cele două idei cap la cap, ca să mă exprim așa.

Apoi scutură din cap, iar între sprâncene îi apărură un rid fin. De-ar fi fost cineva acolo...

Trecu, în minte, peste diversele relatări pe care le primise cu privire la scena respectivă.

Dintr-odată, făcu ochii mari, fulgerată de-un gând. A fost cineva acolo - dar, oare, cugetă ea, o să fie în stare să mă ajute? Nu poți să știi niciodată cu vicarul ăsta. E de-a dreptul imprevizibil.

Cu toate astea, se duse totuși la telefon și formă numărul vicarului.

– Bună dimineața, domnule vicar. Miss Marple la telefon.

– Ah, da, Miss Marple - ce pot face pentru dumneata?

– Mă întrebam dacă nu cumva m-ai putea ajuta într-o mică problemă. E vorba despre ziua aceea, la petrecere, când a murit biata doamnă Badcock. Dacă nu mă înșel, dumneata erai destul de aproape de doamna Gregg când au sosit soții Badcock.

– Da, da - eram chiar înaintea lor, am impresia. Ce zi tragică!

– Da, într-adevăr. Și, cred că doamna Badcock îi povestea doamnei Gregg că a mai întâlnit-o o dată și în Insulele Bermude. Că era bolnavă, dar că s-a dat jos din pat anume pentru asta.

– Da, da, îmi aduc aminte.

– Și îți aduci aminte dacă doamna Badcock a spus de ce boală suferea?

– Cred că... stai să mă gândesc... da, că ar fi fost pojar... mă rog, nu pojarul adevărat, ci rujeolă - o boală nu chiar atât de serioasă. Unii nici nu se simt deloc rău. Îmi aduc aminte de verișoara mea, Caroline...

Miss Marple întrerupse șirul de amintiri despre verișoara Caroline, tăindu-i-o scurt: „Domnule vicar, îți mulțumesc foarte frumos”, și îi închise în nas.

Expresia de uimire i se întipărise pe figură. Cum reușea vicarul să-și amintească numai anumite lucruri era unul dintre marile mistere din St Mary Mead, dar mai mare taină era cum de reușea vicarul să uite altele, mult mai importante!

– Drăguța mea, a venit taxiul, o anunță domnișoara Knight, dând buzna în încăpere. E o mașină cam veche și nu tocmai curată. N-aș vrea să călătorești în așa ceva. Ai putea lua vreun microb, ceva.

– Prostii, îi răspunse Miss Marple.

Își fixă bine pălăria pe cap și, închizându-și nasturii la haina de vară, porni spre taxiul care o aștepta.

– Bună dimineața, Roberts, îl salută ea.

– Bună dimineața, Miss Marple. Da' știu că ești matinală, în dimineața asta. Unde vrei să mergi?

– Gossington Hall, te rog, îi spuse ea.

– Draga mea, aș face bine să vin cu dumneata, nu-i așa? Durează un minut, până îmi pun eu pantofii de oraș.

– Nu, mulțumesc, îi spuse Miss Marple, hotărâtă. Mă duc singură. Dă-i bătaie, Inch - pardon, Roberts.

Roberts îi dădu bătaie, remarcând, într-o doară:

– Ah, Gossington Hall. Grozave schimbări se mai petrec în ziua de azi, și acolo și aiurea. Atât ce se mai construiește! N-aș fi crezut o mie de ani că așa ceva o să ajungă și în St Mary Mead.

De îndată ce ajunse la Gossington Hall, Miss Marple sună la ușă și ceru, pe dată, să-l vadă pe domnul Jason Rudd.

Succesorul lui Giuseppe, un bătrânel cam nesigur pe picioare, se arătă oarecum neîncrezător.

– Domnul Rudd, începu el, nu primește pe nimeni fără o programare, doamnă. Și mai ales azi, dintre toate zilele....

– N-am programare, spuse Miss Marple, dar am să aștept, adăugă ea.

Trecu pe lângă el cu pași repezi, intră în hol și se așeză pe un fotoliu.

– Doamnă, mi-e teamă că, în dimineața asta, este de-a dreptul imposibil.

– În acest caz, spuse Miss Marple, am să aștept până după-amiază.

Șocat, noul majordom se retrase. Imediat îl înlocui un tânăr. Avea o personalitate plăcută și vorbea într-o manieră veselă, cu un ușor accent american.

– Te-am mai văzut pe dumneata, îi spuse Miss Marple. La Noul Cartier. M-ai întrebat unde e Aleea Blenheim.

Hailey Preston îi răspunse cu bunăvoință:

– Bănuiesc că ați avut cele mai bune intenții, dar, din pricina dumneavoastră, m-am rătăcit ceva teribil.

– Oh, Doamne, serios? zise Miss Marple. Atâtea alei, că nu mai știi. Aș putea să-l văd pe domnul Rudd?

– Îmi pare nespus de rău, începu Hailey Preston. Domnul Rudd e o persoană foarte ocupată și... ah... are agenda plină în dimineața asta și chiar nu poate fi deranjat.

– Sunt convinsă că e foarte ocupat, îl asigură Miss Marple. Am venit aici pregătită să aștept.

– Atunci, v-aș sugera să-mi spuneți mie ce anume vreți de la el. Vedeți dumneavoastră, eu mă ocup de asemenea treburi, în locul domnului Rudd. Toată lumea trece întâi pe la mine.

– Din păcate, spuse ea, eu nu vreau să-l văd decât pe domnul Rudd. Și am să aștept aici până reușesc, adăugă ea.

Se făcu și mai comodă în fotoliul mare, din stejar.

Hailey Preston ezită, dădu să-i răspundă, se răzgândi și, într-un final, se întoarse și urcă la etaj.

Se întoarse cu un bărbat masiv, îmbrăcat într-un costum de tweed.

– Domnul este doctorul Gilchrist. Doamna... aaa...

– Miss Marple.

– Dumneata ești Miss Marple, spuse Gilchrist, privind-o cu mult interes.

Hailey Preston se făcu rapid nevăzut.

– Am tot auzit despre dumneata, îi spuse Gilchrist. De la doctorul Haydock.

– Doctorul Haydock este un prieten vechi.

– Da, într-adevăr, îți e prieten vechi. Bun, spune-mi pentru ce vrei dumneata să-l vezi pe Jason Rudd?

– E absolut necesar să-l văd, îi răspunse Miss Mapple.

Doctorul Gilchrist o cântări o vreme.

– Și n-ai de gând să pleci până nu-l vezi, corect? întrebă el.

– Exact.

– Te cred în stare, recunosc doctorul. În acest caz, ce-ai zice dacă ți-aș oferi un motiv foarte bun pentru care nu-l poți vedea pe domnul Rudd. Soția lui a murit azi-noapte, în somn.

– A murit? exclamă Miss Marple. Cum?

– O supradoză de somnifere. Nu vrem ca știrea să ajungă pe mâna presei pentru încă vreo câteva ore bune. Așa că, am să te rog, pentru moment, să nu spui nimănui.

Desigur. A fost un accident?

– Eu asta cred, fără îndoială, spuse doctorul Gilchrist.

– Dar ar fi putut fi și sinucidere.

– Ar fi putut - dar e improbabil.

– Sau poate că *cineva* i-a administrat supradoza.

Gilchrist ridică din umeri.

– O posibilitate foarte vagă. Și, mai ales, adăugă el, fără ezitare, un lucru aproape imposibil de dovedit.

– Am înțeles, spuse Miss Marple. Trase adânc aer în piept. Regret, dar, acum, mai mult ca oricând, e absolut necesar să-l văd pe domnul Rudd.

Gilchrist se uită la ea.

– Așteaptă, te rog, aici.

Capitolul 23

Jason Rudd ridică privirea în momentul în care Gilchrist intră.

– E o cucoană bătrână jos, începu el, arată ca și cum ar avea vreo sută de ani. Vrea să te vadă. Nu acceptă un refuz și promite că așteaptă. O să aștepte până după-amiază, din câte am înțeles, sau până diseară, și e perfect capabilă să doarmă aici, din câte îmi dau seama. Vrea să-ți spună ceva cu tot dinadinsul. În locul tău, aș primi-o.

Jason Rudd ridică ușor capul de pe birou. Fața îi era albă ca varul și distrusă de oboseală.

– E nebună?

– Nu, nicidecum.

– Dar nu văd ce... Oh, Doamne... Bine, fie, zi-i să vină. Ce mai contează?

Gilchrist ieși din birou și trimise după Hailey Preston.

– Miss Marple, domnul Rudd vă poate oferi câteva momente, o anunță Hailey, apărând, iar, lângă ea.

– Îți mulțumesc. Foarte cumsecade din partea lui, spuse Miss Marple, ridicându-se în picioare. Lucrezi de multă vreme pentru domnul Rudd? întrebă ea.

– Da, să tot fie doi ani și jumătate de când lucrez pentru domnul Rudd. În mod normal, meseria mea ține de tot ce înseamnă relații publice.

– Înțeleg. Miss Marple îl privi gânditoare. Îmi aduci aminte grozav de cineva pe nume Gerald French, spuse ea.

– Serios? Și ce făcea acest Gerald French?

– Nu cine știe ce, răspunse Miss Marple, dar era neîntrecut când venea vorba de discursuri. A avut parte de un trecut foarte nefericit, suspină ea.

– Nu mai spuneți, vorbi Hailey Preston, ușor stânjenit. Ce fel de trecut?

– Nu pot să povestesc, spuse Miss Marple. Nu-i plăcea să se discute despre asta.

Jason Rudd se ridică din fotoliul lui de la birou și o privi cu oarecare surprindere pe bătrânica subțire, care înainta înspre el.

– Voiiați să mă vedeți? o întâmpină el. Cu ce vă pot fi de folos?

– Îmi pare foarte rău de soția dumitale, spuse Miss Marple. Îmi dau seama că este o mare tragedie și vreau să înțeleg că nu te-aș fi deranjat vreodată și nici nu ți-aș fi oferit compasiunea mea, dacă n-ar fi fost absolut necesar. Dar sunt lucruri care trebuie neapărat îndreptate, pentru că, altfel, un om nevinovat va avea de suferit.

– Un om nevinovat? Nu vă înțeleg.

– Arthur Badcock, spuse Miss Marple. E la poliție acum, anchetat.

– Anchetat în legătură cu moartea soției mele? Dar e absurd, complet absurd. Nici măcar n-a fost pe aici. Nici n-o cunoștea.

– Ba eu cred că o cunoștea, spuse Miss Marple. A fost însurat cu ea la un moment dat.

– Arthur Badcock? Dar el era... era... soțul lui Heather Badcock. Poate că nu ați... îi vorbi ușor, încercând să n-o jignească... înțeles bine?

– A fost însurat cu amândouă, răspunse Miss Marple. A fost însurat cu soția dumitale, când era încă foarte tânără, înainte să fi intrat în lumea filmului.

Jason Rudd clătină din cap a îndoială.

– Soția mea a fost căsătorită cu un Alfred Beadle. Se ocupa de afaceri imobiliare. Nu se potriveau și s-au despărțit aproape imediat.

– Acest Alfred Beadle și-a schimbat numele în Badcock, explică Miss Marple. Lucrează și aici tot la o firmă de imobiliare. E ciudat cum unii oameni nu-și doresc să-și

schimbe meseria și vor să facă tot timpul aceleași lucruri. Bănuiesc că de asta Marina Gregg a simțit că nu îi e de nici un folos. Nu era capabil să țină pasul cu ea.

– Ce-mi spuneți e mai mult decât surprinzător.

– Îți garantez că nu-mi închipui și nici nu născocesc cine știe ce poveste de dragoste. Astfel de zvonuri zboară repede într-un sat, să știi dumneata, deși durează ceva mai mult să ajungă și până la Gossington, adăugă ea.

– Ei bine, Jason ezită o vreme, neștiind ce să mai spună, apoi acceptând situația, ce pot face pentru dumneavoastră, Miss Marple? întrebă el.

– Aș vrea, dacă se poate, să stau pe scări în locul în care dumneata și soția dumitale ați primit oaspeții în ziua petrecerii.

Jason îi aruncă o privire neîncrezătoare. Cine era femeia asta, până la urmă? Încă o vânătoare de senzații? Dar chipul lui Miss Marple era grav și liniștit.

– Desigur, cum să nu, răspunse el, dacă asta vreți. Veniți cu mine.

O conduse spre capul scării și se opri în spațiul de pe palier.

– Ați schimbat multe de când ați cumpărat casa, spuse Miss Marple. Îmi place. Bun, acum să vedem. Mesele ar fi trebuit să fie cam pe aici, cred, iar dumneata și soția ar fi trebuit să stați...

– Soția mea stătea aici. Jason îi arată locul. Oamenii veneau pe scări, ea dădea mâna cu ei și apoi mi-i trecea mie.

– Stătea aici, medită Miss Marple.

Se duse acolo și luă locul Marinei Gregg în capul scărilor. Rămase pe loc, liniștită, fără să se miște. Jason Rudd o privea. Era perplex, dar curios. Miss Marple își ridică mâna ușor, parcă tremurând, privi în jos, pe scări, ca și cum ar fi fost oameni care urcau. Apoi se uită drept în față. Pe perete, la mijloc, trona un tablou mare, o copie după un mare maestru italian. De-o parte și de alta a tabloului se aflau

ferestre înguste, una dând înspre grădină și cealaltă spre grajduri și spre giruetă. Dar Miss Marple nu se uita la nici una dintre ele. Ochii ei erau fixați pe tabloul în sine.

– Evident că ce-am auzit prima dată era corect, spuse ea. Doamna Bantry mi-a spus că soția dumitale se uita fix la tabloul acela și că, dintr-odată, trăsăturile i-au „înghețat”, după spusele ei. Miss Marple privi cu atenție veșmântul în albastru și roșu aprins al Madonei, o Madona cu capul ușor pe spate, râzând la Pruncul Sfânt pe care îl ținea în brațe. Giacomo Bellini, *Madona râzând*, spuse ea. O pictura religioasă, dar, în același timp, o pictură despre o mama fericită, cu copilul ei. Nu e așa, domnule Rudd?

– Așa așa zice și eu, da.

– Acum înțeleg, spuse Miss Marple. Înțeleg foarte bine. E chiar foarte simplu, nu-i așa?

Îl privi pe Jason Rudd cu înțeleș.

– Simplu?

– Cred că știi și dumneata foarte bine cam cât de simplu e, afirmă Miss Marple.

La parter se auzi sunetul soneriei de la ușă.

– Nu cred, încercă să se apere Jason, că vă înțeleg.

Apoi privi în jos, pe scări. Se auzi zgomot de voci.

– Cunosc vocea asta, spuse Miss Marple. E inspectorul Craddock, nu-i așa?

– Da, pare a fi inspectorul Craddock.

– Vrea să te vadă și el. Te deranjează dacă vine și el să ni se alăture?

– E în regulă, în ce mă privește. Nu știu dacă și el va fi de acord...

– Ba eu zic că o să fie de acord, spuse Miss Marple. Nu avem mult timp de pierdut, nu-i așa? Am ajuns în punctul în care va trebui să înțelegem exact cum s-au petrecut lucrurile.

– Păi nu ziceați că e simplu?

– A fost simplu, într-adevăr, spuse Miss Marple. Atât de simplu, că nimeni nu și-a dat seama.

Majordomul decrepit își făcu apariția pe scări.

– Domnul inspector Craddock e aici, anunță el.

– Spune-i, te rog, să ni se alăture, îl instrui Jason Rudd.

Majordomul dispăru iar și, după câteva clipe, Dermot Craddock urca scările.

– Dumneata! i se adresă lui Miss Marple. Cum ai ajuns aici?

– Am luat Inch-ul, spuse Miss Marple, stârnind obișnuitul efect de confuzie pe care îl producea, în mod normal, această remarcă.

De undeva mai din spate, Jason Rudd îi făcu un semn lui Craddock, dacă nu cumva era nebună. Dermot Craddock scutură din cap, că nu era cazul.

– Tocmai îi spuneam domnului Rudd, continuă Miss Marple... A plecat majordomul?

Dermot aruncă o privire pe scări.

– Da, s-a dus, spuse el, nu ne aude. Sergentul Tiddler o să se asigure că nu ne aude.

– Atunci e în regulă, zise Miss Marple. Am fi putut, desigur, să ne retragem într-o încăpere, să discutăm, dar mie îmi convine așa. Iată-ne exact în locul în care s-a petrecut, ceea ce face totul mult mai ușor de înțeles.

– Vorbiți despre ziua petrecerii, ziua în care Heather Badcock a fost otrăvită, îi aduse aminte Jason.

– Da, zise Miss Marple, și spuneam că este foarte simplu, dacă te uiți cum trebuie. Totul a început, vedeți voi, cu faptul că Heather Badcock era așa cum era. Într-un fel, era inevitabil, ca într-o bună zi, Heather s-o pățească.

– Nu pricep unde bateți, zise Jason Rudd. Chiar nu înțeleg.

– Nu, asta necesită ceva explicații. Vedeți, când doamna Bantry mi-a descris scena, o scenă la care participase, mi-a citat dintr-un poem pe care îl îndrăgeam când eram tânără, un poem al bietului Lord Tennyson. *Domnița din Shalott*.

Miss Marple ridică ușor vocea, în timp ce recita:

*Oglinda-n cui s-a spart de tot
„Destinul m-a ajuns, socot”
Plângea Domnița din Shalott.*

– Asta era ceea ce a văzut doamna Bantry sau a crezut că a văzut, deși, în fapt, a citat greșit și a spus blestem în loc de destin, care, poate, date fiind circumstanțele, ar fi fost mult mai potrivit. A văzut-o pe soția dumitale vorbind cu Heather Badcock și pe Heather Badcock vorbind cu soția dumitale și, apoi, din senin, privirea aceea de soartă pecetiuită zugrăvită pe chipul soției dumitale.

– N-am mai vorbit despre asta de nu știu câte ori? întrebă Jason Rudd.

– Da, dar o să mai vorbim încă o dată, spuse Miss Marple. Pe chipul soției dumitale era o expresie cumplită și nu se uita la Heather Badcock, ci la tabloul acela. La tabloul înfățișând o mamă fericită, ținând în brațe un copil fericit. Dar, chiar dacă pe figura ei era întipărită expresia unei sorți pecetluite, nu soarta *ei* urma să fie peceduită. Ci a lui Heather Badcock. Heather era condamnată la moarte din momentul în care a început să vorbească și să se laude cu o întâmplare din trecut.

– Ai putea să fii puțin mai clară? spuse Dermot Craddock.

Miss Marple se întoarse spre el.

– Evident că pot. Asta e un lucru pe care tu nu-l știi încă. Nici n-aveai de unde să știi, pentru că nimeni nu ți-a povestit *exact* ce anume i-a spus Heather Badcock.

– Cum nu mi-au spus? protestă Dermot. Mi-au spus de nenumărate ori. Ba chiar mai mulți oameni mi-au spus.

– Da, admise Miss Marple, dar nu știi pentru că, vezi tu, Heather Badcock nu ți-a spus *ție*.

– Păi cum să-mi fi spus *mie*, de vreme ce era moartă când am ajuns eu aici? replică Dermot.

– Exact, zise Miss Marple. Tot ce știi că s-a spus e că era bolnavă, dar că s-a ridicat din pat și s-a dus la nu știu ce aniversare și că a întâlnit-o pe Marina Gregg, a vorbit cu ea și i-a cerut un autograf, pe care l-a și obținut.

– Da, știu, vorbi Craddock cu o ușoară iritare. Am tot auzit asta.

– Dar n-ai auzit ce conta mai mult, pentru că nimeni n-a crezut că e important, spuse Miss Marple. Heather Badcock era la pat - bolnavă de *rubeolă*.

– Rubeolă? Ce Dumnezeu are asta de-a face cu crima?

– E o boală nu tocmai gravă, explică Miss Marple. Nu te face să te simți foarte rău. Faci o mică iritație, ușor de acoperit cu pudră, și puțină febră, dar nu cine știe ce. Te simți destul de bine, încât să ieși și să te vezi cu lumea, dacă asta îți dorești. Însă, evident, tot povestindu-se la nesfârșit, lumea n-a dat nici o importanță faptului că era vorba de rubeolă. Doamna Bantry, de exemplu, a zis că Heather a stat la pat cu vărsat de vânt și urticarie. Domnul Rudd, aici de față, a zis „gripă”, dar, firește, el a spus asta înadins. Dar eu cred că Heather Badcock i-a spus Marinei Gregg că a avut rubeolă și că s-a dat jos din pat și s-a dus să o întâlnească. Și acesta este, cu adevărat, răspunsul la întreaga enigmă, pentru că, vezi tu, rubeolă e o boală foarte contagioasă. Se ia imediat. Și mai trebuie să reții *ceva*. Dacă o femeie contractează boala în primele patru luni de... Miss Marple pronunță următorul cuvânt cu oarecare modestie victoriană, de... aaa... sarcină, poate avea un efect groaznic. Poate să producă fătului orbire sau o afecțiune mintală.

Se întoarse către Jason Rudd.

– Și cred că nu mă înșel, domnule Rudd, când spun că soția dumitale a dat naștere unui copil cu o boală mintală și că ea nu și-a revenit niciodată din acest șoc. Întotdeauna și-a dorit

un copil și, când, în sfârșit, a avut unul, s-a întâmplat nenorocirea asta. O tragedie pe care n-a uitat-o niciodată, pe care nu și-a permis s-o uite și care a rămas acolo, ca o rană deschisă, o obsesie.

– E foarte adevărat, spuse Jason Rudd. Marina a contractat rubeolă în primele luni de sarcină și doctorul i-a spus că afecțiunea mintală a copilului se trage de acolo. Nu era un caz de nebunie ereditară sau mai știu eu ce. Doctorul încerca s-o aline, dar nu cred că îi era de mare ajutor. N-a știut niciodată cum sau când sau de la cine a luat boala.

– Într-adevăr, spuse Miss Marple, n-a știut până într-o după-amiază, chiar aici, când o străină a urcat tocmai scările acestea și i-a spus exact *cum* - ba mai mult, a spus-o cu... cu o deosebită plăcere! Cu un aer de mândrie pentru ce-a făcut! A crezut despre ea că a fost foarte isteată și curajoasă, și că a dat dovadă de grozavă prezență de spirit când s-a dat jos din pat, și-a acoperit fața cu pudră și s-a dus s-o vadă pe actrița pe care o admira atât de mult și i-a obținut autograful. A fost tocmai povestea cu care avea să se laude toată viața. Heather Badcock n-a intenționat să facă rău nimănui. Niciodată nu intenționa așa ceva, dar nu încapă nici urmă de îndoială că oameni ca Heather Badcock (și ca fosta mea amică Alison Wilde) sunt în stare să facă foarte mult rău pentru că le lipsește nu bunătatea - că bunătate au - ci orice fel de considerație pentru felul în care acțiunile lor îi afectează pe cei din jur. Heather s-a gândit, întotdeauna, numai la ce înseamnă pentru ea, fără să se gândească nici o secundă ce ar putea însemna pentru altcineva.

Miss Marple clătină ușor din cap.

– Așa că, vezi tu, a murit din cauza unui motiv simplu, izvorât din propriul ei trecut. Imaginează-ți numai ce trebuie să fi însemnat momentul acela pentru Marina Gregg. Aș zice că domnul Rudd înțelege foarte bine. Cred că a crescut în suflet un fel de ură față de persoana necunoscută care a fost

pricina tragediei ei. Și, iată că, din senin, o întâlnește pe persoana aceea față în față. Și încă o persoană veselă, binedis- pusă și mulțumită de sine. A fost prea mult pentru ea. Dacă ar fi avut timp să se gândească, să se calmeze, să se convingă pe sine că trebuie să se relaxeze... dar nu și-a permis nici o clipă de liniște. Avea în fața ei pe femeia care i-a distrus fericirea și sănătatea ei, și fericirea copilului ei. Voia s-o pedepsească. Voia s-o ucidă. Și, din păcate, avea mijlocul la îndemână. Purta cu ea un medicament foarte popular Calmo. Un medicament periculos, în oarecare măsură, pentru că trebuie să ai, mereu, grijă la dozaj. I-a fost ușor. Și-a pus medicamentul în propriul pahar. Dacă, din greșală, cineva ar fi observat, ar fi fost probabil atât de obișnuit s-o vadă punându-și medicamente în orice băutură la îndemână, încât nici nu și-ar fi bătut capul. Este posibil ca cineva s-o fi văzut, într-adevăr - dar mă îndoiesc. Cred că Ella Zielinsky a ghicit doar și nimic mai mult. Marina Gregg a lăsat paharul jos, pe masă și a dat peste cotul lui Heather Badcock astfel încât Heather să-și verse cocktailul pe rochia ei nouă. Și aici e momentul în care m-am încurcat și asta pentru că unii oameni pur și simplu uită să folosească pronumele când trebuie.

Ți-aduci aminte când am povestit despre cameristă, adăugă ea către Dermot. Vezi tu, din păcate, știu numai ce Gladys Dixon i-a spus lui Cherry, și anume că era foarte îngrijorată de rochia distrusă de cocktail a lui Heather Badcock. Ce i s-a părut ciudat, din ce mi-a povestit, a fost că *ea* a făcut-o înadins. Dar acea „ea” despre care vorbea Gladys nu era Heather Badcock, ci Marina Gregg. Cum zicea și Gladys: A făcut-o înadins! A dat peste cotul lui Heather intenționat. N-a fost un accident, a vrut s-o facă. Știm că era foarte aproape de Heather, pentru că ni s-a spus că a încercat să curețe rochia lui Heather, dar și pe a ei, înainte de a-i oferi paharul cu cocktailul. A fost, spuse Miss Marple, gânditoare, o crimă

perfectă, pentru că a fost comisă dintr-un impuls, fără un moment de premeditare. Voia ca Heather Badcock să moară, și câteva minute mai târziu, Heather Badcock era moartă. Probabil că nu s-a gândit la cât de grav era ce-a făcut și, mai ales, la ce pericole se expunea, decât mai târziu, după. Și când și-a dat seama, i s-a făcut frică, îngrozitor de frică. Se temea că cineva a văzut-o punând medicamentul în pahar sau că cineva a văzut-o dând anume peste cotul lui Heather, îi era teamă că cineva avea s-o acuze de crimă. Nu putea vedea decât o singură ieșire din asta. Să insiste că victima trebuia să fi fost ea, că pe ea căuta cineva s-o omoare. Mai întâi, și-a testat ideea pe doctor. I-a interzis să-i spună soțului, pentru că soțul ei, cred, nu s-ar fi lăsat păcălit de-o asemenea idee. A făcut lucruri teribile. Și-a scris singură scrisori de amenințare și a aranjat să fie descoperite în locuri nemaipomenite, în niște momente extraordinare. Și-a pus otravă în propria cafea, la studio. A făcut lucruri de care, dacă ai fi știu cum să le privești, ți-ai fi dat seama imediat. Și cineva și-a dat seama.

Se uită înspre Jason Rudd.

– Nu e decât o speculație teoretică, răspunse Rudd.

– Poți să-i spui cum vrei, dar știi foarte bine, nu-i așa, domnule Rudd, că spun adevărul. Și știi, pentru că, în fapt, ai știut de la bun început. Știi pentru că ai auzit menționându-se chestia cu rubeolă. Ai știut și ai fi făcut orice s-o protejezi. Doar că nu ți-ai dat seama atunci cam cât de mare era pericolul. Nu ți-ai dat seama că nu mai era vorba de-a trece sub tăcere o moarte, moartea unei femei despre care, sincer, ai putea zice că și-a făcut-o cu mâna ei. Dar au fost și alte morți - moartea lui Giuseppe, un șantajist, e adevărat, dar o ființă umană, până la urmă. Și moartea Ellei Zielinsky, la care cred că țineai. Erai înnebunit s-o aperi cu orice preț, dar, în același timp, să nu mai faci rău și altcuiva. Nu voiai decât să o iei de aici, s-o duci undeva unde să fie în

siguranță. Ai încercat s-o supraveghezi tot timpul, să ai grijă să nu se mai întâmple nimic.

Miss Marple se opri și apoi, venind mai aproape de Jason, puse blând o mână pe brațul lui.

– Îmi pare tare rău pentru dumneata, spuse ea, tare rău. Pot să înțeleg agonia prin care ai trecut. Ai ținut la ea atât de mult, nu-i așa?

Jason Rudd își întoarse ușor fața de la ea.

– Cred că o lume întreagă știe asta.

– A fost o femeie atât de frumoasă, îi vorbi Miss Marple, cu blândețe. Și a fost binecuvântată cu un dar minunat. Avea o capacitate extraordinară să iubească și să urască, dar nu avea nici un fel de echilibru. E atât de trist pentru oricine să se nască fără stabilitate. Nu era în stare să renunțe la trecut și nu putea să vadă viitorul pentru ce era, ci numai așa cum și-l imagina ea. A fost o mare actriță și o femeie frumoasă și profund nefericită. Doamne, ce nemaipomenită Maria, Regina Scoției, a mai fost! N-am s-o uit niciodată.

Dintr-odată, sergentul Tiddler apăru pe scări.

Craddock întoarse capul.

– Mă întorc imediat, îi spuse lui Jason Rudd, apoi o luă înspre scări.

– Adu-ți aminte, strigă ea după el, pe scări, că bietul Arthur Badcock nu e vinovat de nimic. A venit la petrecere pentru că voia s-o vadă, fie și pentru o clipă, pe fata cu care s-a însurat acum mult timp. Nici nu cred că ea l-a recunoscut. Am dreptate? îl întrebă pe Jason Rudd.

Jason scutură din cap.

– Nu cred că l-a recunoscut. Mie, cu siguranță, nu mi-a spus nimic. Nici nu cred, adăugă el, gândindu-se, că ar fi avut de ce să-l recunoască.

– Probabil că nu, admise Miss Marple, dar, oricum, e nevinovat de orice suspiciune că ar fi vrut s-o ucidă. Să nu uiți asta, adăugă, în timp ce Craddock cobora treptele.

– Nu era în nici un fel de pericol, te pot asigura, îi răspunse Craddock, dar, firește, în momentul în care am aflat că el era, de fapt, primul soț al Marinei Gregg, l-am adus să-i punem niște întrebări pe marginea subiectului. Nu-ți face griji pentru el, mătușă Jane, adăugă el, mai mult în șoaptă, apoi se grăbi să coboare.

Miss Marple se întoarse spre Jason Rudd. Bărbatul stătea acolo, ca și cum era țintuit de un farmec, cu ochii privind în alte depărtări.

– Îmi permiți s-o văd? întrebă Miss Marple.

El cântări întrebarea câteva momente, apoi încuviință.

– Da, puteți s-o vedeți. Păreți s-o... înțelegeți foarte bine.

Se întoarse, iar Miss Marple îl urmă. El o conduse în dormitorul impozant și trase perdelele puțin, într-o parte.

Marina Gregg era întinsă în patul ei mare, ca o imensă scoică albă, cu ochii închiși, cu mâinile împreunate, una peste alta.

„La fel ar fi stat și domnița din Shalott”, gândi Miss Marple, întinsă în barca ei ce-avea s-o poarte înspre Camelot. Și, iată, lângă ea, ca o stană de piatră, stătea un bărbat cu un chip urât, ursuz, un bărbat care ar putea trece drept un Lancelot al altor timpuri.

Miss Marple vorbi cu blândețe:

– A fost un mare noroc că... *a luat* o supradoză. Moartea îi era singura scăpare. Da... într-adevăr, foarte mare noroc că a luat o supradoză... sau că... *i s-a dat?*

Ochii lor se întâlniră, dar Jason nu rosti un cuvânt.

Apoi spuse doar, distrus:

– A fost... atât de frumoasă... și a suferit atât de mult!

Miss Marple privi, din nou, silueta împietrită.

Încet, începu să murmure ultimele versuri ale poemului:

*El spuse: Ce chip frumos ne-a fermecat;
În mila Lui, Domnul de ea s-a îndurat,*

Domnița din Shalott.

CUPRINS

Capitolul I	4
Capitolul 2	16
Capitolul 3	24
Capitolul 4	35
Capitolul 5	47
Capitolul 6	57
Capitolul 7	71
Capitolul 8	79
Capitolul 9	92
Capitolul 10	108
Capitolul 11	120
Capitolul 12	129
Capitolul 13	140
Capitolul 14	158
Capitolul 15	172
Capitolul 16	188
Capitolul 17	202
Capitolul 18	207
Capitolul 19	212
Capitolul 20	220

Capitolul 21	227
Capitolul 22	239
Capitolul 23	253